

MIJN VADER IS EEN SAUCISSE

Naar een verhaal van Agnès de Lestrade

Naar een script van
Jean-Claude van Rijckeghem

Mijn vader is een saucisse

Horizon

Oorspronkelijke titel: Mon père est une saucisse
Oorspronkelijk uitgegeven door: Editions du Rouergue, 2013
© Agnès de Lestrade, 2013
Aangepast in overleg met Rouerge SA
© Script: Jean-Claude van Rijckeghem, 2020
© Verboeking: Sarah Devos, 2021
© Coverbeeld: Kris Dewitte
Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen, naar een ontwerp van Studio Daoudi
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

De zinnen 'Hou het klein. Hou het dicht bij jezelf.' komen uit *De Toneelacademie* van De Jeugd van Tegenwoordig.

ISBN 978 94 639 6253 7
ISBN 978 94 639 6254 4 (e-book)
D/2021/13.656/5
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

De Franse auteur Agnès de Lestrade schreef het originele verhaal neer in een novelle.

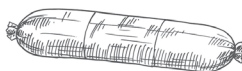
Jean-Claude van Rijckeghem vormde het verhaal om tot een filmscript.

Auteur Sarah Devos bewerkte dat script tot het boek dat je nu in handen hebt.

Misschien kan jij er ook iets van maken? Een toneelstuk?
Of een TikTok-filmpje?

HOOFDSTUK 1

Welkom in ons gekkenhuis

WAARSCHUWING: Lees niet – ik herhaal: NIET – verder als je geen zin hebt om een re-de-lijk maf verhaal te lezen over een maffe vader. Nu ik erover nadenk... Zeg maar maffe *familie*. En zeg eigenlijk ook maar meteen ‘compleet gaga’, ‘kierewiet’ en ‘doorgedraaid’.

Dit is dus mijn enige waarschuwing. Als je met dit boek op de bank of in je bed was gekropen om gezellig een doodgewoon verhaaltje over een doodgewone familie te lezen dan, eh... tja. Dan kun je er beter nu mee kappen. Sta op en neem een ander boek. Zeg niet dat ik je niet verwittigd heb.

Wil je toch verder lezen? Oké, fijn. Heel fijn! Welkom. Dan zal ik je vertellen over onze familie, en over wat nog niet zo lang geleden gebeurde met ons. Het is niet altijd leuk en het is zeker niet altijd grappig, maar het is nu eenmaal wat het is. Dit boek gaat over de meest bizarre weken van mijn leven. Klaar? Lig je lekker? Hier gaan we.

Ik ben Zoë. Mijn mama zegt dat mijn naam ‘leven’ betekent, en volgens haar breng ik dat ook in huis. Ik ben de jongste van de drie kinderen Schutijzer, de jongste dochter van Paul Schutijzer en Veronique De Soete, je weet wel, van de bekende pralines.

Misschien wil je dit ook weten over mij:

Ik heb bruin haar.

Ik draag alleen broeken, nooit rokken.

Broccoli vind ik lekker. Bloemkool niet.

Vroeger zei ik ‘boemkool’ tegen bloemkool.

Ik maak graag lijstjes.

Ik maak soms zo veel lijstjes dat ik lijstjes moet maken van al mijn lijstjes.

Mijn favoriete praline is de Noir de Luxe, de zwartste praline uit het De Soete-assortiment. Ik heb een scorebord gemaakt van alle pralines, waarin ik ze beoordeel op kwaliteiten als smeugheid, smaak en textuur.

Mijn mama vindt mijn kamer rommelig, maar ik weet perfect waar alles ligt.

Als je me zoekt, moet je altijd eerst aan mijn tekentafel kijken. Meestal ben ik daar in de weer met een schaar, lijmstift of waskrijtjes.

Mijn tekeningen liggen misschien door elkaar, maar mijn tekenspullen sorteer ik altijd netjes op kleur.

Ik maak soms lijstjes van welke kleurpotloden nog lang zijn, welke half geslepen en welke nog maar een stompje zijn.

Ik ben net begonnen in het middelbaar. Latijn valt mee. De andere kinderen niet (alleen Petra wel). Ze vinden me te stil. En raar.

Mijn zus heet Fien. Ze is zeventien. Soms is ze voor de helft irritant, soms is ze een béétje irritant, maar meestal is ze honderd procent superirritant. Ze weet het altijd beter. (Denkt ze.) Ze speelt viool en is verliefd (jakkes) op Dimitri (een beetje braaf, maar best oké).

Kas is mijn broer. Hij is veertien en hij denkt al heel zijn leven dat de wereld elk moment kan vergaan.

Hij is er in elk geval op voorbereid: hij kent alles over brandoefeningen, alarmen en veiligheid. Vroeger vonden zijn vrienden dat best interessant, maar de laatste tijd lachen ze hem steeds vaker uit.

Fien en Kas hebben er geen idee van, maar ik trek streepjes bij de dingen die ze zeggen. Hoe vaak Fien vloekt, bijvoorbeeld, of hoe vaak ze het over Dimitri heeft. Of hoeveel keer Kas een doemscenario bedenkt. En ook hoeveel dagen mama weg is en hoe vaak mijn papa per dag zucht. Ik houd het allemaal bij in mijn Boek met Lijstjes (top secret).

We wonen net in een nieuw huis.

Het is groot! Het is chic!

Het is... veel te *fancy* voor ons (zegt papa).

Het is... het huis van mijn dromen (zegt mama).

Ik wilde niet verhuizen, maar het is oké. Nu voelt het voor mij bijna aan als thuis. Gewoon omdat we er allemaal samen zijn.

Nu ja, samen... Meestal zijn wij – Fien, Kas en ik – thuis met papa. Terwijl ik op school rekensommen moet maken of mezelf door het getreiter van Mira en Steffie moet zien te slepen, reist mama de halve wereldbol rond. De Soete is een familiebedrijf: mama is de baas, maar opa, die het bedrijf als jonge man opstartte, kan zijn pralines maar moeilijk loslaten.

Mama gaat naar China, naar India, naar Amerika, naar Italië. Overal willen ze De Soete Pralines, echt o-ve-ral! Dus trekt ze haar mantelpakje en haar torenhoge hakken aan en stapt ze van het ene vliegtuig in het andere, om Belangrijke Contracten te ondertekenen en Fantastische Deals te sluiten. Het eerste dat ze doet als ze thuiskomt, is die hakken uitzwieren, haar joggingbroek aantrekken en ons een verstikkend dikke knuffel geven.

Ik vraag me af of mama het eigenlijk wel leuk vindt dat ze ons meer op een scherm ziet dan in het echt.

En papa? Die doet iets met cijfers in een van de hoogste wolkenkrabbers van de hoofdstad. Elke ochtend stapt hij op hetzelfde uur de deur uit, met altijd hetzelfde aktetasje in zijn hand. Vervolgens staat hij één uur en twaalf minuten in dezelfde file (als het meevalt). Daarna gaat hij elke dag hetzelfde gebouw binnen om telkens dezelfde rekenmachine te pakken

en er triljoenen cijfers voor dezelfde klanten mee te berekenen. Exact zeven uur en zesendertig minuten later sluit hij weer aan in dezelfde file, nu in de omgekeerde richting, en als hij thuiskomt, begint hij te koken (gelukkig niet altijd hetzelfde).

Eigenlijk is mijn papa heel gek en grappig, maar dat vergeet hij soms zelf. Vroeger visten hij en ik weleens rare outfits uit mijn verkleedkoffer. Dan deden we alsof we twee oude mannetjes waren. Of een kat en een hond. Maar dat doen we eigenlijk bijna nooit meer. Misschien denkt hij dat ik denk dat ik er te groot voor ben geworden.

Ik vraag me af of papa het eigenlijk wel leuk vindt dat hij meer op zijn rekenmachine kijkt dan in de verkleedkoffer.

Vanavond gaat het net zo: papa komt thuis, zet zijn aktetas op zijn vaste plek en begint te koken. Nu ja, 'koken'. Hij duwt een lasagne in de oven en staart voor zich uit. Meer niet. Nu moet je weten dat mijn papa er altijd een beetje verwaaid uitziet, maar vandaag ziet hij er anders uit... Verwarder... En bleek, zo bleek.

Ik hou hem strak in de gaten, maar hij verroert geen vin. Ik check de timer van de oven: er zijn al elf minuten en zevenenzeventig seconden voorbij en hij heeft zich nog al-tijd niet bewogen!

Ik probeer me te concentreren op de collage die ik maak, maar vanuit mijn ooghoeken blijf ik de timer in de gaten houden.

Twaalf minuten, dertien seconden. Geen beweging.

Al zeven streepjes naast 'papa zucht'.

Negentien minuten, zeven seconden. Niets.

Eenentwintig minuten, negen seconden. Papa lijkt wel een standbeeld.

‘Wat eten we? Ik heb HONGER!’

Fien stormt de keuken binnen. Ze dropt haar schooltas doodleuk boven op mijn collage, op het keukeneiland, net op de plek waar ik zit. Dan trekt ze met een zwaai de koelkast open.

‘Hooonger!’ gromt ze nog eens.

‘Fien!’ gil ik. ‘Doe die schooltas weg! Zie je niet dat die op mijn tekening staat?’

Met haar hoofd in de koelkast mompelt Fien iets, maar ik versta er geen letter van.

‘Fien, komaan, zeg!’ roep ik nog eens.

Fien doet nog altijd alsof ze me niet hoort. Ze haalt haar schouders op, vloekt (streepje!) en vist ongeïnteresseerd enkele augurken uit een bokaal. Het kraakt als ze erin bijt. Hier word ik ZO RAZEND van!

Traag maar vastberaden duw ik haar schooltas van het keukeneiland af. Oeps, valt hij nu open op de grond? Wat jammer, toch. Alles glijdt, rolt en schuift uit de tas. Tevreden bekijk ik de ravage. Zo, denk ik, dat zal haar leren.

Met een ruk draait Fien zich naar me om. Haar mond valt open. Zij lijkt net iets minder opgetogen over het resultaat.

‘Moest dat nu echt?’ schreeuwt ze terwijl ze woest op me toeloopt. ‘Dimitri komt zo meteen en kijk nu wat je gedaan hebt!’

Ik kan maar nipt een mep om mijn oren ontwijken. Dat maakt mijn zus natuurlijk alleen nog maar woedender. Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Fien vloekt en tiert.

Streepje.

Streepje.

Streepje.

Dan plots...

WIEW!
WIEW!
WIEW!
WIEW!

Nu Fien en ik eindelijk opkijken van de schooltassenravage, zien we pas het dikke rookgordijn dat de keuken vult. Papa probeert de rook weg te waaien met een ovenhandschoen, terwijl hij de oven opengooit.

‘Verdomme, de temperatuur stond te hoog’, mompelt hij. ‘Verdomme, verdomme, verdomme.’ Hij zegt het steeds luider en luider.

Net wanneer hij zijn armen in de oven steekt om de schotel eruit te halen, rent Kas de keuken binnen, brandblusapparaat in de hand. Hij trekt het hendeltje los en spuit het hele ding leeg op papa, die er in welgeteld vier seconden tijd uitziet als Olaf, die sneeuwman uit *Frozen*.

Dit gaat niet goed.

Dit gaat helemaal niet goed.

Fien en ik staren met open mond naar papa, allebei een kant van de schooltas in onze handen.

Kas kijkt tevreden rond.

Papa’s schouders hangen nog lager dan anders. Verslagen laat hij zich neerzakken op de grond, terwijl hij met zijn onderarm een dikke klodder brandblusschuim van zijn voorhoofd veegt.

‘Oké, kinderen,’ zucht papa, ‘vanavond eten we bij Mo.’

Mo was onze buurman toen we nog in het vorige huis

woonden. Papa en Mo zijn al vrienden zolang ik me kan herinneren. Samen met zijn vrouw heeft Mo een Marokkaans restaurant, de Pepers van Marrakesh. Binnen ruikt het altijd heerlijk. Net alsof je op vakantie bent, zonder ook maar één voet in een vliegtuig te moeten zetten.

Toen ik nog heel klein was en maar net met mijn neus boven de toog uitkwam, was ik al gefascineerd door Mo en zijn muntthee. Dat iemand dat kannetje zo hoog kon houden en tóch recht in dat theeglas kon mikken – magisch.

Vandaag is iets minder magisch... Papa zit wat in zijn couscous te prakken en Fien heeft sinds we binnenkwamen nog niet één woord gezegd. Kas leest in een survivalgids. En ik? Ik probeer af en toe iets vrolijks te zeggen, maar alleen Mo hoort het. Dan geeft hij me een knipoog en een extra plakkerig koekje na het eten.

Was mama maar hier.

Terug thuis probeer ik nog eens te redden wat er te redden valt aan sfeer, maar niets werkt. Fien stampet naar boven en gooit de deur van haar kamer dicht. Kas draait zijn deur driedubbel op slot. En papa? Die ploft op de bank. Hij lijkt vandaag niets meer van plan, behalve misschien het wereldrecord ‘Vergroeien Met De Sofa’ proberen te breken.

Ik kijk naar de roetvlekken op de ovenwanten die nog op het aanrecht liggen, en de verkoolde lasagne ernaast. Ik vraag me af of ik het bewijsmateriaal moet laten verdwijnen voor mama erachter komt, wanneer papa en ik worden opgeschrikt door het gerinkel van zijn telefoon.

Mama. Ze wil videobellen.

Ik kijk papa aan. Papa opent traag zijn ogen en kijkt terug

naar mij. Ik kijk naar de telefoon, die ijverig blijft rinkelen, en dan weer naar papa.

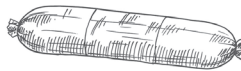
‘Ik stuur wel een berichtje dat ik straks terugbel’, zegt papa. De telefoon rinkelt nog drie keer en dan wordt het weer stil.

Nee, dit gaat niet goed.

Dit gaat helemaal niet goed.

HOOFDSTUK 2

Veel plezier! (Of ook niet)

‘**E**én minuut, dertien seconden. Record verbroken!’
hijgt Kas trots, met een enorme helm op zijn hoofd
en zijn hand op de knop van de voordeur. ‘Eén ding
is zeker: als er ooit écht een kernramp komt, weet ik wat ik
moet doen om ons te redden.’

Streepje.

‘En schiet nu op, we komen te laat op school!’

Zoals gewoonlijk staat Fien nog half aangekleed boven in
de badkamer.

‘Rustig, gast!’ schreeuwt ze door de traphal naar beneden.
‘We hebben nog massa’s tijd. Stop met stressen!’

Papa en ik zitten aan het ontbijt. *Wéér* een boterham met kaas,
bah. Soms mag ik van papa stiekem choco op mijn boterham
als mama niet thuis is, maar vandaag voel ik aan alles dat ik
niet eens hoef te proberen. Papa is 347 procent zeker in een
rothumeur en daar kan zelfs mijn befaamde schattigepuppy-
blik niets aan veranderen.

Plots rinkelt de telefoon weer. Mama!

Papa zucht, maar deze keer neemt hij wel op. Het kost hem
moeite om vrolijk te klinken. Met zijn meest opgewekte stem
zegt hij: ‘Hallo, schat! We moeten ons wat haasten hier, Zoë

zal even met je praten.’ Hij parkeert zijn telefoon voor mijn neus, tegen het botervlootje.

Ik doe teken naar papa: mijn mond zit nog vol met boterham.

Papa haalt zijn schouders op.

‘Wallo, mam!’

‘Dag liefje, goeiemorgen! Je weet toch dat je niet met je mond vol moet praten.’

‘Gaat niet anders’, brabbel ik en ik wijs naar mijn mond. Een natte kruimel vliegt in een boogje op het scherm. Heel langzaam zakt het naar beneden.

‘Hoe gaat het daar? Lekker lasagne gegeten gisteren?’

‘Hm-hm’, doe ik.

‘En heeft papa nog een lekker dessert voor jullie gemaakt?’

‘Uhu.’

Voor een keer ben ik blij dat ik niets kan antwoorden. Ik probeer zo lang mogelijk op mijn brood te kauwen om maar niets te moeten verklappen over gisteren. Even later moet ik toch echt doorslikken.

‘Time check: twaalf over acht! Go, go, gooo!’ brult Kas.

‘We moeten naar school, mam, *love you!*’ roep ik, terwijl ik de telefoon weer aan papa geef en haastig mijn jas aantrek.

‘Dag schat’, zegt papa tegen mama, die op een hotelbed aan de andere kant van de wereld zit. ‘Veilige terugreis!’

‘Da-hag ma-am!’ roepen Fien en Kas vanuit de gang.

‘O ja, schat, denk je eraan dat mijn ouders overmorgen ko...’ zegt mama nog. Maar papa heeft al opgehangen.

Aan de deur geef ik papa de warmste knuffel die ik maar kan geven. Er verschijnt een kleine glimlach om zijn mond. Zo

klein dat hij bijna niet te zien is, maar ik zie het wel. Opge-
lucht lach ik terug.

‘Fijne dag, meisje’, zegt papa en hij drukt zijn voorhoofd
tegen het mijne.

‘Fijne dag, papa’, antwoord ik.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Fien Kas een mep op zijn helm
geven, waarop Kas er in vliegende vaart vandoor fietst.

‘O, wacht, nog even dit’, zeg ik snel.

Ik geef papa een kus op het puntje van zijn neus. Het is de
liefste zoen die ik in mijn collectie heb, eentje die ik hem al gaf
toen ik nog een kleuter was. Volgens mij kan hij die vandaag
best gebruiken. Papa lacht.

‘Bedankt’, fluistert hij. ‘Tot straks. Veel plezier op school!’

Hm. Plezier... Op school? Tijdens het fietsen vraag ik me
af of ik dat al gehad heb, plezier op deze school. Op mijn vo-
rige school, ja, zeker. Maar hier, in deze vreemde, veel te grote
middelbare school waar ik niemand ken en waar niemand mij
lijkt te *willen* kennen? Misschien had ik wel een soort van
plezier toen ik met Petra aan de praat raakte. Of toen ik voor
Nederlands die spreekbeurt mocht houden en iedereen aan
mijn lippen hing. Maar verder dan dat ben ik nog niet geraakt.

Ik ben nog maar net door de schoolpoort of ik zie de bui al
hangen. Mira en Steffie staan bij de uitgang van het fietsenhok.
No way dat ik vandaag aan hen kan ontsnappen. Ik zet mijn
fiets traag in het rek. Dan probeer ik met drie jongens van het
vierde mee naar buiten te glippen, maar mijn plan mislukt.
Mira houdt me tegen aan de riem van mijn schooltas, waarop
Steffie de doorgang blokkeert.

‘Ha, kijk eens aan, Trutijzer! Goeiemorgen’, sist Mira vals.

Ik zeg niets terug.

‘O, je bent zo stil vandaag’, zegt Steffie. ‘Wat scheelt er? Voel je je niet lekker? Wat zielig toch.’

Ik moet mezelf inhouden om Mira geen klap te geven, maar in de plaats daarvan probeer ik mezelf voorzichtig los te wrikken.

De leerkracht fysica komt binnen met haar fiets. Plots verandert Mira’s houdgreep in een knuffelachtig iets.

‘Goeiemorgen, mevrouw Das’, kirren ze poeslief.

‘Goeiemorgen, dames’, antwoordt ze.

Mevrouw Das is nog maar net het fietsenhok uit of Mira verstevigt haar greep op mijn schouders weer. Deze keer weet ik mezelf wel los te krijgen.

‘O, kijk! Wat is ze sterk geworden!’ lacht Steffie.

Ik doe alsof ik het niet hoor en stap snel verder. De bel gaat. Met één snelle slag duwt Mira de onderkant van mijn schooltas omhoog, waardoor die ondersteboven draait, mijn pennenzak open op de grond valt en mijn pennen alle kanten op rollen. Met een brede grijns trappen Mira en Steffie ze doodleuk plat.

‘Fijne dag, Trutijzer’, snerpen ze.

Ik adem diep in en uit. Haastig probeer ik de boel te redden en mijn pennen weer bij elkaar te rapen, maar iedereen haast zich naar zijn lokaal en stapt over en op mijn pennen en... Ik hoor ‘KRAK’ – mijn lievelingspotlood breekt in splinters.

Nu wordt het wit voor mijn ogen. Ik lanceer mezelf op de rug van Mira en trek haar aan haar lange, blonde haren terug het fietsenhok in. Eerst schrikt ze, maar dan lacht ze weer dat valse lachje van haar.

‘O? Wat nu? Is Trutijzer boos? Wat jammer, toch. Ik ben zo

bang. Help. Help', piept ze terwijl ze me strak aankijkt.

Aan de ingang doemt een gestalte op. Het is onze sportleeraar, Van Gompel. Bijnaam: Gompie.

'Schutijzer. Janssens. Wat gebeurt er hier?' vraagt hij streng.

Mira zet haar onschuldige blik op en zegt: 'Zoë viel me aan, meester. Ik kon echt niets tegen haar beginnen.'

Gompie duwt ons streng het fietsenhok uit.

'Naar binnen, jullie.'

Het eerste lesuur gaat slepend traag voorbij. Het lijkt wel of er stroop kleeft aan de wijzers van de klok boven het bord. Ik hoor niet veel van wat mevrouw Van Gelder zegt. Nederlands is nochtans mijn favoriete vak, maar vandaag staar ik alleen maar door het raam. Ik denk aan papa.

'Petra, kom jij even naar het bord om deze zin te ontleden?'

Ik denk aan de wallen onder zijn ogen.

'Goed gedaan, Petra. Ga maar weer zitten.'

Ik denk aan de frons op zijn voorhoofd.

'Dan gaan we tot slot de test van vorige week klassikaal verbeteren. Neem allemaal jullie pen.'

Ik denk aan Mira en Steffie en ik vraag me af wat er mis is met mij.

'Goed, eerste vraag', begint Van Gelder.

Er móét iets mis zijn met mij.

Plots zwaait de klasdeur open. De directrice steekt haar hoofd naar binnen.

'Zoë Schutijzer?'

Verbaasd kijk ik op.

'Meekomen naar mijn bureau.'

Een lang kwartier later sta ik weer buiten. Een heel kwartier waarin ik moest aanhoren hoe de directrice me de les spelde. Pff. Ze weet niet eens hoe het allemaal écht in elkaar zit. En van mij zal ze het ook niet horen.

Voorzichtig steek ik de sleutel in het slot van de voordeur. Plots verlang ik hevig terug naar onze andere voordeur. Ik zou er vandaag veel voor overhebben om niet door dit oude, piepende geval naar binnen te moeten. Stom ding. Stom huis. Stomme dag. Ik geef de deur een trap. Met een schokje gaat hij open. Eindelijk!

Zoals elke dag na school stap ik recht naar de koekenkast, oftewel 'Plan Plunder De Koekenkast', zoals ik het stiekem heb gedoopt. Nog voor ik de keuken binnen ben, hoor ik papa.

Huh? Papa? Op dit uur?

'Wat doe jij hier?' roep ik uit als ik hem zie aan het fornuis.

'Gewoon.' Papa haalt zijn schouders op. 'Ik was vroeger klaar en...'

Dan kijkt hij me recht aan en hij zucht.

'Och, kind toch. Wie houd ik voor de gek. Ik zal het je vertellen, maar zweer dat je het niet aan je broer of zus of mama vertelt voor ik de kans krijg.'

In mijn hoofd gaan 9143 alarmbellen tegelijk af. Ik vertrouw het zaakje niet.

'Het is echt nog even top secret, zus. Komaan. Zweer het', zegt papa streng.

'Euh... Oké. Ik zweer het', antwoord ik traag, en ik bijt op mijn wijs- en middelvinger. 'Denk ik.'

Ik kijk naar de tandafdrukjes in mijn vingers.

Papa lacht en steekt van wal.

‘Goed. Oké Zweetje. Wel euh... Ik had vandaag dus niet zo’n beste dag. Het begon al in de file. Ik zat te denken aan mama, ver weg in China. Ik dacht aan het eten van gisteren. Aan mijn rekenmachine, met dat kleine barstje in de hoek linksonder, die zoals elke dag op me lag te wachten op kantoor. Aan de cijfers. Aan mijn vaste klanten. Ik dacht aan dezelfde idiote vragen en mopjes van dezelfde collega’s die ik weer zou moeten aanhoren die dag. Aan mijn baas die toch nooit vindt dat ik hard genoeg werk. Aan de lauwe koffie en de kleffe broodjes in de kantine. Intussen, terwijl ik zo zat na te denken, somde een radiostem op welke files er allemaal waren die ochtend. Yup, die van mij zat er ook weer bij. Hoera voor Schutijzer, dacht ik.’

Ik vraag me af waar papa naartoe wil met zijn verhaal, maar ik doe maar net alsof het me nog steeds interesseert.

‘Zodra ik op mijn werk toekwam, begon mijn collega al meteen tegen me te babbelen. Je weet wel, Geert, die ene irri-tante die altijd zo goedgezind is.

“Ha, Schutijzer, mooie dag vandaag, vind je ook niet?” zei hij. Zoals ik al zei: irritant!

Ik keek eens door het raam. Wist ik veel welk weer het was. Alsof ik daarmee bezig was. Ze bleven maar vragen op me afvuren terwijl ze me in mijn rug pookten.

“Wat scheelt er, Schutijzer?”

“Slecht geslapen, Schutijzer?”

“Gaat alles wel goed met je, Schutijzer?”

Se-ri-eus! Die gasten zouden zelfs ’s nachts doorgaan met vragen stellen als ze niet elke dag stipt om 16.57 uur naar huis moesten. Ik deed maar of ik ze niet hoorde. Met mijn neus in

mijn formulieren, rekenmachine in de aanslag, slappe koffie bij de hand. Zoals elke dag.’

Plots stopt papa met ratelen. Hij staart naar zijn voeten.

‘Goed. Ik zat dus te werken op mijn rekenmachine, terwijl ik aan van alles dacht. Aan mama die zo hard werkt. Aan de jaren die voorbijgaan. Aan jullie. Aan mezelf toen ik jullie leeftijd had en naar de toneelschool wilde. Intussen werkte en werkte ik maar door, steeds sneller en sneller. De cijfers dansten voor mijn ogen. Ik ramde zo hard op de toetsen tot plots...

WOESJ!

en daarna

KRRSSSJT-SSSS’

Papa zwaait met zijn armen en maakt grote bogen door de keuken terwijl hij vertelt. Verbijsterd staar ik hem aan. In mijn hoofd zie ik hem voor me op kantoor met een wazige blik, ontploft haar en een smeulende rekenmachine in zijn handen.

‘Wacht, het komt nog hoor, Zoweeetje. Het komt allemaal in orde. Dus ik stond daar met die rekenmachine in mijn handen en al mijn collega’s stonden in een kring naar mij te koekeloeren. Plots stak Marx, je weet wel, mijn directeur, zijn hoofd naar binnen in ons kantoor.

“Schutijzer”, zei hij. “Meekomen.”

Dus ging ik mee naar zijn bureau. En toen heb ik hem over mijn plan verteld.’

‘Je plan? Had jij dan een plan, papa?’ vraag ik. Ik hijs mezelf op het keukeneiland, eet een koek en laat mijn benen

wiebelen. Gelukkig kan *mijn* plan – Plunder De Koekenkast – onverminderd doorgaan.

‘Goh. Tja. Een plan. Ja. Nee. Wel, ’t is te zeggen... Ooit had ik een plan. Alleen was ik door de jaren heen vergeten dat ik het had. Tot vanmiddag. Dus daarom zei ik tegen Marx: “Ik denk dat het beter is dat ik even vrij neem. Zes maanden, bijvoorbeeld.”

Marx snapte natuurlijk niets van wat ik zei. Hij dacht dat ik een grap maakte.

“Zes maanden vrij? Heb je een elektrische shock gekregen van die knal daarjuist? Zes maanden vrij? Denk toch aan je hypotheek, man. En aan je pensioen!”

Dat zei hij, mijn pensioen. Ha! Ha, ha, ha!’

Papa schudt me aan mijn schouders door elkaar.

‘Mijn pensioen, Zoweeetje, kom op! Dat is pas over dertig jaar’, bulderlacht hij. ‘Dus ik antwoordde: “Nee, Marx. Zes maanden vrij. Te nemen of te laten.”’

Ik snap er niks meer van. Misschien helpt het als ik nog een hap van mijn koek bijt. Fien zegt dat je van kauwen slimmer wordt.

Papa gaat verder. ‘En weet je wat Marx antwoordde? “Nee.” Gewoon, zo. “Nee. Als ik dat aan jou toelaat, zal iederéén zes maanden vrij willen,” zei Marx, “en dan zit ik hier nog alleen. Geen sprake van.” Dat zei hij.

“Ha! Prima”, antwoordde ik rustig. “Dan neem ik ontslag.”

Ik verslik me in mijn koek en ik moet zo hard hoesten dat de tranen over mijn wangen rollen. Papa klopt op mijn rug.

‘Maar Zoë toch’, zegt hij bezorgd. ‘Het is niets slechts, hoor. Ik ben superblij! Het is al jaren geleden dat ik me zo goed heb gevoeld!’

Ik kijk papa aan en ik moet toegeven dat hij gelijk heeft.

Voor het eerst in jaren is zijn rug weer recht. En hij heeft weer die fonkels in zijn ogen. Maar ik krijg geen tijd om door te vragen, want het gepiep van de voordeur kraakt de keuken binnen.

‘Hé, papa, waarom ben jij al thuis?’ vraagt Fien, als ze haar schooltas in een hoek van de keuken zwiert. Dimitri volgt haar naar de woonkamer. Papa glimlacht.

‘Het ruikt hier zo lekker, wat eten we?’ vraagt Kas.

‘Vanavond eten we lasagne’, zegt papa en hij gooit de keukenhanddoek fluitend over zijn schouder. ‘*Gelukte* lasagne, kijk maar.’

Triomfantelijk trekt hij de ovendeur open waarin een heerlijk geurende ovenschotel staat te blinken.

‘Aperitiefje, iemand?’ vraagt papa, terwijl hij voor zichzelf een glas wijn inschenkt.

‘Dit is verdacht. Papa is al in tijden niet meer zo vrolijk geweest’, sist Fien tussen haar tanden. ‘Maar hé, wat maakt het uit. We profiteren ervan zolang het duurt, *right*’, zegt ze en ze kijkt ons samenzweerderig aan.

‘Is het goed als Dimitri ook mee-eet, papa?’ vraagt ze, nu luidop tegen papa.

‘Tuurlijk, gezellig! Chipje?’

Dimitri neemt papa’s aanbod dankbaar aan en grabbelt een handvol chips uit de kom.

‘Oké, laten we eerst nog een stukje viool oefenen dan’, zegt Fien. Dimitri volgt haar naar boven, naar haar kamer.

‘Ja, ja, viool’, knipoogt Kas.

Vandaag dek ik de tafel met het ‘goede’ tafelkleed, dat we van mama alleen op zondag mogen gebruiken of als oma en opa

op bezoek komen. Papa vindt het allemaal prima. Kas en ik proberen met welke dingen we nog meer weggkomen.

‘Mag ik nog meer chips, papa?’

‘Mogen we vandaag cola bij het eten?’

‘Doen we straks ijsjes als dessert?’

Wonderbaarlijk genoeg vindt papa alles goed.

Kas stoot me aan. ‘*Ofer* volgt zo dadelijk heel slecht nieuws, *of* dit moet onze geluksdag zijn’, zegt hij glimlachend. Met een zenuwachtig knikje lach ik terug.

Aan tafel lijkt het wel of we net ontsnapt zijn uit een klooster met zwiijgplicht. Iedereen tatert door elkaar en vertelt honderduit. Papa kijkt tevreden de tafel rond. Met een stuk stokbrood veegt hij het laatste restje saus uit de ovenschotel. Dan tikt hij tegen zijn glas.

Uh-ooh. Nu zullen we het krijgen. Hij gaat het vertellen. In één klap is het muisstil. Papa ademt diep in om het woord te nemen. Ik hou mijn hart vast.

‘Allerliefste, allerbeste kinderen van de hele wereld. En Dimitri.’

Dimitri lacht groen en wriemelt aan zijn servet.

‘Ik moet jullie wat vertellen.’

Kas kijkt me aan met zijn ik-wist-dat-dit-zou-gebeuren-blik.

‘O nee, gaan jullie scheiden? Ik kies week om week!’ roept Fien dramatisch uit.

‘Ssst, wacht even’, lacht papa. ‘We gaan helemaal niet scheiden. Tenminste, ik mag hopen van niet. Nee, ik val meteen met de deur in huis: ik heb vandaag mijn ontslag gegeven aan Marx.’

Fien springt recht, haar stoel valt op de grond.

‘WAT?! Weet mama dit al?’

‘Wacht even, Fien, ik was nog niet klaar’, zegt papa rustig.
‘Laat me mijn zin afmaken.’

Kas kijkt papa verbijsterd aan. Aarzelend zet Dimitri de stoel weer recht. Hij heeft rode vlekken in zijn nek.

‘Ik heb ontslag genomen en... ik word acteur.’

Stilte.

Wauw. Die had ik niet zien aankomen. Ander werk, oké, maar *acteur worden*? Maar dan denk ik weer aan de fonkels in zijn ogen, en dan snap ik het. Een beetje.

Fien is de eerste die iets durft te zeggen.

‘Dit kun je niet menen, papa. Echt niet! Jij? Acteur? Kom op, zeg! Domste idee *ever*’, briest ze. Woest beent ze naar boven, Dimitri loopt bedremmeld achter haar aan.

Streepje.

Intussen maakt Kas berekeningen in zijn hoofd.

‘Onveiligheidsrisico: hoog. Financiële onzekerheid: hoog. Zelf stunts doen: gevaarlijk. Brandveiligheid in theaterzalen: laag. Papa, ik moet zeggen dat je een zeer onveilige keuze hebt gemaakt. Voor je ergens optreedt, wil ik het evacuatieplan én de beveiligingssystemen zien. Los daarvan: raar plan. Mijn diagnose: een joekel van een midlifecrisis. Maar hé, het is jouw leven. Succes ermee.’

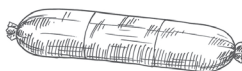
In gedachten trek ik een streepje.

Dan kijk ik papa aan en lach. Eerst glimlach ik. Dat maakt papa ook aan het lachen. We lachen om de beurt tot we samen uitbarsten in een bulderende slappe lach. Mijn buik doet er pijn van. Ik gooi mijn armen rond zijn nek en fluister in zijn oor.

‘Papa, toch. Je wordt een steengoede acteur.’
Papa kucht.
‘Er is, eh, alleen nog één klein probleempje.’
Ik stop met lachen en kijk hem vragend aan.
‘Mama weet nog van niets.’

HOOFDSTUK 3

De bom – en hoe ze ontplofte

De volgende avond horen we de sleutel in het slot van de voordeur. ‘Joehoe! Ik ben thui-huis!’ roept mama vanuit de gang.

Ze tilt haar trolley binnen, leunt met één hand tegen de muur en steekt de wijsvinger van haar andere hand tussen de achterkant van haar schoen en haar hiel.

Daar is het weer: dat geruststellende *tekkedèk, tekkedèk* als mama haar hakken zo snel mogelijk zo ver mogelijk wegschopt, meteen gevolgd door een zucht van opluchting als ze haar blote, gezwollen voeten laat zakken op de koude tegels van de gang. Even later nog twee keer zacht het *te-duk, te-duk* als ze besluit haar schoenen toch netjes in het schoenenrek te zetten. Ik vraag me af of ze zelf beseft dat dat een dingetje is, háár dingetje. Ik hou van dat dingetje.

Dan is ze klaar om binnen te komen.

Afwezig duwt mama de deur naar de woonkamer open. Ze checkt nog iets op haar telefoon, dus ze ziet het niet meteen. We wachten geduldig op de sofa, onze ogen groot, onze ruggen kaarsrecht. We lijken wel vier op een rij, zoals we hier zitten, Fien, Kas, papa en ik.

Mama mompelt wat over pralines en Chinezen terwijl ze onoplettend verder schuifelt. Dan mikt ze haar telefoon in een kussen en pakt ze ons stevig vast. We passen alle vier net binnen haar knuffel met gespreide armen.

‘Hè, hè’, zucht ze. ‘Dat was een heftige trip.’

Haar ogen zijn gesloten. We kijken elkaar afwachtend aan.

‘En hoe was het hier?’

‘Eh, best goed’, probeert Kas.

Hij kijkt papa vragend aan. Papa wrijft even over zijn stoppelbaard. Ik trommel met mijn vingers op de leuning van de bank.

Ik kan er niet meer tegen. Ik graai de schotel met hapjes van tafel en duw hem onder mama’s neus. Ze ruikt de toastjes al voor ze ze ziet.

‘Toastje, mama? Ik heb je favoriete gemaakt’, zeg ik met mijn breedste glimlach.

Mama opent haar ogen. Eindelijk! Met een schokje komt ze recht.

‘O! Wat heerlijk! Zo is het wel zalig thuiskomen. Dat maakt al die vertragingen op de luchthaven in één klap een stuk minder erg.’

Mama zag er moe uit, maar nu straalt ze.

‘Jullie hebben het hier zo gezellig gemaakt. Er zijn zelfs kaarsjes?’

Papa lacht verlegen. Terwijl ze nog een toastje neemt, schraapt hij zijn keel.

‘Ik, eh...’ probeert hij.

‘Hm?’ vraagt mama dromerig.

‘Ik heb ontslag genomen’, zegt papa. Zijn stem trilt een beetje.

‘Ha, ha, goeie mop’, antwoordt mama rustig. ‘Vertel eens, wat hebben jullie écht allemaal gedaan?’

Ik snap er niks van. En het ergste nieuws moet nog komen. (Nou ja, ‘ergste’... Persoonlijk vind ik het geweldig dat papa acteur wil worden, maar ik ben er 99,99 procent zeker van dat mama daar niet hetzelfde over denkt.)

Papa staat op en hij probeert het nog eens. Hij zet een hand in zijn zij.

‘Het is waar, Vero. Echt waar. Ik heb tegen Marx gezegd dat ik ermee kap.’

Mama kijkt hem ongelovig aan. Dan barst ze uit in een bulderlach.

‘Ha! Ha, ha, ha! Néé? Kinderen, welke dag is het?’

Huh? Wat heeft de datum er nu mee te maken?

Mama veert op uit de zetel en rent naar de keuken, waar de scheurkalender hangt, zo’n kleine, met van die oude moppen op flinterdunne blaadjes.

‘Jullie houden me toch niet voor de gek, hè? Het is toch niet één apr...’

Mama’s adem stukt. Een paar tellen lang is het oorverdovend stil. Niemand van ons durft nog te bewegen.

‘Oké. Het is in elk geval niet één april vandaag.’

Langzaam, héél langzaam, stapt mama op papa toe.

‘Paul. Herhaal nog eens wat je hebt gedaan?’ vraagt ze ijszig kalm. Onder het rustige laagje in haar stem ligt een hele grote prop woede te wachten om eruit te komen.

‘Ik... ben ermee gestopt. Ik heb ontslag genomen.’

Mama knippert met haar ogen.

‘En ik, eh... Ik word acteur.’

Nu trilt ook haar bovenlip, bijna onzichtbaar. Ze moet een

paar keer slikken voor ze weer iets gezegd krijgt.

‘Ik, eh... Ik dénk dat ik je niet goed begrepen heb, Paul. Ik heb je niet goed verstaan, volgens mij. Wát zei je dat je nu precies gaat doen?’

‘Vero, ik weet dat het een verrassing is, en...’

‘Een verrassing?!’ sist mama.

‘... en ik weet dat ik misschien beter eerst met jou had overlegd, maar ik voel het aan elke vezel in mijn lijf. Het sluimert nu al zo lang. Als ik het nu niet doe, dan waarschijnlijk nooit meer. Dus je hebt het helemaal goed begrepen. Ik word acteur.’

Mama’s ogen vallen bijna uit hun kassen.

‘Nee. Neeneeneeneene. Dat kan niet. Dat mag niet. Dat gáát niet. Wat met het huis? We moeten het huis afbetalen. En de kinderen? Ze kunnen toch geen halvegare acteur als papa hebben? En wat met mijn werk? We kunnen toch niet leven van één loon alleen? En wat zullen mijn ouders zeggen? En onze vrienden? En...’

Mama ijsbeert als een gek door de woonkamer. Haar handen woelen nerveus door haar haar en haar bovenlip trilt nu drie keer zo erg.

Dan neemt papa haar rustig vast bij haar schouders.

‘Alles komt goed, Vero, beloofd’, fluistert hij. ‘Vertrouw me nu maar.’

‘De laatste keer dat ik jou vertrouwde, brandde het huis bijna af!’ roept mama, die nu finaal in alle staten is. Mama is niet meer boos – ze is WOEDEND.

En wij? Wij maken ons zo klein mogelijk en doen alsof we er niet zijn. Mama staat te trillen op haar benen. Ze heeft het dienblad met de toastjes in haar handen.

‘Paul! Jij... Jij... OOOH!’ schreeuwt ze uit.

‘Dit zijn van die momenten waarop je jezelf het best zo snel mogelijk uit de voeten kunt maken’, vertrouwt Kas ons toe. Hij zet zijn helm op, rent naar boven en doet zijn deur op slot.

Fien zucht.

‘Ik wist dat het zo zou gaan’, roept ze klagend terwijl ze de trap opstuift. Boven gooit ze met een knal haar kamerdeur dicht.

Ik haast me om de plateau met toastjes voorzichtig uit mama’s handen te nemen – ze is zo kwaad dat ik haar vingers een voor een van de rand moet afpellen – en ik ga op de bovenste trede van de trap zitten om te luisteren naar wat er nog komt.

De volgende ochtend ben ik als eerste wakker. Hoewel... Helemaal eerst ben ik niet, want als ik beneden kom, zie ik dat papa op de bank ligt.

‘Hé, Zoweeetje’, zegt hij slaperig. Hij kijkt er zelfs een beetje vrolijk bij. Dan herinnert hij zich weer wat er gisteravond gebeurde met mama. Zijn gezicht betreft: van ‘zonnig’ naar ‘storm’ in één seconde.

We zitten een tijd stil bij elkaar in de woonkamer.

Dan horen we opeens, vanuit het niets, gerinkel in de keuken. Kastdeurtjes vliegen open en weer dicht en met een dof gebonk worden dingen in en uit de lades gehaald. Bestek ram-melt. Glazen tinkelen. De vaatwasmachine wordt met veel gevloek aangezet.

‘Ik denk dat mama wakker is’, zegt papa met een frons tussen zijn wenkbrauwen.

‘Waarom is ze eigenlijk al op? Het is toch zaterdag? We hoeven nergens naartoe vandaag’, zeg ik.

‘Waarschijnlijk omdat oma en opa komen’, zucht papa gedachteloos.

Ongelovig staar ik hem aan.

‘Euh... Wat zeg je?’

‘Waarschijnlijk omdat oma en opa ko... Wowowow!’

Nog nooit eerder in de geschiedenis van de familie Schutjzer-De Soete heb ik papa zo snel recht zien springen. Hij wipt van zijn ene been op zijn andere.

‘Oma en opa komen. *Oh my god. Oh my god. OH MY GOD.* Ook dat nog! O god, niet vandaag. Niet nu!’

Ding-dong-ding.

Zoals gewoonlijk gaat om exact 10.59 uur de deurbel. Ook zoals gewoonlijk palmt opa bijna het hele deurgat in en staat oma een beetje verstopt, schuin achter hem. Alsof ze maar per ongeluk is meegekomen.

‘Ha,’ zegt opa trots als mama de voordeur opent, ‘een De Soete komt nooit te laat, maar altijd *nét* iets vroeger dan de rest.’

Mama lacht groen.

Opa knuffelt ons nooit, hij geeft alleen maar korte schouderklopjes, zo’n beetje vanuit de verte. Met opa in de buurt is het altijd je adem inhouden en zien dat je vooral niet morst op je zondagse kleren. En zwijgen. Altijd maar dat eeuwige zwijgen – ik háát het.

‘Laat de grote mensen nu maar praten’ is de enige zin die opa ooit tegen ons zegt. En vandaag is het extra erg, omdat het tussen mama en papa beeld zonder klank is en wij allemaal op de tippen van onze tenen lopen. Het lijkt wel alsof we op eierschalen moeten stappen zonder dat er eentje mag breken.

‘Geef je me de sla even door?’ vraagt oma lief.

Ze knipoogt naar me als ik haar de schaal aanreik.

‘Vertel eens hoe je spreekbeurt was’, vraagt oma, maar ik hoor haar niet door opa.

‘En hoe was China? Hapten ze toe?’

Zijn luide stem overklast elk ander gesprek. Mama kucht.

‘Wel, ja... Ik heb er nog wat werk mee. Ze willen het contract wéér aanpassen’, zucht ze. ‘Maar het komt wel in orde, geen zorgen. Ons team heeft er keihard aan gewerkt, dus het kan niet mislukken.’

Met een zenuwachtig lachje wil ze een einde maken aan het gesprek, maar dat is buiten opa gerekend.

‘Natuurlijk mislukt het niet. Een De Soete gaat door totdat het lukt. Ik zeg: korte metten mee maken, Veronique, ze doen gewoon moeilijk. Natuurlijk willen ze het onderste uit de kan’, buldert hij.

Mama legt voor de zevenendertigste keer een haarlok goed en haalt diep adem.

‘Je hebt gelijk, papa. Ik doe mijn best.’

‘En hoe gaat het bij jou op het werk, Paul?’ vraagt oma.

Mama stapt net achter oma en opa door om de tafel af te ruimen. Als haar ogen bliksem zouden kunnen schieten, dan was papa nu verkoold van zijn sokken tot het laatste haartje op zijn hoofd.

‘Wel, euh...’ begint papa. ‘Bwa, eh...’

Opa kijkt hem aan.

‘Wel? Wat “eh”?’ vraagt hij dreigend. ‘Wat is dat hier?’

Achter opa’s rug schudt mama haar hoofd heftig van links naar rechts.

‘Papa heeft ontslag genomen en hij wordt acteur.’

O god. O nee. O help. Fien heeft het eruit geflapt.

‘Pfff... Wat?’ zegt ze schouderophalend. ‘Het is helemaal waar en het zou toch uitkomen.’

Kas en ik durven niet te bewegen en staren zomaar wat voor ons uit. Mama laat zich neerzakken op een stoel en wrijft met haar vingers hard over haar voorhoofd. Straks zit er nog een gat in.

Nu haalt papa diep adem. ‘Eh... ja. Het is inderdaad waar’, zegt hij. Ik hoor dat zijn stem bibbert. Hij haalt nog eens diep adem en dan recht hij zijn schouders. ‘Ik wil weer de Paul zijn van toen ik toneel speelde op school. Toen Veronique en ik elkaar leerden kennen. Niet de Paul die elke dag uitgeblust thuiskomt en alleen maar cijfers berekent voor andere mensen.’

‘O ja’, glimlacht oma. ‘Die toneeltijd herinner ik me nog. *Schone* tijd hoor, kinderen. Jullie mama en papa waren zo verliefd en gelukkig’, zegt ze een beetje samenzweerderig tegen ons.

‘Bweikes!’ roept Kas.

Mama kijkt even op naar papa. Zag ik nu fonkels in haar ogen of beeld ik me dat maar in?

‘Ik wil weer de Paul zijn die bruiste van energie en blij was en enthousiast, en die samen met Veronique Shakespeare speelde alsof ons leven ervan afhing en...’

Opä wil aan zijn scheldtirade beginnen, maar deze keer is oma hem voor. Ze staat op, legt haar handen op zijn rug en duwt hem kordaat richting voordeur.

‘Kom op, Valère, dit moeten ze zelf nog wat uitklaren, denk ik. We hebben het er later nog over.’

Oma knikt naar mama en papa.

‘Toch, Vero en Paul?’

Papa glimlacht dankbaar naar oma. Mama ziet er nog steeds even wanhopig uit.

‘Maar enfin, dat is toch geen doen! Acteur! Wat is dat nu!’ roept opa vanuit de gang, terwijl oma hem naar buiten werkt.

Mama slaat haar ogen neer.

‘Nee, het is geen doen’, mompelt ze, tegen niemand in het bijzonder.

’s Avonds in bed kan ik niet slapen. Ik blijf maar denken aan wat Kas vroeg vanmiddag. ‘Gaan mama en papa nu scheiden? Moeten wij week om week verhuizen?’

Fien zei wel dat we ons geen zorgen hoeven te maken, maar helemaal zeker leek ze me toch ook niet.

Ik blader wat door mijn Boek met Lijstjes. Daar word ik normaal meteen rustig van, maar deze avond helpt het niet.

‘Hoe dacht je dan dat mijn vader ging reageren!’ hoor ik mama zeggen. Ze maken ruzie in de keuken.

‘Ik kon toch ook niet weten dat Fien het nu al zou zeggen’, antwoordt papa.

‘Wanneer dacht je het dan te zeggen?’

Bij elke zin klinkt mama’s stem luider en luider.

‘Ssst, de kinderen’, zegt papa.

‘Oké, dan ... ik ... niet ... verdragen, ... we ... verder?’

‘Dat ... goed. Maak ... zorgen ... Oké.’

Verdorie, ik kan niet meer horen wat ze zeggen. Met gespitste oren probeer ik het gesprek nog te volgen, maar na een tijdje val ik toch in slaap, woelend en piekerend.

Midden in de nacht schrik ik wakker. Ik probeer mijn ogen te openen, maar mijn ene oog plakt half dicht. Ik moet moeite

doen om het uur op mijn wekker te zien. 1.47 uur. Beneden is het stil. Er klinkt nu geen geruzie meer, dat is alvast goed nieuws. Ik hoor alleen maar 'rrrr, grrr'. Mijn buik heeft honger. Niet moeilijk, ik kreeg sinds de middag niets meer door mijn keel. Zo stil als ik kan, sluip ik de trap af. De krakende derde, twaalfde en dertiende trede sla ik over.

Het licht van de koelkast schijnt fel in mijn nog suffe ogen. Ik pak een yoghurtje met aardbeiensmaak.

'Hé, Zoë', fluistert papa. 'Wat doe je daar?'

Ik schrik een beetje.

'Slaap je weer op de bank, papa?'

Ik kruip bij hem onder het dekentje. In de holte van zijn nek is het altijd lekker warm.

'Kon je niet slapen, meisje?'

'Mmmnee. En ik had honger', antwoord ik.

Zo liggen we een tijdje. Papa begint alweer dieper te ademen.

'Papa?'

'Hm?'

'Gaan jullie scheiden?'

'Maar natuurlijk niet, meisje', glimlacht papa. 'Een keer ruziemaken betekent niet dat je meteen uit elkaar gaat. Mama moet gewoon nog even wennen aan het idee, da's alles.'

'Hm', antwoord ik. Ik ben niet helemaal overtuigd, maar ik ben te moe om er nog over na te denken en ik val zachtjes in een diepe slaap.

'Morgen begin ik met de audities, Zoweetje. Het gaat lukken – ik voel het aan alles.'

HOOFDSTUK 4

BAM! DONK! KNAL!

We zitten nog aan het ontbijt als mama naar het werk vertrekt. De slaande deuren krijgen we er gratis bij. Fien rolt met haar ogen.

‘Gezellig, hoor. Kunnen jullie het niet gewoon bijleggen? *Wij* lijken hier wel de volwassenen de laatste tijd.’

Van de zenuwen laat Kas de doos hagelslag bijna vallen. Op zijn boterham ligt nu een hele berg chocoladebruine streepjes. Hij staart er enkele tellen naar. Dan rent hij in zeven haasten naar de kelder.

‘Mama, mijn vrienden, Fien, iederéén doet lastig!’ roept hij als hij de trap afstormt.

‘Hm’, lacht papa een tikje nerveus. ‘Eh. Alles komt in orde, meisjes, alles komt goed. Het wordt een goede dag. Alles komt goed.’

‘Tuurlijk’, zeg ik. ‘Laat Kas maar even afkoelen. Die komt straks wel weer uit zijn hol.’

Ik glimlach naar papa en steek stiekem mijn duim in de lucht.

‘Wat maakt mij dat uit. Ik ben hier weg, jongens’, blaast Fien terwijl ze haar rugzak op haar rug tilt. ‘Tot straks.’

Ik schuif een stoel op tot ik naast papa zit.

‘Ben je er klaar voor?’ vraag ik opgetogen.

Papa knikt en wrijft over zijn baard.

‘Goh, ja... Ik denk het wel. Ja, ja! Het komt allemaal goed, Zoweeetje. Ik voel het aan mijn kleine teen’, antwoordt papa.

‘Ik duim voor je!’ zeg ik, en ik geef hem een kus op de punt van zijn neus. ‘Zullen we Kas samen uit de kelder gaan halen?’

‘Juist ja, Kas! Die zou ik nog naar school vergeten te sturen. Gelukkig ben jij er om de boel hier een beetje te regelen’, grinnikt papa.

’s Avonds na school verdringen Kas en ik elkaar bij de voordeur.

‘We zijn thuis!’

‘Wat eten we?’

‘Is er post voor mij?’

Papa staat aan het fornuis.

‘Hallo! Welkom thuis, puree met worst, geen post.’

Kas en ik moeten lachen. Het is leuk als papa zo vrolijk is.

‘Ik ga naar mijn kamer’, zegt Kas. ‘Groepswerk, en ik moet weer alles alleen doen.’

‘In elk geval doe jij wél je best, dan. Dat weten de leerkrachten, hoor. Goed bezig, jongen’, antwoordt papa.

‘Mag ik helpen met koken?’ vraag ik.

‘Tuurlijk, Zoweeetje. Gezellig’, zegt papa.

‘En? Hoe was het vandaag?’

Papa knoopt een handdoek voor zijn mond en zet een ernstig gezicht op. Hij doet alsof hij een chirurg is.

‘Stamper’, antwoordt hij.

Hij houdt zijn hand open, als in een operatiekamer. Met mijn meest serieuze blik overhandig ik hem de pureestamper.

‘Melk.’

Ik geef hem de melk. Hij giet wat bij de aardappelen.
'Preoperatieve controle. Patiënt lijkt goed te reageren. Boter.'

Ik moet mijn lach inhouden als ik papa de boter geef.
'Temperatuur stijgt. Snel, verpleegster, dien de patiënt wat peper en zout toe!'

Schaterend geef ik een draai aan de pepermolen.
'Goed gedaan, verpleegster Schutijzer. De patiënt lijkt erdoor te komen.'

Papa kijkt nog steeds bloedserieus. Dan betreft zijn gezicht terwijl hij in de kookpot kijkt.

'Of toch niet, verpleegster! Dit lijkt op een fatale malabsorptie van de toegediende stoffen. Tijd voor shocktherapie. Achteruit!'

Met de pureestamper hoog boven zijn hoofd telt hij.

'Op drie! Eén, twee... drie!'

Hij laat de pureestamper zakken en begint de aardappelen ritmisch te pletten.

'Eén, twee, drie, stop. Eén, twee, drie, stop. Eén, twee, drie, stop.'

Ik rol bijna over de grond van het lachen. Ik wist niet dat mijn eigen vader zo grappig was.

'Verpleegster! Toediening van extra melkvloeistof is vereist. Het lijkt erop dat onze patiënt er toch weer bovenop zal komen.'

Ik giet een scheutje melk bij de puree. Papa proeft en schept de puree in een ovenschotel.

'Primaire prognose positief. De patiënt moet wel nog een tijdje in quarantaine. Verpleegster, kunt u nog enkele druppels boter toevoegen aan de epidermis? Dank u.'

Papa trekt met een vork lijntjes in de bovenste laag van de puree. Ik leg er enkele kleine klontjes boter bovenop en papa schuift de schotel in de oven.

De voordeur gaat open en dan met een klap weer dicht. Fien is thuis.

‘Vertel nu, papa, hoe was je auditie?’ vraag ik ongeduldig.

‘Wel, Zoweetje, héél goed eigenlijk. Morgen gaan ze me bellen!’

Met zijn achterste duwt papa de ovendeur dicht. Hij knoopt de handdoek weer los en geeft me een hand.

‘Bedankt, verpleegster Schutijzer. Operatie geslaagd!’

Fien komt de keuken binnen. Ze fronst.

‘Oké, kan iedereen vanavond alsjeblieft een béétje normaal doen? Sommige mensen hebben werk voor school. En Dimitri komt nog langs. Dank u.’

Mama komt pas laat thuis, als ik al een tijd in bed lig. Halfwakker hoor ik mijn ouders mompelen in de woonkamer. Het klinkt niet lief, maar ik ben te moe om ernaar te luisteren. Ik val in slaap en droom dat ik in twee huizen woon, met twee paar ouders en twee Fienen en twee Kassen en naar twee verschillende scholen moet en twee boekentassen moet kiezen en dat ik twee honden mag oppikken in het asiel. Hun een naam geven vind ik in mijn droom om de een of andere reden plots veel te ingewikkeld, dus kies ik gewoon voor ‘Eentje’ en ‘Tweetje’. Wanneer mijn wekker piept, ben ik nat van het zweet. Ik moet me haasten om op tijd op school te zijn.

De dag verloopt bijna net zoals alle andere dagen deze week. Kas verstopt zich na het ontbijt gestresseerd in de kelder tot

we moeten vertrekken. De pestmeisjes op school doen lastig, zoals altijd, dus ik probeer ze te vermijden, zoals altijd. Fien doet alleen maar lief tegen Dimitri. Papa heeft weer een auditie en mama is nog altijd boos. Gelukkig is papa thuis en gaat hij vanavond weer lekker koken. Het lichtpuntje van mijn dag!

‘We zijn thuis!’

‘Wat eten we?’

‘Is er post voor mij?’

‘Papaaaa!’ roep ik, en ik slinger mezelf rond zijn nek.

‘Hallo! Welkom thuis, frietjes met balletjes in tomatensaus en sla en weer geen post, Kas.’

‘Hoe was je auditie vandaag?’ vraag ik nieuwsgierig in papa zijn oor. ‘En hebben de mensen van gisteren al gebeld?’

‘Eh, nee, die hebben nog niet gebeld. Maar misschien morgen! Ja, waarschijnlijk doen ze dat morgen wel. Vandaag ging het... Goh ja... best goed. Heel goed eigenlijk. Ze gaan me snel iets laten weten. De rol is zo goed als van mij.’

Terwijl ik op papa’s rug hang, kijk ik mee in de potten waarin hij staat te roeren. Hij staart een beetje voor zich uit.

‘Jammer dat ze nog niet gebeld hebben, maar hé, dat komt wel. En dat het vandaag zo goed ging, dat is toch geweldig nieuws! Niet dan, papsieflapsie?’

Ik voel iets van teleurstelling als ik mezelf traag van zijn rug laat glijden, maar ik zeg niets.

Andere dag, zelfde scenario. Ik begin eraan te wennen dat papa altijd thuis is. Best gezellig eigenlijk. Dan hoeft ik tenminste niet in m’n uppie aan de ontbijttafel te zitten, want

Kas verschanst zich nog steeds elke ochtend voor school in zijn kelderschuilplaats en Fien vertrekt vroeger om nog wat te zoenen (jakkie) met Dimitri aan het snoepwinkeltje.

's Avonds na school is Mo er ook.

'Haallloooo-oh! We zijn thuis!'

'Wat eten we? Het ruikt hier zalig!'

'Is er post voor mij?'

'Hallo, welkom thuis, couscous met kip en citroen van Mo en ja, er is post!'

Als een tijger op een prooi springt Kas op zijn postpakket.

'Eindelijk... Mijn Safety Shelter Megatron 3000-helm! Nu kan ik elke atoombom, tsunami en ontploffing aan – TEGE-LIJK.'

Tevreden scheurt Kas de verpakking open. Hij doet het zoooo tergend traaaaaaag dat ik zin krijg om het hele ding uit zijn handen te trekken en de doos in een miljoen stukjes te versnipperen.

In mijn hoofd trek ik een streepje.

Mo ziet het en lacht. 'Ha, prinses Zoë, lang geleden. Hoe was je dag?' vraagt hij.

'Bwa', zeg ik. 'Die van Frans deed vervelend. En de meeste kinderen op die school zijn stom. Behalve Petra. Maar al de rest...' Ik haal mijn schouders op.

'Dat ken ik', zegt Mo. 'Ik haatte het eerste middelbaar ook. Zo hard zoeken naar toffe mensen. Maar kijk, het is toch allemaal goed gekomen met ons, hè makker.' Hij lacht en geeft papa een stevige klap tussen zijn schouderbladen.

'Hm', humt papa. Hij klinkt afwezig.

'Goed, maat,' zegt Mo, 'ik ga ervandoor. Laat het eten sma-

ken, en binnenkort moeten jullie nog maar eens tot in het restaurant komen. Afgesproken? Ajuus!

‘Hé, pap, zullen we vanavond nog wat teksten oefenen voor de volgende auditie? En hoe ging die van vandaag eigenlijk?’

‘Hm. Goed, goed. Ja. Ze gaan me zeker bellen’, antwoordt papa stil.

Oké. Deze auditie ging dus óók niet goed.

En het was echt een stomme dag op school.

En mama is nog altijd boos.

En Kas is er zeker van dat mama en papa gaan scheiden.

En ik ben supermoe omdat ik zo slecht geslapen heb.

En de pestmeisjes hebben mijn boekentas nu helemaal om zeep geholpen, maar dat durf ik tegen niemand te zeggen.

En het liefste wat ik eigenlijk wil doen is beginnen wenen, maar dat wil ik niet tonen aan papa. Ik háát het dat niets gaat zoals ik hoopte dat het zou gaan!

‘Papa?’ vraag ik vanaf de bank.

‘Hm?’ mompelt hij vanuit de keuken. Ik hoor hoe hij in de potten roert.

‘Ze gaan niet bellen, hè?’

Hij stopt met roeren.

Stilte.

Nog meer stilte.

‘Ik weet het niet, Zoweeetje’, zegt hij. ‘Ik weet het niet.’

’s Avonds is het helemaal stil in huis. Ik glip de trap af en wil naar beneden gaan, maar halverwege houd ik stil. Ik hoor iets, het komt uit de woonkamer. Langzaam laat ik mezelf op een trede zakken. Het hout voelt koud aan onder mijn blote voe-

ten. Ik gluur door de glazen deur de woonkamer in. Ik zie papa zitten, in het donker, in het schijnsel van één kleine lamp. Ik zie dat hij nadenkt, want hij heeft weer die dikke fronsrimpel op zijn voorhoofd. Plots springt hij recht. De ijsblokjes in zijn glas rinkelen bijna over de rand.

‘Ja!’ roept hij. ‘Dat is het!’

Hij opent zijn laptop en tikt iets in. Hij praat luidop tegen zichzelf.

‘Wee, wee, wee, punt YouTube punt com. Enter. Aha! Nu zal ik de wereld de acteur Paul Schutijzer eens leren kennen’, hoor ik hem zeggen.

In het donker lichten zijn ogen op. Ze fonkelen. Papa zet de camera aan, plaatst zichzelf in zijn befaamde Shakespearepositie – met de cape en de grote gebaren – en drukt op ‘record’. Hij sluit zijn ogen, ademt diep in en begint vol overgave.

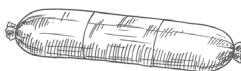
‘O, Julia. Julia...’

Zo stil als ik kan, sluip ik terug naar boven.

HOOFDSTUK 5

De MMDUML*

* De Meest Mislukte Dag Uit Mijn Leven

‘E n braaf zijn, hoor. Dat ik geen klachten krijg’, plaagt mama. Ik glimlach en vraag of ze toch echt niet wat langer thuis kan blijven. Stiekem? Eventueel? Misschien? Toevallig? Alsjeblieeeeeeeft?

‘De deal móét rond’, zegt ze lief. Ze kijkt er een beetje droevig bij. ‘Het moet gewoon. Ik denk dat opa me niet laat terugkomen voor dat lukt.’

Ik weet niet goed wat ik daarop moet zeggen, dus geef ik haar maar gewoon een knuffel. Dat helpt altijd.

‘Zorg je een beetje voor papa voor me?’ fluistert ze. ‘Met zijn gekke plannen altijd.’

Ze kijkt er half bozig, half vertederd bij. Ik snap niet goed wat ze daar nu weer mee bedoelt, maar ja, ik snap dan ook nooit veel van die ouders van me.

Te-dèk, te-dèk. Ze trekt haar naaldhakken aan. *Rrrrrr*, doet de trolley door de gang, *tàk-tàk* op de twee tredes aan de voordeur. En dan is ze weg. Ze moet nog langer in China blijven dan de vorige keer. Ik mis haar nu al.

Plots gaat de voordeur weer open.

‘O ja, Paul, wil je mijn auto naar de garage brengen? Hij moet dringend eens worden nagekeken’, roept mama naar binnen, terwijl ze met één genaaldhakte voet haar wegwrol-

lende trolley probeert tegen te houden.

Papa steekt zijn hoofd snel om de hoek van de deur.

‘Okido, doe ik!’ roept hij terug. ‘Goeie reis!’

Dan draait hij zich weer om naar ons.

‘Kom op, liefjes, tijd voor school.’

Wanneer ik ’s avonds onze straat in fiets, zie ik meteen mama’s auto staan. De motorkap staat open, er komt rook uit en twee mannen praten luid heen en weer. Die mannen zijn Mo en papa. Ik vertraag tot ik stilsta bij een boom, vlak bij de auto. Ze zijn zo druk in de weer dat ze me niet eens opmerken.

Kas fietst me voorbij in een grote boog. Als hij plots remt, laat hij zijn achterwiel over de stoep slepen. Stoer, hoor. Hij smijt zijn fiets tegen de muur van ons huis en rent naar binnen. Ik blijf nog even kijken.

‘Nog eens starten?’ roept Mo.

‘Nope, niks’, antwoordt papa.

Ze zuchten tegelijk.

‘Misschien had je hem toch beter naar de garage gebracht’, probeert Mo voorzichtig.

Papa laat zijn voorhoofd op het stuur zakken.

‘Niks lukt, niks lukt, niks lukt’, zegt hij tussen zijn tanden door.

‘Wat zeg je, makker?’ roept Mo van onder de motorkap.

‘Niks lukt, niks lukt, niks lukt’, herhaalt papa, wat luider nu.

‘Ho, ho, ho, nu ook niet overdrijven, maat’, zegt Mo beslist.

‘Je kunt het toch maar proberen?’

‘Nee, het is niet alleen dit.’

Papa zwijgt even. Ik zie dat hij twijfelt of hij het wel zou vertellen, maar dan gaat hij toch verder.

‘Ik weet het niet, Mo. Dat hele acteergedoe...’

Mo kijkt hem onderzoekend aan.

‘In het begin dacht ik: topidee! De beste beslissing ooit! Maar nu... Ik weet het niet. Geen enkele auditie lukt. Erger nog, meestal lachen ze me gewoon uit.’

Mo zwijgt even.

‘Hé, maar...’ begint Mo. Hij stapt rond de auto om op de passagiersstoel te gaan zitten. Snel verstop ik me achter de boom.

‘Waarom neem je dan geen acteerlessen?’ vraagt Mo.

Papa kijkt op.

‘Dat doen toch al die acteurs? Zelfs de hele goeie! Daar is helemaal geen schande aan’, zegt Mo.

‘Hm. Mja. Misschien’, zucht papa hopeloos.

Plots wordt hij razend. ‘Waa! Rom! Is! Al! Les! Toch! Zo! Moei! Lijk!’

Bij elke lettergreep geeft hij het dashboard een klap.

‘Kan het dan nooit eens makkelijk gaan bij mij!’ roept hij erachteraan en hij smakt zijn twee vuisten op het stuur.

BOE-ZJSSSS! Met een sis knalt de airbag open. Meteen daarna begint het alarm van de auto keihard te loeien. Papa en Mo houden hun handen voor hun oren.

Binnen de vijf seconden zwaait de voordeur open en komt Kas naar buiten gerend met een brandblusapparaat in zijn handen.

‘Geen zorgen, papa, ik regel het!’ gilt hij. Hij spuit al het witte schuim leeg door het raampje, op de stoel waar papa zit. En er zit véél schuim in zo’n brandblusapparaat. Héél veel schuim.

Ik houd mijn adem in.

Papa opent zijn portier zo traag dat het lijkt alsof we in slow motion zijn beland.

Wat.

Is.

Hier.

Gebeurd.

Ik kijk naar de auto als een koe naar een voorbijrijdende trein. Meestal weet ik heel goed wat ik moet zeggen, dus ik open mijn mond, maar nu komt er geen enkel woord uit, niet eens één letter.

Papa stapt uit. Hij druipt van het schuim.

‘Zo, papa’, zegt Kas trots. ‘Graag gedaan.’

Verbolgen kijkt papa naar Kas, maar hij zegt niets. In plaats daarvan stapt hij op mij toe, druipend en soppend en helemaal doorweekt.

‘Zoë’, vraagt papa. ‘Zweetje, meisje. Hoelang sta jij daar al?’

Ik sla mijn ogen neer. Ik heb alles gehoord wat papa tegen Mo heeft gezegd – en hij weet het.

Daar had je het. Dit is hem: officieel de MMDUML, de Meest Mislukte Dag Uit Mijn Leven.

Wist ik toen veel dat het de volgende dag NOG VEEL ERGER zou worden. En die volgende dag, dat is dus vandaag. Ik rijd nog maar net het fietsenhok binnen of daar heb je ze al. De pestmeisjes. Oh, kan ik deze dag niet gewoon overslaan?

‘Hé, Trutijzer.’

Ik doe alsof ik hen niet hoor.

‘Hé, Trutijzer! Flutwijzer! Prutkeizer! Hoor je ons soms niet?’

Ik wil doorlopen, maar ze hebben het in de smiezen. Ze snijden me de pas af en versperren me de doorgang, armen gekruist, kin in de lucht.

‘Hé, hé, je kunt niet zomaar van ons wegllopen, hoor, wat denk je wel?’

Ze stoten elkaar aan.

‘Zeg jij het of zeg ik het?’ vraagt Steffie.

Ik geef het op. Waarover gáát dit eigenlijk ook. Met mijn rug zo recht mogelijk kijk ik hen aan.

‘Vertel op’, zeg ik, stoerder dan ik me voel.

‘Dus de familie Trutijzer heeft acteerambities’, zegt Mira spottend.

Ik voel dat ik bloos, maar ik blijf overeind.

‘Waar heb je het over?’ bluf ik.

‘O? Weet je niet van het YouTubekanaal van je pa, mischien?’

Ze toont me de – ik geef het toe, nogal gênante – acteerpres-tatie van papa op haar telefoon. Shit, dat filmpje van in onze woonkamer. Andere scholieren lopen proestend voorbij terwijl ze hun eigen telefoon pakken om het filmpje ook op te zoeken.

‘Paul Schutijzer, mensen! Zoek maar eens op!’ roept Mira. Ze is duidelijk tevreden met haar vondst.

‘Laat dat’, sis ik haar toe.

‘Wat zeg je, Trutijzer? *Like* dat? *Dát*?! Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt!’ sneert ze.

De bel gaat en een leerkracht die ik niet ken, jaagt ons naar ons lokaal.

Opeens zwaait het poortje van de fietsenstalling open. Nog wat laatkomers rennen naar binnen.

‘Hé, mensen, mensen, aandacht’, roept Mira naar een groepje jongens. ‘Wist je dat de papa van dit kind binnenkort wereldberoemd gaat worden? Met Shakespeare en zo! Zoek maar eens op: Paul Schutijzer. Kapotlachen! Echt!’

Ik kan mezelf niet meer bedwingen en trek Mira aan haar rugzak. Ze valt in het midden van het rek en een hele rij fietsen zakt in elkaar. Net goed, denk ik. Met mijn gezicht vlak boven het hare bijt ik haar toe: ‘Als je er nu niet mee kapt, dan... Dan...’

Verdomme. Ik ben zo woedend dat ik niet eens meer een geschikte bedreiging kan bedenken. Daar moet ik thuis dringend aan werken.

Mira is ondertussen opgestaan en grijpt mijn jas vast.

‘Zoë?’ hoor ik plots.

Papa?

‘Zoweeetje, je was je map nog verge...’

Mira, Steffie en ik draaien ons hoofd met een ruk naar de man aan het poortje.

Ik weet niet wie het meest in shock is, de pestmeisjes, mijn vader, of ik.

Eén milliseconde bevriest papa, maar meteen daarna gooit hij de map, die ik vergeten was, op de grond. Hij stormt op ons af en grijpt Mira beet bij haar schouders.

‘Wat heeft dat hier te betekenen?’ roept hij ziedend. ‘Wat doen jullie met Zoë? Willen jullie mijn dochter weleens met rust laten!’

Exact op dat moment komt de directrice de fietsenstalling binnen, samen met enkele ouders.

‘Meneer Schutijzer, alstublieft! Gelieve uw fatsoen te houden! Naar binnen, in mijn bureau, NU METEEN!’ gilt het mens.

Mijn hoofd voelde al de hele ochtend warm en rood aan, maar intussen voel ik me net een fluitketel in overdrive. Als ik een tekenfilmfiguurtje was, zouden er nu wild fluitende, witte pluimpjes stoom uit mijn oren komen, denk ik bij mezelf.

‘WAAARRGHGHHG!’ roep ik. Ik gooi mijn rugzak met een zwaai over mijn schouder en ik ren weg en ik ren en ik ren en ik ren – zo hard ik maar kan.

Langs de pestmeisjes.

Langs de omgevallen fietsen.

Langs papa.

Langs de directrice.

Door het poortje.

Weg.

‘Zoë!’ roept papa.

‘Meneer Schutijzer!’ roept de directrice.

De pestmeisjes houden voor een keer hun kop.

‘LAAT ME ALLEMAAL MET RUST!’ roep ik en ik hoor alleen nog maar de kiezels kraken onder mijn schoenzolen.

Het duurt een hele tijd voor papa me gevonden heeft. Hij zou nochtans kunnen weten dat ik altijd naar het water ga. Dat deed ik vroeger als klein meisje al, toen we nog in ons andere huis woonden.

‘H... h... hier zit je, meisje’, hijgt papa.

Ik blijf halsstarrig staren naar een voorbijvarend bootje. De schipper zwaait naar me. Ik knik terug. Papa is bijna weer op adem.

‘Zoweeetje, zo weglopen, dat kan toch niet’, zegt hij. Hij komt naast me zitten en doet moeite om streng te klinken.

Nu kijk ik hem recht aan.

‘Papa,’ zeg ik vastberaden, ‘doe dat nooit meer.’

‘Maar Zoë, ik...’

‘Nee. Stop. Dat was niet gênant, maar gênant in het kwaad.’

‘Maar enf...’

‘St. Echt waar, papa! Als je me dat nog één keer lapt, dan... dan... dan *ontvader* ik je!’

Ik kijk hem strak en boos aan. Tranen prikken achter mijn ogen, maar ik laat ze niet komen. Niet nu.

‘Lieve Zoë toch...’ zucht papa terwijl hij me naar zich toetrekt. ‘Wie waren die meisjes eigenlijk?’

Oké, nu kan ik die tranen natuurlijk niet meer tegenhouden. Verdorie toch. Bedankt, papa.

Een hele tijd zijn we stil. Wanhopig probeer ik mijn ogen droog te houden, maar het lukt niet. Papa gooit grassprietjes naar een eend, die schrikt en wegfladdert. Ik slik, maar mijn keel voelt dik aan. Ik besluit papa alles te vertellen.

‘Papa?’

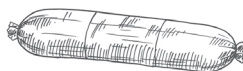
‘Hm?’

De eend komt uitdagend teruggezwoomen.

‘Ik wil niet meer naar school.’

HOOFDSTUK 6

Hou het dicht bij jezelf

‘Nee, mevrouw’, hoor ik papa zeggen aan de telefoon. ‘Ze voelt zich echt niet lekker. Ja, mevrouw. Nee. Hm.’

Papa knipoogt naar me.

‘O ja, inderdaad. Nee, het is eh... echt vreselijk besmettelijk. Heel erg, zo’n steek van een tijgermug. Ze zal in quarantaine moeten, zelfs. Van school kan dus absoluut geen sprake zijn, mevrouw. Nee, klopt. Tja... Ik herhaal ook maar wat de dokter zegt, natuurlijk.’

Verbaasd kijk ik papa aan. Quarantaine? Overdrijft hij nu niet een klein beetje?

‘Nee. Ja. Hm. Ja. Minstens één week, waarschijnlijk twee.’

Papa steekt zijn duim naar me omhoog.

Eindelijk heeft papa zich ingeschreven voor acteerlessen en die beginnen toevallig net vandaag, in een oud theatergebouw in het midden van de stad. Ik zal dus mee moeten, quarantaine of niet.

Op de tram naar de eerste acteerles vraag ik hem voorzichtig of hij toch niet wat overdreven heeft met die tijgermug.

‘Zweetje, toch. Als je iets doet, moet je het meteen goed doen’, antwoordt hij vastberaden. ‘En trouwens, ben ik een

acteur, of ben ik een acteur? Ze geloofde me toch maar mooi meteen, die directrice van jou!

Ik besluit er maar gewoon over te zwijgen. Ik kan niet zeggen dat ik het erg vind, mezelf twee weken geen zorgen hoeven te maken over de pestmeisjes of huiswerk of leerkrachten.

‘Goed, papa, maar dan moeten we samen wel keihard voor jouw acteerlessen gaan. Samen halen we er zo veel mogelijk uit. Oké?’

‘Oké, dat lijkt me een faire deal. *Yes, we can!*’

Papa geeft me een high five. Hij straalt.

‘Yes!’ herhaal ik en ik trek een bundeltje papier uit zijn rugzak. ‘Eens kijken op het programma van de cursus. Oké, de eerste oefening die je straks moet doen... Rollenspel. Of nee, dat komt later pas... O, mediteren? Zit dat er ook bij?’

Papa laat zijn hoofd rusten tegen het tramraam en sluit zijn ogen.

‘Hm’, zegt hij glimlachend. ‘Ik weet ook niet wat ik me daarbij moet voorstellen, hoor. Maar ja, we zien wel.’

Ik blader verder door de bundel.

‘Ha! Kijk hier, bij de datum van vandaag...’

Ik lees luidop voor wat er staat.

‘In deze cursus beginnen we met de basis. We maken kennis met enkele grondbeginselen van het acteren en graven naar je fundamenteën. Wie ben jij als acteur of actrice? Wat is jouw drijfveer? Waarom wil jij acteren? Welk soort acteur of actrice woont diep vanbinnen in het prachtige huis dat jouw lichaam is?’

Papa opent zijn ogen.

Ik lees verder.

‘In de eerste les gaan we aan de slag met de basisprincipes.

Leef je in in je personage. Stel je voor hoe het voelt om te voelen wat je personage voelt, en blij tegelijk dicht bij jezelf. Eerste oefening: doe een...'

Ongelovig kijk ik papa aan.

'... stéén na?'

In het gebouw waar de acteerles plaatsvindt, ruikt het raar.

'Wierook', gniffelt papa. 'Dat brandden mama en ik ook altijd toen we nog studeerden.'

Ik moet er net niet van kokhalzen. We moeten even zoeken naar de ingang van de zaal. Daar worden we begroet door een man met een losse, linnen broek en een dun sjaaltje om zijn nek. Hij draagt geen schoenen. Op zijn blote voeten komt hij op ons toegestapt.

'Welkom, welkom', zegt hij, terwijl hij driftig papa's hand schudt.

'Eh, hallo', zegt papa. 'Bedankt.'

'Jij moet Paul zijn. Ik ben Huub. Welkom in onze kring. En wie is dit meisje?'

'Dit is mijn dochter, Zoë. Ze is even thuis van school, dus ik heb haar meegebracht. Hopelijk is dat geen probleem voor jou?'

'Natuurlijk niet, iedereen is welkom in mijn lessen, jong en oud, we zijn toch allemaal mensen. En trouwens, leeftijd is maar een nummer, toch, Zoë?'

Hij geeft me een vette knipoog en stapt voor ons uit.

'Kom maar mee in onze kring. We beginnen altijd met een meditatie. Hebben jullie al eens gemediteerd? Trek je schoenen uit en ga maar ergens zitten, waar en hoe het het lekkerst aanvoelt voor jou.'

De man heeft de hele tijd een vreemde glimlach op zijn gezicht, maar ik besluit er het beste van te maken. Dit kan weleens een boeiende middag worden.

‘Goed zo, Paul!’ roept Huub. ‘Goed bezig, mensen!’

De studenten lopen verspreid door de zaal en zwaaien wild met hun armen en hun hoofd. Eén vrouw heeft een broek aan die zo wijd is dat iedereen in de zaal erin zou passen. Een man en een vrouw spelen mime tegenover elkaar, met een onzichtbare spiegel tussen hen in. Verder is er ook een oudere dame met belachelijk veel make-up op die vraagt of er champagne is, en die aan niemand in het bijzonder honderduit vertelt over hoe ze als jong meisje in een bekende film meespeelde. En daarnaast nog een hele oude man met een indrukwekkende lange, witte baard, een paar verlegen jonge mannen en twee vriendinnen die giechelig fluisteren. En ik? Ik zit aan de kant en kijk ernaar.

‘Laat het maar los! Zoek je kern! Je bent hier thuis, je kunt niets verkeerd doen, dus laat het gaan, mensen. Blaas me weg!’

Van waar ik zit, zag het er al een tikje raar uit, maar sommige cursisten beginnen nu wel hele vreemde geluiden te maken. Eén vrouw briest als een bizon, terwijl ze op handen en voeten gaat zitten.

‘Fijn, Merel’, moedigt Huub haar aan en hij legt zijn hand op haar rug. ‘Je voelt het echt he-le-maal. Heel goed zo.’

Huub sluit zijn ogen en ademt diep in en uit. Plots klapt hij luid in zijn handen. De zaal wordt in één tel stil. Iedereen bevriest in de positie waarin hij of zij staat. Papa kijkt me vanuit zijn ooghoeken aan.

‘Nu...’ fluistert Huub en hij kijkt geheimzinnig door de

zaal. ‘Nu doen we het anders. Hou het klein. Hou het dicht bij jezelf.’

Met een knip van zijn vingers geeft hij het startsignaal.

O god, denk ik bij mezelf. Ik zoek papa’s blik op, maar we mogen niet te lang naar elkaar kijken of ik voel dat we allebei de slappe lach zullen krijgen. Vlug kijk ik de andere kant op.

Na de les komt papa bij me zitten om zijn schoenen weer aan te trekken.

‘Wel,’ zeg ik tegen hem, ‘dat was eh... bijzonder.’

Hij lacht naar me.

‘Zeg dat wel’, antwoordt een vrouw die aan de andere kant naast me zit.

‘Ik ben Joy’, zegt ze. ‘Ik weet het, Huub lijkt een beetje zweverig in het begin, maar dat went wel. Je hebt het trouwens echt heel goed gedaan, eh...’

‘O, eh, dank je, Joy... Ik ben Paul’, antwoordt papa verlegen en hij steekt zijn hand naar haar uit.

‘Nou, Paul, ik moet ervandoor. Zie ik je de volgende les weer?’

Ze zwaait haar blonde haren in haar nek en draait zich om.

‘Wel, ja, ik denk het wel...’ stottert papa.

Is er nu wat mis met mijn ogen of zit mijn vader écht te blozen?

Terug thuis ga ik aan de keukentafel zitten met mijn schoolboeken. Het moet er toch een beetje op lijken dat ik op school ben geweest. Fien komt binnen, op de voet gevolgd door Dimitri. Ze mikt haar schooltas vakkundig in de verste hoek.

‘Huh, kleine, waarom ben jij al thuis?’ vraagt ze verbaasd.

‘Ik mocht een uurtje vroeger weg. Die van Nederlands was ziek en er was niemand om studie te geven’, bluf ik.

Papa roert zo onopvallend mogelijk in de pot met macaroni. Fien haalt haar schouders op.

‘Pff, waarom gebeurt dat nooit bij mijn leerkrachten? Kom, Dimitri, laten we boven nog wat viool gaan oefenen.’

Intussen is Kas ook thuis, maar hij lijkt vandaag niet in de stemming voor vioolmopjes. Zuchtend ploft hij op de bank.

‘Pap?’

‘Ja, jongen?’ antwoordt papa opgewekt.

‘Mag ik vanavond eten op mijn kamer? Ik voel me niet zo lekker.’

Papa gaat naast hem zitten en legt zijn handpalm op zijn voorhoofd.

‘Je hebt toch geen koorts? Waar heb je pijn?’ vraagt hij bezorgd.

‘Nee, dat is het niet’, zegt Kas. ‘Ik heb geen pijn.’

‘Zal ik de dokter bellen?’

‘Nee, dat zeker niet. Ik heb gewoon geen zin in mensen. Ik heb er al genoeg gezien vandaag.’

‘Trouwens,’ vraagt papa, ‘hoe ging het nog met dat groeps-werk van jou?’

Kas draait zijn hoofd in een kussen.

‘Daar wil ik niet over praten’, mompelt hij.

‘Goed’, zegt papa lief. ‘Ik breng je wel een bordje macaroni. Ga maar even rusten op je bed.’

‘Fien! Dimi! Komen jullie eten?’ roept papa in de gang.

Mokkend komt Fien de keuken binnen.

‘Kan iemand mij eens uitleggen waarom Kas wél op zijn kamer mag eten alsjeblieft? Dat doen we toch nooit. Het mag zelfs niet eens van mama!’

‘Fientje toch’, zegt papa rustig. ‘Kas voelt zich niet zo lekker. En de jongen moet toch eten? Laat het nu gewoon. Vertel me liever eens hoe jullie dag was.’

‘Niet voor jij vertelt hoe jouw acteerles was. Heb je nu nog een auditie? Want het mag wel eens beginnen te komen, hoor, papa. Mama zit zich kapot te werken en jij... jij...’

Papa doet alsof hij dat laatste niet gehoord heeft en steekt enthousiast van wal.

‘Wel! Fijn dat je het vraagt. Die acteerles, dat was wel een ervaring, ja. Ik denk dat ik er veel ga bijleren, maar in het begin was het even wennen. Laten we zeggen dat de leraar een nogal, eh, aparte stijl heeft.’

‘Ja! Die was echt grappig’, grinnik ik.

Met grote ogen kijkt papa me aan terwijl hij me onder tafel een schop tegen mijn scheenbeen geeft. Ik verslik me bijna in mijn macaroni.

‘Eh, ja, toen je me daarnet vertelde wat die leraar allemaal zei! Supergrappig!’

Wanhopig probeer ik te redden wat er te redden valt.

‘Vertel het ook eens aan Fien en Dimi, papa, toe?’

Papa kijkt me streng aan.

‘Wel ja, zoals ik daarstraks dus ook al tegen Zoë zei...’ begint hij zo achteloos mogelijk te vertellen.

Drie dagen later, zelfde scenario. Papa en ik beginnen de acteerlessen samen best leuk te vinden. Ik vind het eigenlijk wel fijn om papa’s tegenspeler te mogen zijn.

‘Best gezellig, zo thuisblijven met jou’, zeg ik op de tram tegen papa.

Hij aait over mijn haar en knikt instemmend.

‘Dat vind ik ook, eigenlijk’, zegt hij. ‘Je bent een geboren coach!’

Terwijl we naar huis stappen, vertelt papa honderduit over een auditie waaraan hij wil meedoen.

‘Het is een stuk over de Drie Musketers, helemaal mijn ding. De teksten hoef ik niet eens meer in te studeren, die ken ik al jaren vanbuiten!’ roept hij uitgelaten en hij zegt een passage op, zomaar uit zijn hoofd.

Als we bijna bij de Pepers van Marrakesh zijn, zien we Mo naar buiten stappen. Snel trekt papa me achter een geparkeerde bus.

‘Stt, Zoë’, fluistert hij. ‘Het is maar beter dat Mo je niet ziet. Je zou immers nog op school moeten zitten nu.’

Mo wandelt fluitend de andere kant op. De kust is veilig, papa en ik kunnen weer tevoorschijn komen.

‘Oef’, zucht papa, terwijl hij over zijn voorhoofd wrijft. ‘Dat was op het nippertje.’

Hij lijkt er wat zenuwachtig van te zijn geworden.

Van de fijne sfeer op de tram blijft thuis niet veel meer over.

‘Zoë,’ zegt papa resoluut, ‘dit kan niet blijven duren. Binnenkort moet je toch echt terug naar school.’

Ik haal mijn schouders op.

‘Kom op, het gaat net zo goed, samen in die lessen... Toch?’ probeer ik nog.

Maar papa antwoordt niet. Hij denkt na. Ik weet dat hij gelijk heeft, maar stiekem hoop ik dat hij nog van gedachten

verandert. Het idee nog maar één minuut te moeten doorbrengen met de pestmeisjes snoert mijn keel al dicht.

Pas een hele tijd later deelt papa zijn besluit mee.

‘Goed dan, Zoë, we doen nog voort tot aan die auditie voor de Drie Musketers, maar dan moet je echt terug naar school. Niet meer onderhandelen – dit is het laatste wat ik erover zeg.’

Ik antwoord opgelucht met een knuffel.

HOOFDSTUK 7

Het wordt spannend

Vandaag moeten we alles op alles zetten, want papa doet straks auditie voor de Drie Musketiërs.

Het gaat me steeds makkelijker af om te doen alsof ik naar school vertrek en Fien en Kas te laten geloven dat ik er ook écht naartoe ga. Ik fiets extra traag en zodra mijn broer en zus uit het zicht zijn, maak ik rechtsomkeert. Ik parkeer mijn fiets weer voor de deur en stap neuriënd terug naar binnen. Papa staat nog onder de douche, ik hoor het water stromen in de badkamer boven. Plots gaat zijn telefoon over: mama. Uit gewoonte neem ik bijna op, maar net op tijd trek ik mijn vinger weg van het schermpje.

‘Hooow, Zoë, dat was close’, zeg ik luidop tegen mezelf.

Terug in de gang hoor ik dat het water gestopt is met lopen.

‘Papaaaa! Kom je? We moeten je tekst nog overlopen en het is bijna tijd om te gaan’, roep ik naar boven.

Papa’s telefoon blijft weer. Een berichtje van mama: ‘Vanmiddag even skypen?’

Op de tram is papa niet te stoppen. Hij springt op, declameert zijn tekst en gebruikt zijn wijsvinger als degen.

‘Ha, mijn naam is d’Artagnan!’ roept hij door de wagon. ‘Eén voor allen, allen voor één!’

Reizigers kijken op. Een baby begint te huilen.

‘Sst, papa’, zeg ik, terwijl ik aan zijn mouw trek. ‘Doe toch eens normaal!’

‘t Is niets, Zoë,’ snuift papa, ‘zo zijn acteurs nu eenmaal. Altijd en overal in je rol blijven, zo doen de echte het ook.’

Ik glimlach verontschuldigend naar de moeder, die haar krijsende baby nog steeds niet gesust krijgt.

‘t Is voor een theaterstuk’, zegt papa opschepperig tegen haar. ‘Ik heb zo goed als de hoofdrol, zie je. Ik moet mezelf gewoon nog even laten zien op de auditie.’

Afkeurend draait de vrouw zich om, met haar baby in haar armen.

‘Papa! Laat dat, de baby is nu net bijna weer kalm’, bijt ik hem toe terwijl ik hem weer op zijn zitje trek.

‘Zowetje, toch. Zo lichtgeraakt vandaag? Volgens mij ben je helemaal klaar om uit je quarantaine te komen en maandag terug naar school te gaan’, zegt hij gemeen.

Touché. Ik mompel iets over irritante vaders, kruis mijn armen, draai mijn hoofd naar buiten en zwijg voor de rest van de rit.

We moeten lang wachten voor papa aan de beurt is voor zijn auditie.

‘Ja, Zowetje’, zegt papa. ‘Acteren, dat is wachten, meisje.’

Ik kan mezelf nog net bedwingen om niet met mijn ogen te rollen en doe alsof ik me in mijn boek verdiep. In de tussentijd kan papa het niet laten om tegen alle andere acteurs en actrices te snoeven over zijn kennis van het stuk. Na een tijdje ben ik zijn gedram zoouoooo beu dat ik ergens anders ga zitten. Ik kies de stoel uit die het verst van papa staat.

Opeens komt Joy binnengewaaid. Als papa haar ziet, stopt hij abrupt met opscheppen en recht hij zijn rug. Joy kijkt de wachtruimte rond. Dan ziet ze papa.

‘Paul! Wat leuk je hier te zien’, zegt ze, terwijl ze haar haren losschudt. ‘Wat een weertje buiten, zeg.’

‘Ha, Joy! Ik had je nog niet gezien. Ja, gek weertje inderdaad’, stottert papa. ‘Alles goed met je?’

Hij begroet haar onhandig met een zoen op haar wang. Vanuit de hoek van de zaal hou ik hen in de gaten. Niet dat het iets uitmaakt, want papa heeft al lang geen oog meer voor mij.

‘Alles goed, hoor. En met jou?’

‘Ja, ja, prima, prima’, antwoordt hij. Vervolgens blijft het stil. Wat is dat nu? Papa staat met zijn mond vol tanden. Dat gebeurt ook niet vaak.

‘En is je dochttertje alweer genezen?’ vraagt Joy.

‘Zoë? Nee, die zit, eh...’

Papa kijkt de zaal rond. Hij beseft met een schokje dat hij er geen idéé van heeft waar ik ben. Als hun blikken mij eindelijk gevonden hebben, steek ik met tegenzin mijn hand op. Joy zwaait vrolijk terug. Papa lacht schaaapachtig.

‘Nee, Zoë is nog niet beter. Ze blijft nog even thuis, maar het zal nu wel niet lang meer duren, geloof ik.’

‘Komt goed dus?’ zegt Joy. ‘En ben je klaar voor je auditie, Paul?’

‘Goh ja’, hoor ik hem zeggen. ‘Ik ken de tekst al een beetje. Van vroeger nog, weet je wel. Ik kende het stuk helemaal vanbuiten, van de eerste tot de laatste letter. Ach, we zullen moeten afwachten wat de jury er zo dadelijk van zegt.’

Wat is er met hém aan de hand, vraag ik me af, maar veel tijd om daarover na te denken krijg ik niet, want op dat mo-

ment komt een hoofd tevoorschijn van achter de deur, het roept ‘Schutijzer!’ en even snel als het gekomen is, verdwijnt het hoofd weer achter de deur van de theaterzaal.

Onhandig grabbelt papa zijn spullen bij elkaar. Vervolgens struikelt hij bijna over zijn eigen voeten. Elegante, hoor, paps, denk ik bij mezelf en ik zink nog een beetje dieper weg op mijn stoel.

‘Succes, Paul’, zegt Joy, en ze steekt glimlachend haar twee duimen in de lucht.

Papa lacht zenuwachtig terug.

Ik spring geruisloos op en sluip naar de theaterzaal. Stiekem gluur ik door een kier in de oude deur. Daar staat mijn papa. Hij ziet er plots heel klein uit, zo helemaal alleen op dat grote podium, in die felle spots. Hij houdt zijn hand boven zijn ogen om het verblindende licht tegen te houden.

‘Naam?’ vraagt een mager mannetje, terwijl hij streng boven de rand van zijn brillenglazen uitkijkt.

‘Paul Schutijzer, meneer’, antwoordt papa.

De man noteert iets op een papier.

‘Komt voor... welke rol?’

‘D’Artagnan, meneer.’

Nerveus glimlachend kijkt papa de zaal in.

‘Leeftijd?’ vraagt een andere man met een dikke baard, een dikke buik en een zijden sjaaltje dat hij in de kraag van zijn hemd heeft gestopt.

‘Eh...’ twijfelt papa.

Een paar seconden lang is het helemaal stil in de zaal. De juryleden kijken elkaar schouderophalend aan.

‘Ja? Leeftijd, meneer Schutijzer?’ herhaalt het magere mannetje.

‘Tweeënveertig, meneer’, zegt papa zacht.

‘Hoeveel zegt u?’

Papa schraapt zijn keel.

‘Tweeënveertig, meneer.’

Blazend gooit de mollige man zijn pen op het tafeltje.

‘Meneer Schutijzer. Stond er of stond er níét bijzonder duidelijk in het oproepformulier voor deze auditie dat de maximumleeftijd voor deze rol dertig jaar is?’

Ik zie dat papa het warm krijgt. Hij trekt zijn kraag wat lossier.

‘Eh... Wel, dit is mijn droomrol, ziet u. Ik speelde hem al op mijn achttiende en ik...’

Nu verliest de man finaal zijn geduld. Hij haalt diep adem en zijn stem buldert opnieuw door de zaal.

‘Ik zal mijn vraag herhalen. Stond er of stond er níét bijzonder duidelijk in het oproepformulier voor deze auditie dat de maximumleeftijd voor deze rol dertig jaar is? Dertig jaar. Wel?’

Papa’s hoofd zakt tussen zijn schouders.

‘Ja, meneer.’

‘Rekenen was nooit mijn sterkste vak, meneer Schutijzer, maar als ik goed kan tellen, bent u volgens mij toch flink twaalf jaar te oud voor deze rol.’

‘Misschien mag ik... Kan ik dan niet...’ probeert papa nog, maar het haalt niets uit.

‘Volgende!’ roept het magere mannetje onverbiddelijk.

Ik haast me terug naar mijn stoel. Onderweg bots ik bijna op Joy, die een praatje maakt met iemand aan de koffieautomaat.

Traag komt papa de wachtkamer weer binnen. Gegeneerd stapt hij naar ons toe.

‘Paul? Je bent zo snel terug?’ vraagt Joy verbaasd.

Ik sla mijn ogen neer.

‘Hm’, mokt papa.

‘Ging het niet goed dan?’

Joy klinkt oprecht bezorgd.

‘Te oud’, zucht papa.

‘Wat, te oud? Hoe bedoel je?’

‘Ja. Blijkbaar ben ik te oud voor de rol’, zucht papa.

Joy en ik kijken elkaar aan.

‘Wist je dat dan niet op voorhand, papa?’ vraag ik hem.

‘Jawel, het stond op het oproepformulier, maar ik dacht dat het niet zo belangrijk was... Ik wilde het zo graag. Het is mijn droomrol, weet je wel.’

Ik vis het verfrommelde formulier uit papa’s rugzak. Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan. Waarom heb ik dat niet gezien? Het staat er in koeien van letters op: maximaal dertig jaar.

‘Paul toch...’ zegt Joy en ze legt haar hand bij wijze van troost op papa’s bovenarm.

Fronsend kijk ik van Joy naar papa en vervolgens trek ik aan papa’s andere arm.

‘Kom, papa,’ zeg ik kortaf, ‘we moeten gaan. Mama kan elk moment skypen, weet je nog? Onze mama, jouw vrouw, die keihard aan het werk is in China?’

Futloos en gewillig laat mijn tweeënveertigjarige vader zich meetrekken. Joy kijkt ons niet-begrijpend na en even later stappen papa en ik de tram op. Het wordt de stilste tramrit van ons leven.

We zijn nog niet goed binnen, of papa's telefoon gaat al over. Het is mama, zoals verwacht. Exact één minuut voor het afgesproken uur, ook zoals verwacht. Net als opa. Ik verschans mezelf op het toilet zodat mama zeker niet kan horen dat ik al thuis ben.

Papa praat honderduit aan de telefoon. Dat moet ik hem wel nageven: hij kan als de beste toneelspelen als het erop aankomt mama te laten geloven dat er geen vuiltje aan de lucht is. Hij vertelt uitgebreid over zijn acteerlessen en de audities en hij doet net alsof ze stuk voor stuk goed verlopen zijn. Vanuit het toilet hoor ik dat mama naar de auto vraagt.

‘O ja, die is ook alweer bijna gemaakt’, pocht papa.

Ik kom van het toilet, schuif de gang in en hang mijn schooltas zo stil mogelijk op mijn rug. Ik moet snel nog een rondje fietsen voor Fien en Kas thuiskomen van school. Papa zwaait naar me vanachter het raam, de telefoon nog in zijn andere hand. Stilletjes trek ik de voordeur dicht en ik fiets ervandoor.

Oef, dat scheelde niets. Net als ik de hoek omdraai, zie ik Fien aan onze voordeur morrelen. Haar sleutel hapert weer. Kas komt net na haar thuis. Nu kan ik ook terugkeren, maar ik wacht nog even. Pas als ik er 23470 procent zeker van ben dat de kust helemaal veilig is, fiets ik terug. Voor de tweede keer die dag doe ik de voordeur open en haal ik mijn schooltas van mijn rug.

‘Ik ben thui-huis!’ roep ik in de gang.

Ik zie Kas nog net de trap oprennen. Hij smakt zijn kamerdeur dicht.

‘En ik wil niemand meer zien vandaag!’ roept hij wanhopig. Ik besluit dat ik morgen toch echt eens met hem moet probe-

ren te praten. Kas is altijd al een beetje raar geweest, maar de laatste tijd doet hij echt superraar.

‘Hoi, Fien’, zeg ik zo normaal mogelijk als ik de woonkamer binnenstap.

Ze tokkelt op haar telefoon.

‘Hey’, zegt ze zonder op te kijken. ‘Geen leerkrachten meer ziek vandaag?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Nah, spijtig’, zeg ik.

‘Je kunt niet elke dag geluk hebben, kleine’, antwoordt ze. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes als ze me aankijkt. Beeld ik het mezelf in of keek Fien écht achterdochtig terwijl ze dat zei?

Om er niet meer over te moeten nadenken, ga ik maar naar papa toe. Ik doe alsof ik hem sinds deze ochtend niet meer gezien heb, geef hem een zoen en vraag hem hoe zijn dag was.

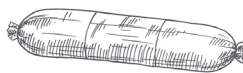
‘Ha, Zoë’, speelt papa. ‘Goed, hoor. Nou ja... Met die auditie werd het niks, maar ja... Mijn moment komt nog wel. Ik zei juist tegen Fien dat jullie de groetjes hebben van mama. Ze belde me net. Alles gaat goed daar, aan het andere eind van de wereld. Ze geeft jullie allemaal een dikke zoen en ze zegt dat ze uitkijkt naar volgende week.’

Ik ga languit op de bank liggen en glimlach naar papa.

Volgende week al, denk ik bij mezelf. Dan moet ik wel terug naar school, er is geen ontsnappen meer aan. Alleen al eraan denken maakt me misselijk.

HOOFDSTUK 8

Storm op komst

Oef. Ik kan papa overhalen om nog één dag langer niet naar school te gaan.

‘Maar ik meen het, Zoë. Dit is echt de laatste dag’, zegt hij. Hij probeert streng te doen, maar dat lukt nooit. Ik antwoord opgelucht met een knuffel. Zijn ongeschoren baard prikt tegen mijn wangen en zijn kamerjas ruikt een beetje muf. Of is het papa zelf? Hm. Dat moet ik hem straks even voorzichtig duidelijk maken, denk ik bij mezelf.

‘Goed, papa, welke tekst moeten we vandaag inoefenen?’

Ik kijk naar het stapeltje papieren waar papa al zijn teksten bewaart. Papa sloft ernaartoe.

‘Iets voor een reclamefilmpje. Met eten of zo. Ha, hier heb ik het.’

Triomfantelijk trekt hij een bundel papier tussen de slordige stapel uit. Ik neem de tekst snel door en grinnik. Het gaat over een nieuw soort veggieworstjes.

‘Grappig. Ik zal de, eh... tofoebol spelen. Jij bent het worstje, papa. *Go!* moedig ik hem aan.

‘Schijn bedriegt, juffrouw tofoebol’, zegt papa loom.

Ik kijk hem streng aan vanachter mijn bundel papier.

‘Kom op, papa! Doe nu even serieus. Hier hangt veel van af. Het wordt nu echt wel eens tijd dat je een rol te pakken krijgt.’

Door mijn koude reactie slaat papa's humeur plots helemaal om. Hij probeert even, maar het lukt hem nu nog slechter dan daarnet om zijn tekst op te zeggen. Zuchtend ploft hij op de bank.

'O, Zweetje,' zegt hij wanhopig, 'dit gaat toch nooit lukken?'

'Deze tekst oefenen?' vraag ik. 'Valt toch mee? Het is niet eens een moeilijke tekst.'

'Nee... Ik bedoel deze hele acteercarrière. Ik ben gewoon niet goed genoeg.'

Hij verbergt zijn hoofd in zijn handen.

'Papa, dat mag je niet zeggen. Elke acteur moet toch geduld hebben? Zelfs de allerbeste acteurs in Hollywood krijgen niet elke rol die ze willen. Het komt vast wel.'

Hij antwoordt niet, maar zucht alleen. Kwaad leg ik de papieren op de keukentafel.

'Oké, paps', zeg ik ferm. 'Als het zo zit, dan doe je het maar alleen. Ik zit je al twee weken op te peppen, maar dat blijf ik ook niet volhouden. Als jij er zélf al niet meer in gelooft, nou... Dan ik ook niet.'

(Dat meen ik natuurlijk allemaal niet echt, want ik vind mijn papa nog steeds een steengoede acteur, maar een coach als ik moet het nu eenmaal hard spelen, soms.)

Met veel drama banjer ik de trap op.

'Zoë... Zweetje...' roept papa, eerst zwakjes, dan harder.

'Néé! Als jij er niet meer in gelooft, dan kap ik er ook mee', roep ik kordaat terug vanuit mijn kamer. (Ik kan heel goed kordaat zijn, als ik wil.)

Even blijft het stil.

'Maar eh, als jij er wél nog in gelooft, moeten we dringend

opschieten, want de auditie begint over twee uur, aan de andere kant van de stad', roep ik erachteraan.

Nog altijd hoor ik niets.

Opeens klinkt er geschuifel op de trap en tikt papa op mijn slaapkamerdeur.

'Ja?' vraag ik.

'Mag ik even binnenkomen, Zoë?'

'Tuurlijk, papa.'

Hij gaat op mijn bed zitten en krabt zich in zijn nek.

'Dus, eh... Jij gelooft er wel nog in?'

Verbaasd kijk ik op.

'Natuurlijk, papa! Voor mij ben jij een ongeloofelijk goede acteur – en dat zal je altijd blijven.'

Papa glimlacht verlegen.

'Maar dan moet je het ook zelf geloven', ga ik verder. 'Als jij het niet eens gelooft, hoe zouden wij, jouw publiek, het dan moeten geloven?'

Papa kijkt me verrast aan terwijl hij met één hand over zijn stoppelbaard wrijft.

'Tja...' zegt hij aarzelend. 'Daar heb je natuurlijk een punt.'

Stiekem glim ik van trots, maar ik doe alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

'Papa. Natúúrlijk heb ik een punt. Ik heb toch altijd gelijk?'

Plagend woelt hij met zijn handen mijn haren om.

'Jij kleine betweter!' lacht hij.

'Dus... Je bent oké?' vraag ik, terwijl ik hem onderzoekend aankijk.

Papa haalt diep adem, recht zijn rug en glimlacht.

'Yes', antwoordt hij. 'Ik ben oké. Laten we dit doen!'

Hij geeft me een warme knuffel. Ik snuif aan zijn kamerjas.

‘Oké, top! Maar wel eerst even de douche in, paps.’

‘Wát?!’ roept hij gespeeld verontwaardigd. ‘Wil je nu zeggen dat je ouwe stinkt?’

Hij antwoordt door nog meer in mijn haren te woelen en hij kietelt me tot ik buikpijn krijg van het lachen. Maar ik vind het niet erg. Deze papa vind ik veel leuker dan die van daarnet.

Net als we thuiskomen na de auditie zien we Mo die staat te bellen aan onze voordeur.

‘Ha, maat’, lacht hij, en hij geeft papa een ferme schouderklop. ‘Ik dacht eens binnen te springen. Ik heb je al zo lang niet meer gezien of gehoord, dus ik wilde even checken hoe het met je gaat. Met je carrière en zo!’

Papa geeft hem een korte, stevige omhelzing.

‘Dag Mo, da’s lief’, zegt hij stil.

‘Oei,’ vraagt Mo bezorgd, ‘geen goeie dag gehad vandaag?’

Papa stapte de gang binnen, gevolgd door Mo en mij.

Achter papa’s rug doe ik teken naar Mo.

‘Niets vragen’, fluister ik, terwijl ik driftig heen en weer zwaai met mijn hoofd en mijn wijsvingers over elkaar kruis als degens.

In de keuken zet papa zwijgend de ketel op.

‘En waarom ben jij eigenlijk thuis, Zoë?’ vraagt Mo plots.

De vraag verrast me. Ik ben het intussen zo gewend samen thuis te zijn met papa dat ik nu wel door de grond kan zakken dat ik er niet aan dacht het te verstoppen voor Mo. Papa schrikt ook op.

‘Ja, eh, da’s juist, eh, Zoweeetje...’ stamelt hij. Gelukkig herpakt hij zich snel. ‘Zoë is even ziek thuis. Ze kan niet naar

school. Dus moest ze vandaag mee naar de auditie.’

In stilte staren we met z’n drieën naar de fluitketel. Ik knik.

‘Ha, zo’, zegt Mo traag.

fwwwwiiiiiiiiuuUUUUUU...

Papa tilt de ketel van het vuur.

... UUUUUuuuuuuUwwwUuu... uu.

‘Kopje?’ vraagt papa aan Mo.

Bijna tegelijkertijd blazen ze in hun hete thee. Mo’s lepel-tje tikt zacht tegen de rand van zijn kopje. Dan schraapt hij voorzichtig zijn keel.

‘Maar dus...’ probeert hij opnieuw. ‘Hoe loopt het dan zo’n beetje? Met de audities en zo?’

Papa haalt zijn schouders op.

‘Ik weet het niet goed, Mo’, zegt papa aarzelend. ‘Vandaag leek het nochtans goed te gaan, met die auditie voor dat re-claimsotje, maar dan greep ik toch weer nét naast de rol.’

Mo kijkt hem meelevend aan.

‘Eén kans’, zegt papa plots fel. ‘Ik heb maar één kans nodig om te bewijzen dat ik het kan, maar als niemand mij die wil geven, tja, dan...’

‘Dan wat?’ vraagt Mo.

‘Dan stop ik misschien beter met dat hele plan. Het is toch een idioot plan, altijd al geweest. Beeld je eens in: veertigjarige boekhouder wil acteur worden. Wat een mop!’ zegt papa ironisch.

‘Nee, papa’, zeg ik vastberaden. ‘Het ging écht goed vandaag. Ik zweer het. Die regisseur zei het toch zelf?’

‘Pff, ja, hij kan dat wel zeggen, maar hij moet me een rol geven, verdorie. Een *rol*, dat heb ik nodig!’ roept papa kwaad.

Mo schudt zijn hoofd.

‘Ik kan me voorstellen dat het niet makkelijk moet zijn...
Heb je nu eigenlijk al acteerlessen gevolgd?’

Papa en ik schieten samen in de lach.

‘Heb ik iets gemist misschien?’ vraagt Mo geamuseerd.

Vrolijk begin ik te vertellen over de acteerlessen van Huub.

‘Ja, we waren naar de les en toen...’

Meteen geeft papa me een stomp onder de tafel.

‘Wat Zoë bedoelt, is dat *ik* naar de les ben geweest. Ik heb het haar *achteraf* verteld. Nietwaar, Zoweetje?’ zegt papa zeemzoeterig.

Oeps. Het zweet breekt me uit. Ik kuch.

‘Eh, ja, natuurlijk! Dat bedoelde ik’, zeg ik, een tikje nerveus.

Gelukkig neemt papa het snel over. Terwijl hij in geuren en kleuren vertelt over zijn acteerlessen, slurpt Mo zijn kopje leeg.

‘Maar goed. Ik kan zoveel lessen nemen als ik wil, het zal me dus niet meteen rollen opleveren’, zucht papa.

‘En wat als je nu eens bij mij in het restaurant komt werken?’

Papa opent zijn mond, maar nog voor hij Mo kan tegenspreken, snoert die hem de mond.

‘Gewoon, tijdelijk, tot je eindelijk dat grote Shakespearestuk te pakken hebt, weet je wel. Je moet toch iets doen?’

‘Hé, da’s een goed idee, pap!’ roep ik enthousiast uit. ‘En mama zal het ook fijn vinden dat je weer wat geld in het laatje brengt.’

Papa twijfelt.

‘Ja, maar ik ben zo’n vreselijke kluns...’ stamelt hij.

Mo lacht.

‘Mja, daar heb je natuurlijk wel een punt, vrees ik. Maar je

kunt ons helpen bij het papierwerk? Of de boekhouding? Het kan ook deeltijds. Dan kun je af en toe nog een auditie gaan doen, toch?’

Papa’s ogen lichten op.

‘Aïcha regelt onze paperassen nu, en dat doet ze ook prima, maar ze zegt al een hele tijd dat het eigenlijk wat veel wordt om het te blijven combineren met het werk in de keuken en de kinderen – en mij’, lacht Mo en hij knipoogt naar papa. Hoopvol kijk ik papa aan.

‘Goed idee, toch?’ probeer ik.

‘Ja, eigenlijk wel’, zegt papa blij. ‘In elk geval fantastisch dat je het voorstelt, maat.’

‘Ho, het is geen liefdadigheid, als je dat maar weet. Als ik niet zou geloven dat je het kunt, dan zou ik het je heus niet vragen, hoor. Ik moet een zaak draaiende houden, weet je wel. Nou goed, denk er maar eens over na en bel me als je iets hebt beslist. Nu moet ik ervandoor, ik ga de meisjes van school halen.’

Papa en Mo pakken elkaar stevig vast.

‘Nog eens bedankt’, zegt papa. ‘Ik apprecieer het echt enorm.’

Mo knikt. Net voor hij buitengaat, houdt papa de voordeur even op een kier.

‘O ja, Mo’, zegt hij snel. ‘Nog één dingetje, over Zoë. Mocht je Veronique horen, wil je er dan nog even niets over zeggen dat Zoë ziek thuis was? Ze is altijd zo bezorgd, en daar heeft ze niks aan als ze in China zit. Toch? Die bezorgde moeders ook altijd, hè...’

Mo fronst. Dan haalt hij zijn schouders op.

‘We horen Veronique eigenlijk alleen maar via jou, maar geen probleem, maat. Wat jou het beste lijkt. Ajuus!’

Mo is nog niet lang de deur uit wanneer Kas komt binnengestormd. Als een bezetene werpt hij zich op de aperitiefhapjes.

‘Haa’, mompelt hij met zijn mond vol paprikachips. ‘Is vrijdagavond niet de beste uitvinding ooit?’

Papa moet om hem lachen.

‘En, hoe was je auditie vandaag, paps? Nu heb je de rol toch?’ vraagt Kas, terwijl hij ongegeneerd blijft schrokken.

‘Wel eh...’ geeft papa toe. ‘Eigenlijk niet, nee. Er was iemand die nog net een tikkeltje beter was dan ik.’

Kas peutert een stukje chips van tussen zijn tanden. Hij spoelt het weg met cola. Ik hoor de teleurstelling in zijn stem.

‘Echt, papa? Komaan... Dat kun je toch niet menen? Wat moeten we nu tegen mama vertellen? Ik had toch echt gedacht dat je dit keer een rol te pakken zou hebben’, zegt Kas teleurgesteld.

Fien komt ongeïnteresseerd naar binnen gesjokt.

‘Wie heeft wat te pakken?’ vraagt ze.

‘Ik, een rol’, zegt papa en hij slaat zijn ogen neer. ‘Of beter: géén rol.’

‘Weer niks?’ vraagt Fien. Ik vind dat ze een beetje gemeen klinkt terwijl ze het zegt.

‘Nee’, roept Kas uit. ‘Wéér niks. Niks, noppes, nada. Binnenkort gaat mama failliet, want dan heeft papa geen geld meer en dan kunnen we alleen nog maar droog brood eten en dan moet iedereen in mijn bunker in de kelder en...’

Ik teken stiekem een streepje op tafel met mijn vinger.

‘Ho, ho, jongens’, sust papa. ‘Zo’n vaart zal het wel niet lopen.’

Fien is al een paar minuten bezig met pindanootjes vakkundig in haar mond te mikken, wanneer ze mij plots in de gaten krijgt. Abrupt stopt ze met haar notentrucjes en ze kijkt me doordringend aan. Dat weet ik omdat ze haar ogen toeknijpt tot het smalle lijntjes zijn.

‘Waarom was jij hier vandaag alwéér toen wij thuiskwamen, kleine? Zeg me niet dat je weer studie had.’

In paniek kijk ik papa aan. Verdorie! Ik ben helemaal vergeten om nog een toertje rond te fietsen voor zij thuiskwamen. Wat nu getoeterd? Snel probeer ik een antwoord te verzinnen. Dénk dan toch, Zoë, *dénk*. Ik open mijn mond, maar... er komt niets uit. Alarm! Help! Iemand?

Net als ik op het punt sta alles in één grote gulp van woorden op te biechten aan Fien, rinkelt papa's telefoon. Het is mama! Ze wil videobellen. O, mama, allerliefste mamaatje, mijn moeie, mijn mamsiepamsie, mijn reddende engel, mijn reddingsboei, mijn... Ik zou haar wel willen omhelzen voor dit extreem perfect getimedede telefoontje, maar dat gaat natuurlijk niet, want ze zit in China.

Opgelucht rennen papa en ik tegelijk naar de bank, waar de telefoon ligt. We kijken elkaar aan met een opgeluchte ‘dat-scheelde-helemaal-niet-veel-blik’. Stralend neem ik op.

‘Mama!’ roep ik vrolijk tegen het schermpje. (Ze hoeft niet te weten dat het niet echt door haar komt dat ik zo vrolijk ben.)

Papa vertelt wat over zijn audities (meestal waar), ik vertel honderduit over school (meestal gelogen), en zelfs Kas, die er intussen ook bij is komen zitten, begint te vertellen. Hij vertelt over zijn ellendige ‘vrienden’ en over die schooltaak waar het nog steeds niet zo mee lijkt te vlotten (helaas allemaal waar).

Papa en ik kijken elkaar verbaasd aan. Over deze dingen hebben we nog nooit iets gehoord van Kas, maar mama duidelijk wel. Ze stelt hem gerust – en het lijkt nog te werken ook.

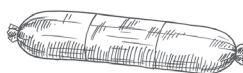
Bijna een kwartier lang wisselen we nieuwtjes uit, zomaar, van China naar de andere kant van de wereld en weer terug. Ik babbel zo veel en zo uitgebreid mogelijk om het gesprek zo lang mogelijk gaande te houden en zo te ontsnappen aan Fiens Vervelende Vragenvuur. Onze woordenwolken zweven – WOESJ – zomaar, van de ene seconde op de andere, van in ons oude huis aan het water naar een hypermodern hotel in China, meer dan zeventuizend kilometer verderop.

Toch is er nog een heel ander type wolk in huis. Een hele, héle donkere. Een gigantische onweerswolk. Een bijzonder slechtgezinde ook. Je kunt zelfs zeggen dat er een storm boven ons hoofd dreigt – alleen weten we dat nu nog niet. Het is een extreem nijldige, allesverslindende storm.

En die storm heet Fien.

HOOFDSTUK 9

Alles ontploft

Fien zit aan tafel. Armen: gekruist. Blik: vernietigend.
We hebben nog maar net opgehangen of de storm steekt al op.

‘Papa. Zoë.’

Er klinkt iets door in haar stem waardoor papa en ik meteen weten dat het haar menens is. Nog nooit hebben we zo snel bij haar gestaan.

‘Eh... Ja?’ vraag ik een tikkeltje bezorgd.

Papa kijkt van mij naar Fien en weer terug. Hij frunnikt aan zijn mouw.

‘Ik denk dat jullie beter even gaan zitten, allebei’, zegt ze streng. Met haar ogen leidt ze ons dwingend naar tafel. Als twee makke schapen gaan papa en ik tegenover haar zitten.

‘Weet je wat er daarnet gebeurde, toen jullie aan het kletsen waren met mama, op papa’s gsm?’

We halen onze schouders op.

‘Ik zal het jullie vertellen. Ergens halverwege dat gesprek ging ook de vaste telefoon hier over. Dus natuurlijk pakte ik op.’

‘O?’ vraagt papa. Hij probeert zo gewoon mogelijk te klinken, maar zijn stem trilt. Met het topje van zijn wijsvinger veegt hij een kruimel chips van tafel. Ik hoop alleen maar dat

het oorverdovende gebonk van mijn hart niet te horen is in de ijzige stiltens tussen Fiens woorden. Kas, die net even naar de wc was, komt nietsvermoedend de keuken weer binnen, steekt zijn hoofd in de koelkast, pakt er iets uit en leunt tegen de deur.

‘En weet je wie het was, aan de andere kant van de lijn? Het was de directrice. Blijkbaar is Zoë al twee weken niet op school geweest’, zegt Fien, terwijl ze me strak aankijkt. ‘Twéé weken!’

Ik voel dat ik rood word. Ik schraap mijn keel om iets te zeggen, maar Fien geeft me geen kans.

‘En het wordt nog straffer. Zoë zou namelijk in quarantaine zitten?’

‘Wát?!’ gilt Kas. Hij verslikt zich bijna in zijn chocola.

‘Verplichte quarantaine omdat ze een beet heeft opgelopen. Een beet van een... tijgermug?’ gaat Fien verder. Haar stem klinkt bij elk woord luider en luider.

‘Een tijgermug?!’ roept Kas verschrikt uit. Hij gooit zijn reep de lucht in. Terwijl hij naar boven rent gilt hij ‘Daar krijg je superbesmettelijke griep van!’

Ik buig mijn hoofd en trek een streepje op tafel.

Papa durft niet op te kijken, ik zie het vanuit mijn ooghoeken.

‘En nu vroeg de directrice aan de telefoon dus waar dat briefje van de dokter blijft’, zegt Fien. Ze kijkt papa aan. ‘Wel?’

‘Wat, wel?’ vraagt hij. Hij probeert tijd te winnen door de vragen te rekken.

‘Zoë spijbelt, papa!’

Papa kucht ongemakkelijk.

‘Goh, eh, tja Fien... Dat kan natuurlijk niet. Maar eh...’

Papa twijfelt even.

‘Kijk, Fientje, wel... Het ligt allemaal toch een beetje anders dan dat.’

Fien kijkt achterdochtig van papa naar mij en weer terug.

‘Anders?’ Ze spuwt de woorden uit. ‘Wat bedoél je, papa? *Wist* jij hier dan van?!’

Ik trek een streepje in mijn hoofd.

Papa haalt diep adem en steekt van wal. Hij begint honderduit te vertellen. Over hoe hij het fietsenhok binnenkwam en hoe hij zag hoe de pestmeisjes me aanpakten. Over hoe we samen teksten leerden en naar de theaterles gingen, en over hoe goed dat ging. En dat ik maandag echt, beloofd, zeker weten terug naar school ga en dat mama het beter allemaal niet te weten komt. Wanneer papa klaar is met praten, leunt hij opgelucht achterover.

Maar Fien is niet onder de indruk – en dat is nog zacht uitgedrukt. Als haar gezicht daarnet al op ‘storm’ stond, staat het nu op ‘mega-giga-superorkaan’. Oh-ooh...

‘Papa.’

Fien klinkt luid en streng en boos. Ze zet haar handen in haar zij.

‘Papa. Dit kun je niet ménen.’

Nu trilt haar stem van woede.

‘Je liegt tegen mama. Je liegt tegen Kas en tegen mij. Je laat je dochter zomaar twee weken spijbelen. Je neemt haar onwetig mee naar allerlei plaatsen waar ze niet moet zijn. Je vraagt of ze je helpt bij jouw rare, idiote plannen? Nou? Wat ben jij eigenlijk voor een vader? En dat voor een of andere duistere acteercarrière! Denk je nu echt dat je een acteur kunt worden? Dat iemand op jouw acteertalent zit te wachten?’

Terwijl ze ‘talent’ uitspreekt, tekent ze met haar wijsvingers haakjes in de lucht.

Streepje, streepje, streepje.

‘Waarom ga je niet eerst werken en probeer je daarnaast die bizarre acteeringen uit? Er zijn honderden mensen die toneelspelen als hobby. Maar nee, Paul Schutijzer moet zo nodig zijn leven overhoop gooien om het te proberen.’

Ze werpt haar armen dramatisch in de lucht. Nu is ze pas goed op dreef.

‘Wat zeg ik, je gooit niet alleen jouw leven overhoop, maar dat van ons allemaal! En wat moet mama hiervan denken? Zij zit zich af te beulen om genoeg geld te verdienen en jij... Jij zit je tijd te verkwanselen én je trekt je jongste dochter er ook nog eens in mee! Walgelijk, papa. Echt walgelijk. Je zou eens moeten we...’

RING RIIIIING.

RING RIIIIING.

RING RIIIIING.

De telefoon gaat. Papa, Fien en ik kijken verbaasd naar elkaar en naar de telefoon. We staan stokstijf stil, net alsof we alle drie bevroren zijn. Maar dan, plots, lijkt het of er bij papa een bliksemschicht inslaat. In één tel ontdooit hij en rent hij naar de telefoon.

‘Met Paul Schutijzer’, zegt hij snel. ‘Ja, daar spreekt u mee. Hm. Hm. Tweede? Aha. O! Echt waar?’

Fien en ik staren papa vragend aan. Als antwoord steekt hij enthousiast zijn duim in de lucht.

‘Maar... dat is fantastisch! Oké. Oké. Hm. Top! Bedankt! Goed... In orde... Uhu. Uhu.’

Zo stil ik kan, sluip ik richting telefoon en ik doe een mini-

dansje rond papa. Fien blijft mokkend aan tafel zitten.

‘Ja. Ja. Dat is goed. Wel, eh... Tot maandag dan! Bedankt en fijn weekend!’

Papa hangt op.

‘Vertel, papa, vertel!’ roep ik. Ik ontplof bijna van de spanning.

‘Ja, vertel...’ zegt Fien sarcastisch.

‘Wel, dametjes’, zegt papa stralend. ‘Deze meneer heeft zijn eerste rol te pakken!’

Gillend slinger ik mezelf rond papa’s nek.

‘Echt waar? Maar dat is fantastisch nieuws, papa!’

Samen doen we een vreugdedansje.

‘Goed, hè!’ lacht papa. ‘Eindelijk! Eindelijk goed nieuws.’

We dansen door de keuken en de woonkamer.

Door al ons geroep en gejuich is Kas weer naar beneden gekomen. Voorzichtig opent hij de keukendeur op een zo klein mogelijke kier. Hij praat met zijn mond tussen de spleet.

‘Hallo? Ik heb een mededeling. Ik heb net even opgezocht wat er kan gebeuren na een beet van de tijgermug. Deze exotische mug kan dus wel degelijk vreselijke ziektes overbrengen, zoals dengue, het westnijlvirus, zikakoorts en gele koorts. En dat is nog maar het topje van de ijsberg. Ik ga vanaf nu dus ook in volledige quarantaine op mijn kamer en ik kom er pas uit als jullie me een antigif bezorgen zodat ik veilig ben als ik ook ziek zou worden. Eten mag je aan mijn kamerdeur zetten op vaste tijdstippen. Afsproken? Kan iemand ook mijn klassenleerkracht verwittigen?’

Ik stap rustig naar de keukendeur en houd mijn rechteroog voor de kier.

‘Kas, kom gewoon binnen. Het is oké’, zeg ik lief tegen

hem. ‘Ik ben echt niet besmettelijk. Dat van die tijgermug was eh... niet waar.’

‘Dat kun jij wel zeggen’, zegt Kas verwijtend. ‘Maar hoe weet ik het honderd procent zeker?’

‘Kas,’ zeg ik, ‘het is gewoon niet waar. Het spijt me. Het was een smoes om niet naar school te moeten... Maar maandag ga ik echt terug. Kom nu even binnen, papa heeft belangrijk nieuws. En het is héél goed nieuws!’

Aarzelend opent Kas de keukendeur wat verder.

‘Pap? Is het waar wat Zoë zegt? Is alles van die mug gelogen? Want die is extreem besmettelijk en ik wil niet meer met jullie in één ruimte zijn als er ook maar een fractie van klopt.’

‘Lieve Kas,’ zegt papa, ‘kom nu gewoon rustig binnen. Er klopt inderdaad niets van dat hele verhaal... Fout, ik weet het, maar extreme omstandigheden vragen nu eenmaal om extreme maatregelen.’

Fien zucht en rolt met haar ogen. Papa doet alsof hij het niet merkt.

‘Kom, jongen, ik moet je iets belangrijks vertellen.’

Schoorvoetend stapt Kas naar de bank in de woonkamer. Hij is er nog niet helemaal gerust in en installeert zich op veilige afstand van mij, op het puntje van de bank. Hij kijkt er nog steeds wantrouwig bij.

‘Eh, oké. Wat is het nieuws?’

‘Ik heb een rol, jongen!’ roept papa blij.

Eindelijk klaart het gezicht van Kas op. Hij is er even stil van.

‘Een rol? O, wauw, dat is fantastisch, papa. Wat ga je dan spelen?’

‘Ja, daar ben ik nu ook wel benieuwd naar’, zegt Fien. Ze klinkt al een beetje minder boos.

‘Wel, voor u staat de acteur die... de hoofdrol in een reclamespot gaat spelen! En de hoofdrol is een worst. Een veggieworstje, meer bepaald. Eigenlijk hadden ze me vanochtend verteld dat ik de rol niet had, wat ik raar vond, want het ging supergoed – dat vond Zoë ook, vraag maar – dus nu hebben ze gebeld dat ik de rol toch heb omdat die andere acteur, die ze eerst gekozen hadden, een dubbele boeking had en maandag niet kan voor deze rol, en daarom hebben ze mij nu gebeld en het kostuum is al onderweg zodat ik maandag meteen kan inspringen, en dan moet ik dit weekend nog even oefenen en het pak alvast eens passen en...’

Papa ratelt maar door en door en door. Ik moet ervan lachen.

‘Heel blij voor jou, papa,’ zegt Kas, ‘maar als ik je nu even mag onderbreken, dan ga ik toch liever op mijn kamer zitten, want met die tijgermugkoorts neem ik graag het zekere voor het onzekere. Maar nogmaals proficiat in elk geval.’

Papa glimlacht en gaat dan verder met zijn geratel.

‘... oké, dus het pak van het worstje wordt vanavond nog geleverd zodat ik het maandagochtend meteen al heb en alvast wat kan oefenen dit weekend, en ik heb dus een echte rol, hoor je dat! Een échte rol!’

Papa grijpt me onder mijn oksels vast en zwiert me door de woonkamer.

Plots staat Fien voor onze neus. Ze ziet er dreigend uit. En boos. Héél boos.

‘Oh. My. God. Dit móét een grap zijn, papa,’ zegt ze bloedserieus. ‘Vertel me alsjeblieft dat het een grap is.’

‘Een grap?’ vraagt papa. ‘Nee, hoor, ik heb écht een rol! Mijn allereerste echte rol’, roept hij uit. Ik heb papa al heel

lang niet meer zo blij gezien. Hij draait me nog een keertje rond en gooit me op de bank. (Normaal vind ik mezelf daar te groot voor geworden, maar vandaag vind ik het wel oké dat hij het nog één keer doet.)

‘Serieus, papa. Een wórst? Een worst in een pak? Daarvoor moet je geen acteur zijn, dat is gewoon een mascotte. Kom op, zeg. Als-je-blijft. Moest je daarvoor zo nodig die dure acteerlessen gaan volgen?’

Papa laat het niet aan zijn hart komen.

‘Ach, Fientje, een mens moet ergens beginnen, nietwaar? Zo zijn bijna alle grote acteurs gestart: onderaan de ladder’, zegt hij, terwijl hij naar me knipoogt.

‘Goed, daar volg ik je in. Maar niet als worst, papa. *Please*. Wat gaat mama hiervan zeggen? Heb je daar al eens één seconde over nagedacht, eigenlijk?’ bijt ze hem toe.

‘Wel, Fien,’ zegt papa onverstoorbaar, ‘ik hoop dat ze blij is voor me.’

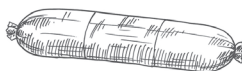
Fien draait zich om. Ze is boos en droevig en ontgoocheld tegelijk en ze stampet door de keuken.

‘Wel, papa,’ antwoordt ze fel, ‘dat zullen we zondag te weten komen, als mama thuiskomt. *Oh boy*, ben ik blij dat tenminste een van mijn ouders normaal is.’

Streepje.

HOOFDSTUK 10

Een worst en *a wrap*

Maandag.

Wat een gek weekend. Het Gekste Weekend Ooit, zeg maar. Kas verschanste zich in zijn hermetisch gebarricadeerde kamer en bij Fien was het wel beeld, maar dan zonder klank – ze wilde geen woord meer zeggen tegen papa of mij. Pas toen mama zondagavond thuiskwam, kwam alles er in één grote gulp uit. Ik hoef je niet te vertellen dat mama razend was toen ze hoorde wat er gebeurd was. Gelukkig voor papa en mij was mama te moe om er zondagavond nog veel over te zeggen. Haar vlucht vanuit China had een gigantische vertraging opgelopen en ze had last van een jetlag. Natuurlijk was ze diep in shock toen ze te weten kwam dat ik al twee weken niet naar school ben geweest. Wat zeg ik, ze was woest, buiten zinnen, furieus – maar er leek kortsluiting te zijn in haar hoofd. Het enige wat ze die avond wilde doen was slapen, slapen, slapen. Dit er nog bij nemen kon ze gewoon niet opbrengen. Toen ze tussendoor even wakker werd, mompelde ze iets over barstende hoofdpijn, terwijl ze papa en mij op elkaars hoofd liet beloven:

dat ik maandag (vandaag dus) hoe dan ook weer naar school zou gaan

dat ik 's ochtends meteen langs het bureau van onze
directrice zou gaan en daar alles zou opbiechten
dat ik elke straf zou aanvaarden die ze me zouden geven
op school
dat papa en ik ook elke straf van mama zouden aan-
vaarden
dat we nooit meer zoiets zouden doen
dat we nog een hartig woordje moesten praten met haar

En nu is het dus maandagochtend en mama moet alweer vroeg
vertrekken.

‘Jetlag of niet, vertraging of niet, een compleet op tilt gesla-
gen man en dochter of niet, geplande vergaderingen moeten
doorgaan. Dat zou opa tenminste zeggen’, zucht ze aan het
ontbijt tegen niemand in het bijzonder. Tegen papa zegt ze
bijna niets. Geen woord. Geen kus. Geen knuffel. Alleen de
hoogstnoodzakelijke dingen. Als haar ogen laserstralen wa-
ren, zou papa al lang vermorzeld zijn. Fien en Kas fietsen met
mama mee, om onderweg nog wat bij te kunnen praten.

‘Paul, jij brengt Zoë zonder fout naar school, goed begre-
pen?’ zegt ze streng. ‘En jullie gaan meteen naar de directri-
ce.’

‘Ga niet langs start, u ontvangt geen geld’, zegt Fien vals
tegen mij als ze de gang inloopt.

De voordeur gaat dicht. Nu zijn papa en ik nog alleen thuis.
Het worstenpak hangt klaar aan de kapstok. Het is een erg
onhandig ding, maar wel grappig.

‘Kom, Zweetje, dan vertrekken wij ook meteen. Ik wil die
opnames niet missen, ik kan nu echt niet te laat komen.’

Ik treuzel.

‘Papaaa...’ vraag ik poeslief. ‘Denk je niet dat het slim is als ik nog één keertje meega?’

‘Zoë, néé! Komaan’, zegt papa fel. ‘Dit kunnen we echt niet maken. We hebben het beloofd aan mama. En beloofd is beloofd. Kom nu!’

‘Alsjeblieeeeft, papa? Toe nou... Nog één keertje meegaan, dat zal het verschil toch niet maken? En wie gaat je anders helpen met dat worstenpak?’

Papa kijkt naar het kostuum in de gang.

‘Tut-tut, we vertrekken. NU!’

Aan de schoolpoort zie ik de pestmeisjes in de verte al aankomen. Ik hou mijn pas in. Papa kijkt om de drie seconden op zijn horloge.

‘Kom op, Zoweeetje,’ zegt hij ongeduldig, ‘stap door.’

Vlak bij het zebrapad zet ik mijn rugzak neer. Ik doe alsof ik er iets uithaal. De pestmeisjes zijn bijna bij de poort. Ik moet dit zo lang mogelijk proberen te rekken.

‘Papa, gaat het wel lukken zonder mij, die opnames?’

‘Tuurlijk, schatje.’

‘Maar ik moet met je meegaan, ik ben je coach. Je hebt mij nodig, papa’, probeer ik.

‘Echt niet, Zoë, ik moet dit alleen doen. Je hebt mama gehoord.’

‘Kom, toe, papa. Breng me meteen na de opnames gewoon terug naar school, en daarna doe ik onmiddellijk alles wat ik beloofd heb aan mama. Echt waar. Dan hoeft niemand er iets over te weten te komen.’

Een auto stopt om ons over te laten.

‘Ik beloof het, papa.’

De chauffeur in de auto toetert.

‘Zoë...’ zucht papa. ‘Maak het me nu niet zo moeilijk.’

Ik hijs mijn schooltas weer op mijn rug en maak aanstalten om over te steken.

‘Ben je heel zeker, papa?’ vraag ik voor de laatste keer.

De boze chauffeur roept en vraagt of het nog voor vandaag is. Plots pakt papa mijn pols vast en trekt hij me mee, terug naar huis. We rennen alsof er een monster achter ons aanzit en pas als we hijgend weer in de gang staan, stoppen we. We hebben de longen uit ons lijf gelopen.

‘Papaaaa! Kom je nog?’ roep ik vanuit de keuken. ‘We moeten nu echt vertrekken!’

Even later verschijnt papa in de deuropening. Hij heeft zijn worstenpak aangetrokken. Ik moet erom lachen. Een gigantische, roestbruine worst stapt de keuken in.

‘Tadaaa... Wat denk je? Eerlijk zeggen.’

Hij draait een rondje. Het pak is groot, onhandig en nu ja... Erg bruin. Maar het doet prima wat het moet doen: papa lijkt sprekend op een saucisse! Met mijn vinger prik ik in zijn buik. Het lijkt wel drilpudding. Ik lach.

‘Geweldig, papsie. Kom, trek het nu uit, want we moeten ons haasten.’

Papa trekt aan de ritssluiting van het pak en... Niets.

‘Het werkt niet!’ roept papa in paniek. ‘De rits zit geblokkeerd.’

Ik probeer hem te helpen. Ik trek, wring en sleur alsof mijn leven ervan afhangt, maar niets werkt. Oké, dan moet het maar zo.

Onhandig stommelen we door de gang, terwijl ik onze spul-

len een voor een uit de gang pluk, papa voortduw én tegelijk zijn ritssluiting probeer te fiksen. Hè, hè. We staan alvast buiten. Ik trek de voordeur achter me dicht en ontgrendel de auto met de sleutel.

Bip-bip.

De rits doet het nog steeds niet.

‘Verdorie’, vloekt papa. ‘Verdorie, verdorie, verdorie!’

‘Vloeken helpt ons ook geen meter vooruit. Gewoon instappen en rijden, papa. We hebben geen andere keuze, we moeten nú gaan’, zeg ik terwijl ik mijn papa, De Worst, in mama’s auto probeer te proppen.

Zenuwachtig steekt papa het sleuteltje in het contact. Hij trilt helemaal en dat onhandige pak helpt ook al niet. Er gebeurt... niets. Papa draait de sleutel nog eens om. Wéér niets.

‘Er gebeurt niets, Zoë’, zegt papa paniekerig. ‘Er gebeurt niets!’

‘Duh, zo ver was ik ook al, papa. Slim, hoor.’

Ik probeer rustig te blijven. Denk, Zoë, denk na!

Plots heb ik een idee.

‘De trein! We moeten met de trein, papa’, roep ik, terwijl ik onze fietsen klaarzet. Zo snel we kunnen, springen we op de fiets. Het fietst niet makkelijk, zo’n worstenpak, maar het moet. Papa probeert langs links op zijn fiets te stappen. Dat lukt niet. Dan probeert hij het langs rechts. Dat gaat ook niet.

‘Waarom zit er ook zo’n stomme buis op die mannenfietsen!’ moppert hij.

Zo goed hij kan, sleept hij zijn fiets naar de twee trapjes aan de voordeur. Oef! Zo raakt hij wel over de buis. Zijn voeten raken nét de pedalen. Het is me wat, een worst op een fiets!

We haasten ons naar het station en in elke straat waar we

doorrijden kijken mensen ons na. Gelukkig hebben we geen tijd om daarover na te denken.

Op het perron kunnen we nog net op de juiste trein springen. Het scheelde maar een haartje of papa zat met zijn pak tussen de deur. Hijgend laten we ons op de zetels vallen. Een moeder trekt haar kind dichter tegen zich aan als ze ons ziet binnenstappen. Een juf heeft de grootste moeite om haar wijzende kleuters af te leiden en een man met een aktetasje schiet luidop in de lach.

‘Sorry, mijnheer Vandamme’, giert hij in zijn telefoon. ‘Ze gooien hier net een halvegare, verkleed als worst, op de trein.’

We doen maar alsof we het niet horen en ook de andere, starende mensen proberen we te negeren. Intussen oefenen we papa’s tekst nog eens in.

‘Dag meneer de worst’, zeg ik, zo stil mogelijk.

‘Schijn bedriegt, juffrouw tofoebol’, antwoordt papa. ‘Al zie ik eruit als een worst, ik ben gemaakt van linzen en lupinen. Vanbinnen zit ik vol met vitaminen.’

Een deftige dame kijkt ons geschokt aan en verhuist met veel poeha naar een andere wagon.

Oef, we zijn er! De treinrit leek wel een eeuwigheid te duren. We rennen zo hard we kunnen, het perron af, trappen af, trappen weer op, het station uit, op zoek naar een taxi die ons naar de opnames kan brengen. De starende blikken zijn we ondertussen al een beetje gewoon.

‘Ja, ja, ik ben een worst, ik weet het!’ roept papa geërgerd naar de gapende voorbijgangers. ‘Heb ik iets van je aan, mischien?’

Ik grinnik.

Ongeduldig tikt papa op het raampje van de taxi. De chauffeur kijkt verbaasd, maar doet toch teken dat we mogen instappen. Ik moet papa een flinke duw geven om hem en zijn pak helemaal in de auto te krijgen.

‘Nu heb ik al veel in mijn taxi gehad,’ zegt de chauffeur met een sappig accent, ‘maar een man verkleed als saucisse... Dat nog niet!’

‘Het is voor een rol, meneer’, zegt papa een tikkeltje gegeneerd. ‘Ik ben acteur.’

‘Aha! Meneer is acteur! Mag ik dan een handtekening van u, meneer?’ lacht hij, terwijl hij zichzelf op zijn bovenbeen klapt. ‘Je weet wel, voor in het *worstcasescenario*, hè. Heb je ’m? Heb je ’m?’ De man vindt zichzelf duidelijk erg grappig.

Papa verliest het laatste beetje geduld dat hij nog had en leunt geërgerd naar voren.

‘Alstublíéft, meneer. Plankgas!’

‘Komt in orde!’

De taxichauffeur neemt de opdracht van papa wel heel serieus. Hij trapt het gaspedaal in, zo hard hij kan, en scheurt door de bochten.

‘Euh, oké,’ zegt papa voorzichtig, ‘zo snel hoeft het nu ook weer niet, hoor. Misschien moet u...’

‘Nee, nee, geen probleem, man!’ lacht de chauffeur. ‘Plankgas is plankgas – en klant is koning.’

Hij lacht zo hard om zichzelf dat ik denk dat hij erin gaat stikken. De chauffeur rijdt nu wel erg hard. Tot plotseling...

BAM!

Met een klap staan we stil. Het duurt enkele seconden voor ik beseft wat er is gebeurd. Suf kijken papa en ik uit het raampje, en dan snap ik het. We zijn op een andere taxi gebotst.

‘Geweldig’, zeg ik tegen papa. ‘Dat kon er ook nog wel bij.’

Papa krabbelt recht. De chauffeur helpt ons met uitstappen.

‘Accidentje... Kan gebeuren. Iedereen oké? Gelukkig had uw vader zijn eigen airbag bij, hè’, zegt de man smalend tegen mij. Hij buldert nu van het lachen.

Geen idee waar ze zo snel vandaan komen, maar er staan meteen twee kloeke politieagenten naast ons. Papa maakt aanstalten om een andere taxi tegen te houden, maar een van de agenten neemt ons bij de arm. We moeten mee naar de combi.

‘Verklaring afleggen’, bromt de man.

‘Dat zal niet gaan’, zegt papa. ‘Ik heb een opname.’

De agenten en de twee taxichauffeurs bekijken papa van top tot teen.

‘Een opname?’ lacht een van de agenten. ‘In het psychiatrisch ziekenhuis, zeker?’

Ik voel dat ik boos word.

‘We hebben niet deze hele weg afgelegd om te worden uitgelachen, papa’, zeg ik kordaat. Maar papa laat zijn schouders hangen en doet een poging te gaan zitten (dat domme pak, weet je wel) op de stoeprand.

‘Nee, Zoweetje,’ zucht hij, ‘vergeet het. Het is voorbij. Over en uit. Ik ga wel terug werken. Als dit geen overduidelijk teken is van het universum, dan weet ik het ook niet meer.’

O nee. Dit kan ik niet laten gebeuren. Niet als het van Zoë Schutijzer afhangt! Ik raap al mijn moed bij elkaar, stap

half huilend op de agenten af en haal mijn meest dramatische stemmetje boven.

‘Luister, meneer de agent. Wij moeten echt weg. Nu! Mijn vader heeft opnames voor zijn eerste grote rol. Dit is zijn debuut, zijn kans, het begin van zijn carrière. Dit is zijn moment, snap je? Hij heeft hier keihard voor gewerkt. Maar als hij nu te laat komt, en als hij deze rol niet krijgt en geen werk heeft, dan gaat mijn mama heel boos zijn. Dan gaan ze waarschijnlijk uit elkaar, dan heeft mijn papa geen geld en dan komt het nooit meer goed. Echt nooit meer. Ik weet niet wat we dan moeten beginnen. Dus alsjeblieft. Laat ons gaan. Ik smeeek het u.’

Het is muisstil. Niemand lacht nog. Ik houd mijn adem in en hoop vurig dat ik de agenten niet nog bozer heb gemaakt. Plots neemt een van hen zijn zwarte zonnebril af en kijkt me aan. Zie ik dat nu goed? Zijn zijn ogen rood en waterig? En dept die andere agent nu zo onopvallend mogelijk zijn wangen droog?

‘Oké, meisje’, zegt de eerste agent. ‘Laat het maar aan ons over.’

Het geluid van de loeiende sirene achter in de combi is zo hard dat papa en ik elkaar niet goed kunnen horen.

‘Wat zeg je, papa?’ roep ik.

‘Dat ik niet wist dat je zo veel van mijn acteertalent hebt geërfd’, lacht hij.

‘Ja, dat was op het nippertje’, gniffel ik. ‘Gelukkig wilden ze ons wegbrengen! Nu duimen dat we het halen...’

Even later stoppen we met piepende remmen voor de opnamestudio. Oef! We zijn maar tien minuutjes te laat. Dat moet nog te redden vallen. We bedanken de agenten, ze wensen ons

nog veel succes en dan rennen we zo snel we kunnen eindelijk de studio binnen.

‘Nou goed, dan doe je het maar niet!’ horen we de regisseur roepen.

Joy komt de studio uitgerend. Met een zwaai gooit ze het pak van de tofoebol in een hoekje.

‘Zoek maar iemand anders om die tofoebol te spelen!’ roept Joy terug.

‘Joy?’ vraagt papa verbaasd. ‘Wat doe jij hier?’

Met een ruk draait Joy zich om. Ze had ons niet eens gezien in al haar haast. Haar gezicht licht op.

‘Paul? Zoë? Wat doen jullie hier?’

Dan krijgt ze papa’s pak in de gaten.

‘Oké. Domme vraag’, lacht ze. ‘Dus jij speelt het veggie-worstje? Wel eh... Veel succes, Paul. Echt waar, ik wens het je toe!’

Joys vriend staat haar op te wachten. Als ze hem ziet, barst ze los.

‘O god. Ik kon het niet meer opbrengen’, briest ze. ‘Dat ze iemand anders deze rol maar geven. Tss. Een tofoebol. Kom op, zeg.’

Haar vriend mompelt nog wat om haar te overtuigen.

‘Nee, echt’, zegt Joy. ‘Ik kan het niet. Het is gewoon té belachelijk.’

Ik kijk papa aan. Hij aarzelt, ik zie het. Bedremmeld bekijkt hij zijn worstenpak.

‘Is dit allemaal wel een goed idee, Zoweeetje?’ vraagt hij.

Dit kan hij niet ménen.

‘Kom op, pap, dit is echt niet het moment om te beginnen

twijfelen!' roep ik uit. 'We zijn niet helemaal tot hier gekomen om nu af te haken!'

'Ja, maar...' strubbelt hij tegen. 'Joy heeft wel een punt, toch? Het is niet bepaald Shakespeare, dit.'

'Niks te maren', zeg ik beslist. 'Ik ben niet van school gebleven vandaag om zomaar terug naar huis te gaan. Dit is je kans, papa, en je gaat deze kans grijpen. Dus, klaar? Hier gaan we.' Ik haal diep adem. 'Dag meneer de worst.'

Papa zucht ook, maar dan herpakt hij zich. Halleluja!

'Schijn bedriegt, juffrouw tofoebol', zegt hij glimlachend.

We gaan zo op in onze tekst dat we niet merken dat de regisseur om het hoekje meeluistert. Als we klaar zijn, geeft hij ons een kort applausje.

'Fantastisch, dat probleem is dan ook weer opgelost', roept de regisseur uit, terwijl hij zijn hand naar me uitsteekt. Papa en ik begrijpen er niks van.

'Aangenaam, juffrouw...?'

'Zoë', zeg ik verlegen.

'Oké, Zoë, proficiat. Jij mag vandaag de tofoebol spelen!'

De regisseur duwt het pak in mijn handen. Zonder op onze reactie te wachten, duwt hij papa en mij naar binnen. Stuntelig hijs ik mezelf in het tofoebolpak. Enkele assistenten staan wat te keuvelen met een koffie in de hand. Energiek wandelt de regisseur binnen.

'Kom op, mensen, we kunnen weer draaien! *Time is money!* Iedereen klaar?'

Plots staan papa en ik dus op de set, allebei in een gek pak, klaar om de tekst op te zeggen die we het hele weekend hebben ingestudeerd. Papa kijkt me dankbaar aan.

'Zie je het zitten?' fluistert papa.

‘Ja, helemaal’, fluister ik terug. ‘Jij?’

Papa knikt opgelucht.

‘Bedankt, Zoë.’

Ik glimlach.

‘En... Actie!’

Papa en ik spelen dat de stukken ervan afvliegen. We missen geen enkel stukje tekst, we verspreken ons niet één keer en onze timing is ronduit perfect. Zo goed is het ons zelfs thuis nog nooit gelukt. De regisseur is duidelijk tevreden.

‘Eèèè... *That’s a wrap!* Alles erop in drie takes, dat is echt uitzonderlijk, mensen.’

‘*A wrap?*’ zeg ik tegen papa. ‘Lekker!’

‘Nee, liefje’, lacht papa. ‘*That’s a wrap*, dat zegt de regisseur als het erop staat, als het klaar is, als de scène ingeblikt is.’

‘O, wauw!’ roep ik uit. ‘Dus we zijn nu al klaar?’

Ik vlieg papa om zijn worstenhals. Dat is een beetje moeilijk, met dat tofoebolpak, maar het lukt net.

‘We waren wel écht goed, hè?’ fluister ik.

Papa glimlacht en geeft me een zoen.

‘Suuuupergoed’, antwoordt hij opgelucht.

‘Bedankt voor jullie medewerking! Oké, mensen, jullie kunnen gaan.’

Papa en ik zijn door het dolle heen. We stuiten door de gang.

‘Jij was geweldig!’ roep ik enthousiast.

‘En jij dan? Mijn reddende tofoebol-engel!’ lacht papa.

We stappen de lange gang van het oude gebouw door. Papa opent de grote, hoge deur, buigt en zegt plechtig: ‘Na u, mevrouw de Oscarwinnares.’

Ik lach en zo parmantig als ik kan, stap ik naar buiten. Maar daar bots ik meteen op...

‘Mama?’

Met grote ogen kijk ik van papa naar mama en weer terug. Papa is zo erg geschrokken dat hij letterlijk achteruitdeinst.

‘Ja, dat klopt’, zegt mama ironisch. ‘Hier ben ik. Verrassing!’

Ik heb haar nog nooit zo kwaad gezien.

‘Veronique, ik kan het uitleggen, we...’ probeert papa.

‘Stil, Paul. Dit is niet het moment voor grapjes of smoesjes of wat dan ook. Ik kan je vertellen dat het héél fijn is om, midden in de zwaarste contractonderhandeling die ik ooit heb moeten doen, een woest telefoontje van de directrice te krijgen. Het is ook héél fijn om te weten dat mijn man en jongste dochter vrolijk verder tegen me liegen, terwijl ze net beloofd hadden dat niet meer te doen. Mijn emmer was al vol, Paul. Mijn emmer was al héél vol, tot aan de rand. Maar dit was officieel de laatste druppel. Het is genoeg geweest!’

Mama pakt me bij mijn schouders en duwt me in de taxi die klaarstaat voor het gebouw. Voor ze instapt, draait ze zich met een ruk om naar papa. Ze bijt hem toe: ‘Ze is twaalf jaar, Paul. Jij zou beter moeten weten.’ Op de achterbank leg ik mijn hoofd tegen het raampje en ik sluit mijn ogen.

‘Maar, Veronique...’ hoor ik papa nog zeggen.

Mama antwoordt door het portier van de taxi met een smak dicht te gooien.

HOOFDSTUK 11

Terug naar school

De taxichauffeur snapt er duidelijk niets van. Al zijn pogingen om een gezellig praatje te maken mislukken. Mama zit onderuitgezakt op de achterbank en staart uit het raam. Ik probeer de chauffeur op zijn gemak te stellen met een verontschuldigende glimlach, maar dat werkt maar een beetje. De rit lijkt eindeloos lang te duren. Ineens schraapt de man zijn keel.

‘Mevrouw’, vraagt hij bezorgd. ‘Alles oké? Voelt u zich wel lekker?’

Pas na een hele poos hijst mama zichzelf wat rechter op haar stoel en leunt ze vermoed een beetje naar voren.

‘Alles is in orde, meneer, maakt u zich maar geen zorgen’, zegt ze stil.

De man knikt. Discreet zet hij de radio wat harder.

Het is al laat als papa thuiskomt. Ik zie de bui hangen, dus ik maak me maar uit de voeten. Als we elkaar kruisen in de gang, geef ik hem nog een snelle knuffel.

‘Dag liefde’, zegt papa.

‘Succes, papa’, fluister ik. ‘Mama is nog altijd boos – heel boos.’

Hij ademt diep in en gaat dan de keuken binnen.

Op gewone dagen komen Fien en Kas nooit of nooit of nooit of nooit op mijn kamer. Nu zitten we met ons drieën samen op mijn bed. Dit is dan ook allesbehalve een gewone dag. Met ingehouden adem luisteren we naar het geroep dat vanuit de keuken naar boven knalt.

‘... niet weten ... goed bedoeld ...’

‘... volwassen ... een kind ... onverantwoord ...’

‘... pesten ... verdrietig ...’

‘... dan nog ... geen oplossing ...’

‘... rol ... kans ... van mijn leven ...’

‘... school ... gek geworden ...’

Zo gaan ze nog een tijdje door. Fien heeft haar armen rond mij gelegd en Kas ligt als een bolletje opgerold op bed, met zijn handen over zijn oren. Plots horen we gestommel op de gang. Voetstappen komen traag voorbij. Kas schiet recht en gluurt door het kiertje van mijn slaapkamerdeur.

‘Het is papa’, fluistert hij. ‘Hij gaat naar de zolder.’

Stilte. Even gebeurt er helemaal niets. Dan komen de voetstappen terug naar beneden. Kas gluurt verder door de kier. Fien streelt mijn haren. Ik vind het fijn als ze dat doet, ook al doet ze het bijna nooit. Plots draait Kas zijn hoofd gealarmeerd onze kant op.

‘Hij heeft de grote koffer vast’, zegt hij met bange ogen.

Fien werpt haar hoofd in haar nek.

‘O néé’, zucht ze.

Ik ga rechtop zitten. Ik snap er niets van.

‘Wat is er? Kom op, vertel? Wat denken jullie dat hij van plan is?’

Fien haalt diep adem. Ze gaat duidelijk iets niet-leuks vertellen. Ik haat het als ze zo traag antwoordt!

Ik geef hem een zoen op het puntje van zijn neus en ren dan zo snel ik kan naar mijn slaapkamer. Ik tik op het raam zodat ik nog eens naar hem kan zwaaien. Gelukkig ziet hij het.

‘Dag papa’, zeg ik zonder geluid.

‘Dag Zoweetje’, zie ik hem terugzeggen.

Hij knipoogt, en dan is hij weg. Ik slaap een woelige slaap vol rare dromen: ik in een worstenpak, de directrice in een tofoebolpak, een enorme wokpan die onze keuken laat overstromen met groenten, Petra die daar gillend van wegrent, Fien die met Dimitri naar China gaat, papa die een Oscar wint, de pestmeisjes die mijn BFF’s zijn en in mijn slaapkamer op bed in een magazine lezen, en dan ik als wereldbekende actrice, met allemaal vreemde mensen die om mijn handtekening smeken terwijl ik in een limousine zit.

De volgende dag heb ik niet veel tijd om na te denken over papa, want ik moet weer naar school, zoveel is nu wel duidelijk. Mama brengt me naar school om er zeker van te zijn dat ik er ook echt binnenstap. Ze neemt grote, boze stappen. Ik heb moeite om haar bij te benen.

Als we bij school aankomen, geeft mama me een halfslachtige knuffel.

‘Je weet het, hè, Zoë?’

‘Ja, ja, mama, eerst langs de directrice, ik ben het niet vergeten’, antwoord ik stil.

Als ik door het fietsenhok stap, voel ik de ogen van de anderen in mijn rug priemen. Ik doe maar alsof ik het gefluister niet hoor. De pestmeisjes zie ik links in mijn ooghoek, maar ik recht mijn rug en stap zo zelfverzekerd als ik maar kan verder, en ik loop meteen door naar het bureau van de directrice.

Voor ik op haar deur klop, sluit ik mijn ogen en tel ik traag tot drie. Ik kan dit, ik kan dit, ik kan dit, ik kan dit, herhaal ik tegen mezelf.

Tok, tok, tok.

‘Binnen!’ klinkt er meteen.

Ik open de zware, houten deur een stukje en steek mijn hoofd naar binnen. Als de directrice me ziet, laat ze meteen haar deftige vulpen vallen op de enorme stapel papieren die voor haar ligt.

‘Aha! Zoë Schutijzer. Nog eens zin gekregen om naar school te komen, ja?’ zegt ze streng.

‘Zou ik even mogen binnenkomen?’ vraag ik beleefd.

‘Zo, zo, nu wil ik wel eens horen wat jij te vertellen hebt, jongedame’, antwoordt ze, terwijl ze traag haar armen kruist en me boven haar rechthoekige leesbrilletje strak aankijkt. Het is zo stil dat ik de grote stationsklok achter haar genadeloos kan horen tikken.

‘Wel... Komt er nog wat van? Ik heb niet de hele dag tijd, hoor, en jij ook niet, als ik het me goed herinner’, blaft ze me toe.

Ik adem diep in en stap binnen. Het zijn drie stappen tot aan de stoel die voor haar staat, maar het lijkt een eeuwigheid te duren. Mijn hart bonst in mijn keel. Toch open ik, voor ik het goed en wel besef, mijn mond en begin ik te praten. Over de pestmeisjes en het fietsenhok, over papa en de acteerlessen, over mama en China. Alles lijkt er in één grote stroom van woorden uit te komen – ik lijk wel een vulkaan.

Zo boos als de directrice in het begin leek, zo ontroerd kijkt ze me nu aan.

‘Kind toch’, zegt ze de hele tijd. ‘Kind toch, kind toch...’

Buiten adem kom ik eindelijk aan het einde van mijn monoloog.

‘En daarom’, hijg ik, ‘wil ik voorstellen om mijn klas een keer acteerles te geven. Om het toch een beetje goed te maken, van de voorbije weken.’

Ik sla mijn ogen neer en wacht. De directrice zegt niets. Helemaal níets. Kom op, zeg dan toch wat, mens, denk ik gespannen. Mijn hart springt intussen bijna uit mijn keel. Maar... Wat krijgen we nu? In de plaats van te praten begint ze in haar handen te klappen en komt ze me een knuffel geven.

‘Maar kind toch,’ kirt ze, ‘wat een fantastisch idee!’

Als ik de zware deur achter me dichttrek, zucht ik opgelucht. Oef, dat ging beter dan verwacht! Nu die andere brandjes nog blussen, maar dat zijn zorgen voor later. Eerst maar eens wat leerstof inhalen, denk ik, en ik haast me naar het wiskundelokaal.

Na school maak ik stiekem een omweg en fiets ik snel langs de Pepers van Marrakesh. Ik zie papa binnen aan een tafeltje zitten praten met Mo, en ik zwaai als ik voorbijrijd. Geen idee of hij me gezien heeft, maar het is het gebaar dat telt, denk ik. Daarna trap ik mezelf de longen uit mijn lijf om op tijd thuis te zijn. Mama vermoordt me als ik ook maar één minuut later thuis ben dan afgesproken.

Thuis is het doodstil. Kas heeft zich finaal in zijn kelderbunker verschanst en Fien heeft vanochtend héél duidelijk gemaakt dat ze vanaf nu zo veel mogelijk tijd bij Dimi wil doorbrengen. Mama lijkt wat verloren te lopen in ons grote huis. In gedachten verzonken roert ze in de pastasaus. Ik spreid

mijn agenda, mappen en werkbladen uit over de keukentafel en begin aan mijn huiswerk.

‘Mama, kun je me even helpen met een wiskundeoefening?’ vraag ik.

Mama kijkt amper op. Ze lijkt me niet te horen. Ze roert alleen maar in de pot met saus. Plots rinkelt haar telefoon.

‘Verdorie, China, kunnen jullie niet even wachten tot mijn kinderen in bed liggen’, mompelt ze geërgerd terwijl ze haar telefoon grijpt en de keuken uitbeent naar haar bureau.

Snel ren ik naar de pruttelende saus. Ik draai het gasvuur uit en besef dat ik nog nooit zo graag gewild heb dat papa hier was om me weer op te vrolijken.

Pas een hele tijd later komt mama weer binnen.

‘Sorry, meisje’, zucht ze, ‘China wacht niet.’

Ik kijk haar lief aan. Dan zucht ze opnieuw en geeft ze me plots een knuffel. Ze knijpt me bijna plat!

‘Maar jouw huiswerk wacht natuurlijk ook niet’, zegt ze ineens fel, terwijl ze haar stoel naast de mijne schuift. ‘Vertel het eens, waarmee kan ik je helpen, Zoë?’

En zo glijden deze gekke dagen een voor een voorbij... Mama doet haar best, maar we merken dat ze het lastig heeft. We lopen allemaal op de tippen van onze tenen. Het lukt, maar het is niet hetzelfde. Toch is het, voor we het goed en wel beseffen, plots al een week geleden dat papa vertrok. Soms denk ik dat hij gewoon even op vakantie is, tot het weer tot me doordringt dat hij niet zomaar weg is. Het blijft raar, zonder papa in huis. Net voor het avondeten videobellen we soms nog even. Ik vertel hem over mijn dag en hij vertelt me over zijn audities en de nieuwe rollen die hij instudeert. Soms oefenen we een

tekst in. Maar het blijft... anders. Het klopt niet zonder hem. En skypen is al helemaal niet hetzelfde als hem na school aan het keukeneiland vertellen wat er gebeurd is, terwijl hij kookt.

Vandaag ziet papa er tijdens het skypen nog ellendiger uit dan gewoonlijk. Nadat ik hem verteld heb over mijn examen wiskunde (een flop), komt het eruit.

‘Ik heb teruggebeld naar Marx’, zegt hij. ‘Ik heb hem dan toch maar gevraagd of hij eens een koffie wil komen drinken bij Mo...’

Hij wacht en zucht diep. De geur van verse quiche kringelt mijn kamer binnen.

‘... zodat ik hem kan vragen of ik mijn oude job terug mag.’

Ik ben zo verrast door dit nieuwtje dat ik pas een hele tijd later merk dat mama aan de deur staat te luisteren. Ze heeft een zak met vuile was in haar handen en een keukenschort om haar middel.

Ik stop even met praten tegen papa en kijk haar aan.

‘Zoë?’ vraagt hij. ‘Alles oké daar?’

Mama opent haar mond. Het lijkt wel of ze papa ook wil spreken. Ik kijk haar bemoedigend aan, maar plots bedenkt ze zich. Ze sluit haar mond en draait zich snel weer om.

‘Ja, hoor, papa’, doe ik vrolijk. ‘Ik was gewoon even afgeleid. Er, eh... viel iets van mijn bureau.’

Even later hoor ik weer gekletter van potten en pannen in de keuken, alleen veel luider dan daarstraks.

De volgende ochtend roept mama ons vroeg uit bed. Oma en opa komen op bezoek voor onze befaamde zondagse brunch. Met héél veel moeite, overtuigingskracht en drie belofde

chocoladedonuts lukt het ons om Kas uit zijn schuilplaats te krijgen. Fien snuift als hij binnenwandelt.

‘Jakkies! Kun je wel even douchen voor je naast mij aan tafel komt zitten, vuile stinker?’ walgt ze. Kas houdt zijn handen hoog in de lucht en waait zijn okselgeur nog eens extra hard naar Fien toe.

‘Wat bedoel je?’ zegt hij uitdagend. ‘Vind je mijn Parfum Sous-Sol niet lekker ruiken? Het is de nieuwste hype in Parijs!’

Mama en ik glimlachen. Sommige dingen blijven gelukkig wel altijd hetzelfde.

Fien is woest.

‘Niet! Grappig!’ briest ze, met haar handen in haar zij.

‘Fien heeft wel gelijk, jongen’, sust mama. ‘Je kunt echt een douche gebruiken. Naar boven, jij. En haast je, want oma en opa zijn bijna hier!’

Niet veel later gaat de bel. Stipt om één minuut voor elf, zoals gewoonlijk. We babbelen vrolijk over koetjes en kalfjes, maar het gevoelige thema ‘Paul Schutijzer’ wordt door iedereen vak-kundig vermeden.

O, wat ben ik dol op die gezellige, lekker lange zondagse brunches bij ons thuis. Mijn lievelingsquiche, kwarteleitjes, versgeperst sinaasappelsap, zalm, broodjes, bosbessenmuffins, chocoladepudding, verse fruitsla... Alleen papa ontbreekt nog, denk ik bij mezelf. Ik vraag me af wat hij nu doet en of Mo en Aïcha ook lekker uitgebreid ontbijten op zondag. Ik hoop het.

Net als ik aan het keukeneiland sta te worstelen met een hard stuk kaas dat ik met de beste wil van de wereld niet krijg doorgesneden, tikt mama tegen haar glas met bubbels. Verbaasd kijken we haar allemaal aan. Vijf paar ogen zijn op haar

gericht. Mama kucht. Trillen haar handen nu?

‘Wel eh...’ zegt ze terwijl ze haar ogen strak op haar bord gericht houdt. ‘Ik wil iets vertellen.’

‘Ha!’ zegt opa opgewekt. ‘Is dat contract met China eindelijk binnen?’

‘Nee’, zegt mama. Ze kijkt opa recht in zijn ogen. ‘En dat zal ook niet gebeuren.’

Opa verslikt zich bijna in zijn garnalen, oma begint als een gek op zijn rug te kloppen. Fien, Kas en ik kijken elkaar bezorgd aan. Wat gebeurt hier allemaal? Mama wacht ijsig kalm af tot opa’s hoestbui over is. Dan gaat ze rustig verder.

‘Ik heb de laatste weken veel tijd gehad om na te denken’, vertelt ze. ‘Nadenken over het bedrijf en ons gezin. Vooral over De Soete Pralines, eigenlijk. Altijd maar groter en bekender en meer... Dat wil ik niet langer.’

Opa opent zijn mond, maar oma legt haar hand beslist op zijn arm.

‘Nu niet, Valère. Jouw beurt komt straks’, zegt ze kort.

‘Ik wil terug naar de basis. Experimenteren met smaken. Ambachtelijk werken. De pralines door mijn handen voelen gaan. Mezelf uitdagen. Nieuwe dingen leren. Onze klanten verrassen met verbluffende combinaties.’

Mama’s ogen glinsteren. Mocht opa een paard zijn, hij zou letterlijk steigeren tot zijn kop het plafond raakte. Hij veert recht, gooit zijn stoel om en stuift de kamer uit.

‘Verbluffende combinaties’, sist hij. ‘Paul heeft echt iederéén hier gek gemaakt, of wat?!’

Mama wil hem achterna rennen, maar oma legt haar hand op mama’s schouder.

‘Hij draait wel weer bij’, zegt ze zacht.

‘Irma!’ roept opa ongeduldig aan de voordeur. ‘We zijn weg!’
Oma stapt naar de gang, maar plots bedenkt ze zich en keert ze zich weer om naar mama.

‘Ik vind het goed dat je je hart volgt’, zegt ze lief.

Mama glimlacht dankbaar en zakt uitgeput neer op haar stoel. Ze ziet er opgelucht uit. Mijn hart maakt stiekem een sprongetje.

’s Avonds, als we met z’n allen op de bank naar een melige film liggen te kijken, blipt mijn telefoon. Het is een sms’je van papa. ‘Zet hem op één, ons filmpje komt er zo op! Kus, papa xx’

Ik schiet recht en begin door het huis te stuiteren.

‘Zet hem op één! Zet hem op één!’ roep ik.

Mama schrikt wakker. Ze was ergens halverwege de film in slaap gesukkeld en ze veegt snel het sliertje speeksel weg van haar rechtermondhoek.

‘Wat is er, Zoë?’ vraagt ze versuft.

‘Het filmpje komt erop! Ons filmpje, van papa en mij! Kom op, verander de zender, Fien, snel!’

Fien zapt naar het andere kanaal. Er is een reclamefilmpje bezig over smeerkaas.

‘Kom oooop’, zeg ik ongeduldig.

Dan een commercial over een drankje.

‘Uurgh, ik hou het niet meer!’ roep ik uit.

Tot slot nog een filmpje over luiers. Plots verschijnt er een gigantische wandelende worst in beeld.

‘Papaaaa!’ gillen we allemaal tegelijk. Dan kom ik erop.

‘Dag meneer de worst’, hoor ik mezelf zeggen.

‘Schijn bedriegt, juffrouw tofoebol’, horen we papa zeggen.

We zitten allemaal op het puntje van de bank. Het is in een flits voorbij, maar iedereen vindt het ge-wel-dig! Zelfs Fien, die dit tot voor kort het Idiootste Plan Ooit vond. Met ons vieren doen we een vreugdedansje rond de salontafel.

‘Wat was je góéd’, zegt Kas.

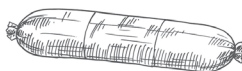
‘Echt! Megavet’, beaamt Fien.

‘Ja! Super! En papa... hij klonk weer helemaal zoals vroeger, op de toneelschool’, mijmert mama.

Hoorde ik dat nu verkeerd of klonk er echt weer een tikkeltje verliefdheid in haar stem?

HOOFDSTUK 12

Alle hens aan dek

De volgende dag wandel ik met mama naar school. Ze vindt het nog te vroeg om me al weer alleen te laten gaan, zegt ze. Met mijn fiets aan de hand kan ik haar bijna niet volgen, ze stapt altijd zo gehaast, zelfs nu ze even nergens meer naartoe moet. De directrice staat ons op te wachten aan de schoolpoort. Strak en vastberaden kijkt ze onze richting uit.

Oh-ooh, denk ik bij mezelf.

‘Mevrouw’, zegt de directrice tegen mama. Ze kijkt streng boven haar leesbrilletje uit. ‘Wilt u mij even volgen? Ik heb wat met u te bespreken.’

Normaal zou mama tegensputteren dat ze geen tijd heeft omdat ze dringend naar een afspraak moet. Maar nu? Geen piepje.

‘Natuurlijk, mevrouw’, antwoordt mama beleefd.

Met een waarschuwende blik kijkt ze me aan.

‘Wat heb je uitgehaald?’ sist ze tegen me als de directrice zich omdraait. Ik haal mijn schouders op. Deze keer weet ik écht niet waar ze het over heeft. Terwijl ik mijn fiets in de stalling zet, breek ik mijn hoofd over dingen waarvoor ik misschien straf zou kunnen krijgen, maar ik kan werkelijk niets bedenken. Braaf volg ik mama naar het bureau van de direc-

trice, die op haar tikkende hakken voor ons uit stapt.

‘Kom maar mee naar binnen, Zoë, je mag alles horen’, zegt de directrice.

Nu snap ik er helemaal niets meer van. Normaal moet je altijd buiten wachten terwijl de directrice je ouders uithoort. Ze steekt meteen van wal.

‘Mevrouw De Soete’, zegt ze. ‘Mag ik u feliciteren met uw ondernemende dochter?’

Mama kijkt me verbaasd aan.

‘Nu ja, feliciteren’, gaat de directrice verder. ‘Die twee weken afwezigheid? Geen goed idee. Dingen verzwijgen en spijbelen? Geen goed idee. Met haar vader meegaan naar de theaterles... Eigenlijk... wél een goed idee.’

Mama wiebelt onrustig op haar stoel. Nu snapt ze er echt he-le-maal niets meer van.

‘Wilt u me eindelijk vertellen waarover dit gaat, mevrouw de directrice?’

‘Luister, mevrouw. Zoë heeft, om het goed te maken, een theaterles gegeven aan haar klasgenoten.’

Mama kijkt opzij naar mij. Ze is aangenaam verrast, dat zie ik. Ik glimlach verlegen.

‘Haar les was een groot succes. Ze heeft duidelijk talent. Talent om les te geven, én voor theater. Ze heeft duidelijk veel opgestoken van de theaterlessen die ze volgde. Daarvoor wilde ik haar even feliciteren.’

Ik bloos. De directrice kijkt me indringend aan.

‘Je hebt van iets negatiefs iets positiefs gemaakt. Knap van je.’

‘O, eh... Bedankt’, zegt mama trots.

‘Maar dat is nog niet alles’, gaat de directrice verder.

O nee, nu komt het dus, denk ik bij mezelf. Nu zal de straf wel volgen.

‘Ze heeft het ook opgenomen voor haar klasgenoot, Petra. Petra werd blijkbaar stiekem gepest door twee meisjes, die al een keer op de vingers getikt waren voor hun pestgedrag.’

Mama legt haar hand lief op mijn been.

‘Zijn dat die twee meisjes die jou ook...?’ vraagt mama. Ik knik.

‘Inderdaad, mevrouw’, zegt de directrice. ‘En dankzij het doortastende optreden van Zoë werd alles tot op het bot uitgepraat. De pesters kregen een straf – ze moeten kauwgom van de lestafeltjes van de hele school schrobben én ze moeten de rest van het jaar extra goede punten halen, of er zwaait wat. Laten we hopen dat het nu veel beter zal gaan met die twee op school.’

Wanneer we weer buiten staan, blinken mama’s ogen. Ze kijkt me aan en legt haar handen op mijn schouders.

‘Zoë’, fluistert ze. ‘Zoweetje. Je weet toch dat ik trots op je ben, hè?’

Ik haal verlegen mijn schouders op en glimlach. Meestal heb ik niet zo veel zin in school, maar vandaag weet ik dat het een goede dag wordt.

Na school maak ik een omweg langs de theaterzaal, want ik wil papa verrassen. Hij is begonnen met een nieuwe reeks theaterlessen en toevallig is hij net rond dezelfde tijd klaar als ik met school. In volle vaart kom ik aangefietst, maar juist als ik er bijna ben, moet ik mijn remmen toegooien en in zeven haasten achter een struik duiken. Daar staat papa en hij praat

met Joy. Tsss, zij weer. Langzaam slenterend komen ze mijn richting uit. Ik hoor alles wat ze zeggen.

‘Hé, Joy, luister, ik moet gaan’, hoor ik papa zeggen. ‘Ik heb nog wat te doen.’

‘Ga je ook naar die auditie van De Vrek?’ kirt Joy, terwijl ze haar lange, blonde haren naar achteren zwiert.

Papa stopt met een schokje. Hij legt zijn hand op haar arm.

‘De Vrek?’ zegt hij. Met grote ogen kijkt hij Joy aan. ‘De Vrek van Molière? Dat is... mijn lievelingsstuk. Mijn droomrol.’

Joy lacht. Ze legt haar hand boven op die van papa.

‘Dan mag je deze auditie zeker niet missen!’ roept Joy overdreven enthousiast uit. Ze klapt er een beetje bij in haar handen.

Papa en Joy staan nu vlak naast mijn struikje. Ik hou mijn adem in en om de een of andere reden knijp ik ook mijn ogen dicht, al weet ik best dat dat geen verschil maakt.

‘Het is echt iets belangrijks waar ik nu naartoe moet’, zucht papa.

Pleaselaatzemenietzien, pleaselaatzemenietzien, pleaselaatzemenietzien, denk ik bij mezelf. Mijn hart bonst in mijn keel. Even is het zo stil dat je een speld kunt horen vallen.

‘Maar misschien lukt het wel om het alle twee te doen vandaag!’ roept papa plots.

Vlug open ik één oog. Papa duwt Joys hand weg en zet het op een lopen.

‘Ik móét er gewoon naartoe, Joy. Tot morgen!’

Zo snel ik kan, kruip ik uit mijn schuilplaats en spring ik op mijn fiets. Achter me hoor ik Joy nog roepen, maar ik roep terug dat ik geen tijd heb.

Nog nooit ben ik zo snel naar huis gefietst. Ik kwak m'n fiets tegen de voorgevel en wil naar binnen spurten, maar in de plaats daarvan bots ik bij de voordeur op een enorme stapel papieren en mappen. Boven de stapel steekt nog net een plukje haar uit. Het plukje haar hoort bij opa's hoofd. Plots verschijnt ook oma van achter opa's rug. Ze glimlacht zenuwachtig.

'Dag Zoë, is mama thuis? We komen even praten', zegt ze lief.

Opa wacht niet op mijn antwoord en stapt beslist naar binnen. Mama leest aan tafel de krant. Naast haar ligt een notitieboekje. Ze heeft er pralines in allerlei vormen in getekend.

'Hé, Zoë, hoe ging het op school?' vraagt ze zonder op te kijken.

'Dat is nu niet belangrijk', zegt opa.

Geschrokken kijkt mama op. Dan pas ziet ze de gigantische stapel papieren, met daarachter haar vader, op de voet gevolgd door haar moeder. Ik kom als laatste binnen en gebaar dat ik ook niet goed begrijp wat ze komen doen.

Mama zucht diep.

'Kom je weer praten over cijfers en centen en rendementen, papa?' vraagt ze geërgerd.

Opa doet net alsof hij de ergernis in haar stem niet hoort.

'Het gaat over de Chinese deal. We hebben eraan voortgewerkt, en het ziet er veelbelovend uit.'

Mama pulkt wat aan een pagina van haar notitieboekje. Even staart ze voor zich uit. Ze lijkt wat te willen zeggen, maar dan legt ze het schriftje weg en staat ze op om koffie te gaan zetten.

Ineens rinkelt mijn telefoon. Het is papa!

'Zoë! Zoë!' hijgt hij. 'Ik heb net gehoord dat er een auditie

is voor dat stuk van Molière, je weet wel, mijn droomstuk.’

‘O?’

Ik doe alsof ik verbaasd ben, maar ik ben wel écht heel blij.

‘Wat leuk voor je, papa! Ben je aan het rennen?’

‘Ja, naar de auditie. Ja, héél leuk! Vind ik ook. Er is alleen één probleempje...’

Dan vertelt papa me waar hij eigenlijk naartoe moest vanmiddag.

‘Marx komt naar Mo. Marx! Je weet wel, mijn oude baas. Ik had hem uitgenodigd om wat bij te praten en ik was van plan hem te vragen of ik terug kan naar mijn vroegere baan. Hij kan er elk moment zijn, maar ik moet eerst deze auditie doen. Ik móét het gewoon proberen.’

Het hijgen is gestopt. Papa is aangekomen bij de theaterzaal.

Ik denk even na, maar dat lukt niet zo goed, want opa en mama beginnen steeds luider te roepen tegen elkaar. Oké Zoë, denk ik bij mezelf. Rustig blijven. Je kunt dit. Denk aan je ademhaling. Hoe ging dat ook alweer in de acteerles?

Oma zwaait een beetje schaapachtig naar me. Ik glimlach terug en adem diep in... en weer uit.

‘Zoë?’ vraagt papa. ‘Ben je er nog?’

Dan krijg ik een idee.

‘Ja, papa, ik ben er meer dan ooit voor je. Maak je geen zorgen over Marx. Dat fiks ik wel met Fien en Kas. Succes met je auditie!’

‘Maar... Zoë... ik...’ sputtert papa tegen.

‘Niks te maren, papa, maak er iets van! Je kunt het!’ roep ik net iets te luid. Gelukkig roepen opa en mama nog altijd luider tegen elkaar, dus niemand heeft me gehoord. Ik hang op en van opwindning val ik bijna over mijn eigen voeten.

Herpak je, Zoë, rustig blijven. Ik werp een vlugge blik op oma. Ze glimlacht nog steeds naar me, maar volgens mij heeft ze niets in de gaten.

Nu moet ik snel zijn. Ik trommel Kas en Fien op en leg hen alles uit, zo snel en zo duidelijk als ik kan. Kas, die maar met moeite uit zijn kelderhol te krijgen was, herhaalt nu opgewonden mijn instructies.

‘Fien, bel Dimitri. Zeg dat hij zijn viool moet meebrengen. Check. Jij, Zoë: naar papa. Fien en ik: naar Mo. Check. Marx bezighouden tot papa er is. Mama en oma en opa daar vooral weghouden. Check, check, dubbele check’, zegt hij tevreden. Zijn ogen fonkelen. Hij springt recht, duwt zijn borstkas vooruit en gooit zijn bunkeruitrusting heldhaftig in een hoek van de gang. Dan springt hij op zijn fiets.

Terug naar de keuken. Oké, nu moet ik hier weg zien te komen zonder dat het opvalt. Ik kijk vlug de kamer rond en zie het tafereel dat zich daar afspeelt. Het is hoopgevend – voor mij tenminste, mama ziet er net een tikje wanhopiger uit. Opa zit als een wildeman door mappen en bundels te bladeren. De papieren vliegen in het rond. Zijn haar, dat daarnet nog mooi gekamd was, zoals gewoonlijk, staat alle kanten op. Hij lijkt wel een gekke professor.

Oma glimlacht nog altijd, maar haar blik staat nu wat bezorgder.

‘Rustig blijven’, sust ze, en ze legt haar hand op opa’s rug. ‘Rustig.’

Mama zit afwezig naar opa’s stapel papieren te staren. Het lijkt wel of ik mezelf zie zitten in een of andere onbegrijpelijk saaie wiskundeles. Dan herinner ik me weer wat me te doen staat. Onze missie!

Ik grabbel snel mijn spullen bij elkaar en ren de keuken uit. ‘Hé!’ roept mama plots naar mij. Meteen daarna wordt ze onderbroken door opa, die iets vraagt over haar Chinese contactpersoon. Ik maak dankbaar gebruik van opa’s onbewuste afleidingsmaneuver en glip de gang in. Yes! Kwam dat even handig uit. Dank je, opa, gniffel ik in mezelf.

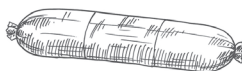
‘Hé, Zoë, waar ga je naartoe?’ roept mama opnieuw.

Oké. Volgende stap. Ik adem diep in en hoop vurig dat mama me niet de gang in volgt.

‘Even naar Mo!’ antwoord ik zo nonchalant ik kan. Ik wacht één seconde af of ik een antwoord hoor – wat gelukkig niet gebeurt. Oef! Ik haal opgelucht adem en gooi de deur achter me dicht.

HOOFDSTUK 13

Marx is terug

Terwijl ik de longen uit mijn lijf trap en naar de theaterzaal fiets, doe ik een poging om papa te bellen. Elke keer als ik moet wachten bij een rood licht toets ik als een bezetene zijn nummer in. Hij neemt niet op. Natuurlijk neemt hij niet op. Ik spreek iets in op zijn antwoordapparaat.

‘H... hik’, puf ik.

‘Hik.’

‘Hkom.’

‘Her...’

‘Heraan...’

‘Papah.’

‘W... wacht...’

‘Haan...’

‘T... Theater.’

Dan stop ik mijn telefoon snel weg.

Nog vier straten...

Hoekje om...

Nog drie straten...

Nog twee...

Yes! Ik heb het gehaald. Papa’s auditie kan nu elk moment beginnen, dus ik ben zeker op tijd om hem te onderscheppen

als hij weer buitenkomt. Ik ben zo hard buiten adem dat het lijkt alsof mijn longen uit elkaar gaan knallen. Ik laat mezelf op het oude bakstenen muurtje voor de theaterzaal zakken en probeer weer rustig en normaal te ademen. Gelukkig hoef ik nu alleen nog maar te wachten. Wachten tot papa klaar is met zijn auditie en ik hem kan meenemen naar Mo.

Mijn telefoon gaat over: Fien.

‘Zoë!’ roept ze in mijn oor.

‘Hé... Fien...’ antwoord ik. Ik ben nog altijd een beetje aan het puffen.

‘Sneller trappen, Kas! Sneller!’ hoor ik haar bevelen aan Kas, zoals alleen grote zussen bevelen kunnen geven aan kleine broers. En dan weer tegen mij: ‘Oké, Zoë, we zijn bijna bij Mo.’ Dan weer tegen Kas: ‘Kom op, zeg, ik had beter mijn eigen fiets gepakt!’

‘Ik doe mijn best’, hoor ik Kas grommen. ‘Anders moet jij zelf maar trappen!’

Ook al zie ik hen niet, ik kan me zo voorstellen hoe het gaat. Fien achterop, rologend met haar viool in haar ene en de telefoon in haar andere hand, luidkeels bevelen uitdelend aan Kas. Kas met zijn blik op onweer, rechtstaand zwoegend op de trappers. Stiekem moet ik er een beetje om lachen. Sommige dingen veranderen gelukkig nooit.

‘Oké, we zijn er!’ juicht Fien in de telefoon. ‘En daar is Dimitri ook net. Hé, Dimi, heb je je viool bij je? Top! We kunnen. Stoppen, Kas! Hé, pas op voor Dimi!’

Dan volgen een schuivend fietswiel en een vallende Dimitri. Ik hoor dat ze alle drie in de lach schieten. Hun gelach klinkt luider en luider. Het duurt even voor Fien weer iets kan zeg-

gen. Op de achtergrond hoor ik Kas gieren; hij heeft de slappe lach. Zo heb ik hem in maanden niet meer horen lachen. Ik word er zelf vrolijk van.

‘Sst, Kas.’ Ik hoor Fien giechelen aan de andere kant van de lijn. ‘Ga nu maar naar het terras van het restaurant. We hebben geen tijd meer te verliezen.’

Ze probeert streng te klinken, maar ik hoor dat ze haar lach niet kan inhouden.

‘Yes!’ roep ik blij. ‘Succes met Marx!’

Glimlachend hang ik op. Mijn benen wiebelen heen en weer over de rand van het muurtje. Komáán, zeg, hoe lang kan zo’n auditie eigenlijk duren?! Elke seconde die voorbijgaat, lijkt wel een uur.

De deur van de theaterzaal gaat open. Zou het...? Nee, het is iemand anders. Ik kan niets anders doen dan wachten. Het is om gek van te worden! Om de tijd sneller voorbij te laten gaan, stuur ik nog maar eens een berichtje naar Kas en Fien.

Zoë, 16u49: Laat me weten hoe het daar gaat, oké?

Kas, 16u53: Nog niets.

Zoë, 16u57: Kom op! Ik kan het niet meer aan.

Kas, 16u59: Nog niets, Zoë. Effe kalm doen.

Fien, 17u01: Marx is er!

Fien, 17u02: Mo gaat met hem praten. Zegt dat papa later is.

Kas, 17u03: Koffie besteld. Marx snapt er precies niet veel van.

Zoë, 17u03: Verdorie. Spannend. :s

Fien, 17u10: Oké, de man wordt zenuwachtig. Kijkt de hele tijd op z'n horloge.

Fien, 17u12: We zullen er maar aan beginnen. 🙌

Zoë, 17u13: En? Wat vindt Marx ervan?

Kas, 17u14: Fien en Dimi zijn hun violen nog aan het stemmen. Heeeeee traaaag. 😊

Zoë, 17u14: Vindt Marx het oké? Of verdacht?

Kas, 17u14: Raar, denk ik. Hij snapt er niks van. Papa al gezien?

Zoë, 17u15: Nee tuurlijk niet. Anders zat ik nu niet met jou te sms'en.

Kas, 17u16: Violen gestemd.

Zoë, 17u16: Goed. En nu?

Kas, 17u17: Ze beginnen aan het eerste stuk.

Zoë, 17u17: En?

Kas, 17u18: Wat, en? Marx wordt ongeduldig.

Zoë, 17u19: En nu?

Kas, 17u20: Wat, en nu? Nu spelen ze viool. Andere mensen op terras geven applaus.

Zoë, 17u20: Oké, en nu?

Kas, 17u20: Zoë, stop het! Nog steeds hetzelfde!

Zoë, 17u20: Sorry. Zenuwen.

Kas, 17u21:

Op het muurtje zit ik stilletjes een beetje te sterven. Alleen maar kunnen wachten op papa, niet bij de Pepers kunnen zijn... Vreselijk! Telkens als de deur van het theater opengaat, slaat mijn hart een paar tellen over, maar elke keer komt er weer iemand anders naar buiten. Waar *blijft* papa?

Plots gaat mijn telefoon weer over: Kas. Hij klinkt gespannen.

‘Al nieuws, Zoë? We trekken het hier echt niet meer. Het geduld van Marx is nu finaal opgebruikt. Fien en ik hebben geen ideeën meer. Mo probeert de man nog wat aan de praat te houden, maar dat gaat niet lang meer duren...’

Denk na, Zoë, zeg ik tegen mezelf, denk dan toch na! Maar mijn hoofd zit zo propvol dat ik niets meer kan bedenken.

‘Hij kijkt nog maar eens op zijn horloge. Volgens mij stapt hij zo meteen gewoon op. Maar wacht... Hé... Wat... Huh?’ zegt Kas.

‘Wat? Wat is er?’ vraag ik ongerust. Ik bijt op het losse velletje naast mijn duimnagel.

‘Mama!’ roept Kas.

‘Mama?’ roep ik verbaasd.

‘Zoë, mama is hier!’ fluistert hij in de telefoon. ‘Ze komt eraan gerend. Zo rood als een tomaat. Ze heeft ook rode vlekken in haar hals. Oeps...’

‘Wat?’ schrik ik.

‘Ze slaat haar enkel om. Altijd die hakken ook! Superonveilig’, broemt Kas.

Het lijkt wel of Kas live verslag uitbrengt van een sportwedstrijd.

‘Mama is buiten adem en ze is helemaal bezweet, maar Marx lijkt blij haar te zien. Oef, hij is enthousiast.’

Even is het stil.

‘Kom op, Kas, wat gebeurt er?’

Mijn voet wiebelt onophoudelijk. Het is sterker dan mezelf. Nu hoor ik Kas iets tegen Fien en Dimi zeggen.

‘Waar hebben ze het over?’ vraagt hij aan Fien. ‘Samenwerken? Met Marx?’

Ik hoor de twijfel in zijn stem.

‘Mama ziet er zenuwachtig uit, maar ze kan het goed verbergen voor Marx.’

‘Oké...’ zeg ik afwachtend.

‘Ze praten en praten en praten maar... Ik hoor wat over China. Pralines. Banken. Mama doet geïnteresseerd, maar ze zit de hele tijd op de uitkijk voor papa, dat kan ik zien. Ze heeft stress’, gaat Kas verder.

Plots zwaait de deur van de theaterzaal weer open. Ik vind het al bijna niet meer de moeite om op te kijken, maar deze

keer is het toch papa die naar buiten komt gerend. Hij tuurt op zijn horloge en wil het op een lopen zetten.

‘Kas, ik moet gaan! Papa is klaar!’ gil ik terwijl ik van het muurtje spring.

‘Papa! Papaaa!’ roep ik, terwijl ik als een bezetene naar hem zwaai. Ik wil mijn fiets pakken, maar van de zenuwen valt het ding telkens weer uit mijn handen.

‘Papa, wacht!’

Verbaasd kijkt hij achterom.

‘Zoë? Ben je niet bij Mo? Ik wist niet dat je hier zou zijn. Hoe...? Wat...?’ vraagt hij verward.

‘Heb je mijn boodschap dan niet gehoord op je antwoord-apparaat?’

Suf graait hij naar zijn telefoon in de binnenzak van zijn bruine jasje. Hij kijkt ernaar als een koe naar een voorbijrijdende trein.

‘Eén voicemailbericht. Ja, nu zie ik het.’

Ik zucht, duw haastig mijn fiets in zijn handen en wacht tot hij gaat zitten. Dan spring ik achterop.

‘Dat vertel ik je onderweg wel’, zeg ik. ‘Trappen, papa!’ Ik tik hem twee keer snel op zijn schouder, zoals een cowboy doet bij zijn paard.

Papa fietst zo snel hij kan naar Mo. Ik leg mijn handen om zijn middel. Mijn oude fiets kraakt en piept onder ons gewicht. Het is lang geleden dat we zo samen fietsten. Ik leg mijn wang tegen zijn warme rug.

‘Vertel me nu alsjeblieft dat je auditie goed ging, papa’, zeg ik smekend.

‘Wel, eh...’ begint hij.

O nee. Dat klinkt niet goed. Ik hou mijn hart vast voor zijn antwoord.

‘Het ging schitterend! Echt, schitterend!’

Oef! Mijn hart maakt een sprongetje.

‘Ik kende mijn tekst perfect. De regisseur was enthousiast. Ik had ze helemaal mee. Ik zeg het, schitterend. Werkelijk schitterend.’

‘Dus je hebt de rol?’ vraag ik hoopvol.

‘Als ik wil, heb ik de rol, ja!’ antwoordt papa blij. ‘Maar eh...’

O nee. Er is een ‘maar’. Ik wil geen ‘maar’. Waarom moet er altijd een ‘maar’ zijn? Weg met ‘maren’!

‘Het is voor amateurtheater. Het is geen professioneel theaterstuk. Het is hobbytoneel’, zegt hij stil.

De moed zakt me in de schoenen. Hebben we hiervoor al die moeite gedaan? Papa zwijgt een hele tijd.

‘Ik ben een loser, Zoweetje’, zegt papa. ‘Ik vraag zo meteen mijn job terug aan Marx. Voor meer ben ik duidelijk niet gemaakt in dit leven.’

‘Néé, papa! De rol van je leven moet gewoon nog komen! Niet opgeven. Niet nu.’

Ik probeer hem op te peppen, maar nu wordt het zelfs voor mij moeilijk om erin te blijven geloven. Veel tijd om na te denken hebben we niet, want we komen aan bij Mo. Ein-de-lijk.

Hijgend stapt papa naar Marx toe en ze schudden elkaar de hand.

‘Ha, Schutijzer!’ roept hij uit. ‘Dat werd ook tijd! Nu ja, ik had hier een, mag ik wel zeggen, zeer boeiende babbel met je vrouw, en ik moet zeggen dat dat absoluut geen straf was. Wel integendeel.’

Terwijl hij het zegt geeft hij een vette knipoog aan mama.

Ze lacht er een beetje groen bij. Papa kijkt naar mama en slaat zijn ogen neer.

Als ik mijn fiets heb weggezet, ga ik naar Kas, Fien en Dimi. Uitgeput laat Fien zich in een van de rieten terrasstoelen zakken. Bedwelmende Arabische muziek komt vanuit het restaurant het terras opgekronkeld.

‘Dat was ook geen seconde te vroeg!’ puft Fien.

‘Dit, nog één keer, en je kunt me bij elkaar vegen’, zegt Kas.

Dimi plukt wat aan zijn strijkstok. Ik zeg niets, maar we voelen allemaal hetzelfde.

Daar komt Mo aan.

‘En, wil de jeugd iets drinken? Dat hebben jullie wel verdiend, denk ik zo’, zegt hij lief. Hij lacht zijn breedste glimlach, met al zijn tanden bloot.

‘Bedankt, Mo’, zeg ik als hij even later onze drankjes naar onze tafel brengt.

We klinken, een beetje onhandig.

‘Op een goede afloop’, zegt Kas. Hij bijt zachtjes op zijn onderlip.

‘En op alle gekke vaders van deze wereld’, probeert Dimi. We moeten erom lachen. Zo zitten we met ons vieren even te kijken naar mama, papa en Marx. Papa praat voluit. Zijn gebaren zijn groot en druk. Dat doet hij ook als hij toneel speelt, denk ik bij mezelf. Mama roert afwezig in haar kopje muntthee. Af en toe maakt ze een aantekening in haar notitieboekje. En Marx? Die luistert gewoon. Soms lacht hij om een van papa’s grapjes, maar papa heeft nog altijd niet durven te vragen of hij zijn job terugkrijgt.

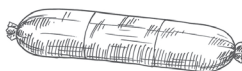
‘Denk je dat het goed komt, Mo?’ vraagt Kas.

Mo haalt zijn schouders op.

‘Natuurlijk komt het goed. Met je mama en papa komt het altijd goed’, zegt hij en hij knipoogt samenzweerderig.

HOOFDSTUK 14

Eind goed?

Marx kijkt op zijn horloge.
‘Wel, wel’, zegt hij. ‘Ik zal dan maar eens gaan, nietwaar, Schutijzer. Fijn dat je me hier hebt uitgenodigd. Ik ben blij dat ik ook je prachtige vrouw eens heb mogen ontmoeten.’

Hij neemt mama’s hand en geeft er een natte handkus op. Die hadden we niet zien aankomen. Mama kijkt al even geschokt naar Marx als wij. We houden onze adem in.

‘Komáán, papa’, mompelt Fien.

Maar papa is te verbaasd om er iets van te zeggen. In de plaats daarvan verontschuldigt hij zich nog maar eens dat hij te laat was. Hij wriemelt met zijn linkerhand tussen zijn schouderbladen – dat doet hij altijd als hij zich ongemakkelijk voelt. Hij schuift zijn stoel wat naar links. Dan weer een beetje naar rechts. Schraapt zijn keel.

‘Wel, eh, mijnheer Marx’, begint papa. Kuch, kuch. Slik. ‘Voor je gaat, zou ik je nog graag één ding willen vragen.’

Marx kijkt verrast op.

‘Een, eh... een gunst eigenlijk’, zegt papa lichtjes gegeneerd.

‘Slim hoor, papa. Werp jezelf anders smekend voor je baas zijn voeten. Je lijkt wel een dweil!’ zegt Fien fronsend.

Kas geeft haar een por.

‘Sst, ik hoor niet wat ze zeggen’, snauwt Kas.

‘O?’ antwoordt Marx. ‘Gaat het om je, hoe zal ik het zeggen, acteercarière?’ Terwijl hij het woord ‘acteercarière’ uitspreekt, tekent hij met zijn twee wijs- en middelvingers haakjes in de lucht.

Bedremmeld slaat papa zijn ogen neer. Mama draait haar hoofd met een ruk opzij, naar Marx. Ze kijkt hem vlammend aan.

‘Wel ja, niet echt over mijn acteercarière’, stamelt papa. ‘Eerder over de job daarvoor, bij jullie.’

‘Ha! Ha, ha, ja. Ik wist het! Je wilt terugkomen zeker, Schut-ijzer? Dacht ik het niet. Ben ik juist? Vraag je nu je job terug?’ lacht Marx. Hij kijkt smalend naar mama en stoot haar aan. ‘Denk je dat ik het bij het juiste eind heb? Wil je man zijn job terug?’

Mama is niet meer gewoon boos nu – ze kóókt vanbinnen. Dat zien we zelfs vanaf het tafeltje waar wij zitten, en dat staat helemaal aan het andere eind van het terras. En papa? Die lacht wat mee met Marx, maar het liefst zou hij nu, ter plekke, in duizend stukjes oplossen en verdwijnen. Niet dat Marx daar iets van ziet. Die vindt zichzelf te grappig om zoiets op te merken.

‘Tja, eh...’ gaat papa verder. ‘Ik dacht dat het misschien een goed idee was om weer bij jullie... tot ik de rol van mijn leven te pakken heb... even terug op het werk eh...’

Hij wrijft in zijn nek. Er zitten zweetplekken op zijn T-shirt.

‘Ja?’ doet Marx uit de hoogte.

‘Wel ja, terug eh...’

Papa krijgt het nu echt benauwd. Hij trekt een paar keer aan de kraag van zijn shirt en blaast een haartje van zijn voorhoofd.

Mama ademt diep in en weer uit. Ze kan dit niet meer aanzien. Juist wanneer papa officieel De Vraag wil stellen, staat ze traag op. Heel traag. De metalen poten van haar stoel knarsen piepend over de harde terrastegels.

‘Mijnheer Marx’, zegt ze boos, maar beheerst.

Verrast draait de man zich om naar mama.

‘Zeg het eens, schoonheid?’ slijmt Marx.

Hij wil zijn hand nog eens op de hare leggen, maar dat is buiten mama gerekend. Met één vernietigende blik maakt ze hem duidelijk dat ze niet gediend is van dit soort praatjes en met een ferme beweging duwt ze zijn hand weg. Marx’ gemeene lachje verstart en hij zakt in elkaar, net als een hond die afdruipt met de staart tussen zijn benen.

Papa’s ogen lichten op. Hij kijkt van mama naar Marx en weer terug.

Mo en Aïcha komen in het deurgat van het restaurant staan. Mo kijkt ons vragend aan, maar wij doen teken naar hem dat we ook niet weten wat er aan de hand is.

‘Mijnheer Marx’, herhaalt mama streng. Haar vastberaden blik laat hem niet los. ‘Als u ons dan nu wilt excuseren. Wij gaan nu naar binnen voor het diner.’ Terwijl ze ‘wij’ zegt, tekent ze met haar twee wijs- en middelvingers haakjes in de lucht.

‘En met “wij” bedoel ik mijn fantastische kinderen, die daar zitten, aan de andere kant van het terras.’

Mama wijst ons aan. Een beetje knullig zwaaien we alle vier terug. Intussen staren alle mensen op het terras ons aan. Marx begrijpt er niets van, maar mama is niet tegen te houden. Fien, Kas, Dimi en ik zitten nu op het puntje van onze stoel.

‘En met “wij” bedoel ik vooral ook hun fantastische vader.

Mijn geweldige, lieve, hardwerkende man. “Wij” hebben wat bij te praten. Ons gezin heeft een heleboel verloren tijd in te halen. En die deal in China? Die mag u bij dezen definitief vergeten. Een samenwerking tussen ons? Vergeet het.’

Als papa licht zou kunnen geven, dan zou hij nu stralen als een lamp in het voetbalstadion. Mo legt zijn arm om Aïcha’s schouders.

‘Dus... Dan ben ik helemaal voor niets naar hier gekomen?’ stoomt Marx. Nu is hij zierend. Dit is het soort man dat het niet gewoon is dat hem ook maar één ding in de weg wordt gelegd – en al helemaal niet door een vrouw.

Papa recht zijn rug. Hij kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Goh’, zegt papa, terwijl hij de verbaasde man de hand schudt. ‘Ja, eigenlijk wel. Maar hé, ik ben blij dat we nog eens hebben bijgepraat. Tot ziens, mijnheer Marx. Of ja, tot nooit meer, waarschijnlijk. Wie zal het zeggen, nietwaar.’

Mama knikt kort naar Marx, tikt een stofje van haar schouders af en stapt vastberaden het restaurant binnen.

‘Komen jullie ook?’ vraagt papa aan ons. We kunnen niet snel genoeg binnen zijn.

‘Eindelijk, eten!’ zegt Kas opgelucht.

Lachend houdt Mo de deur voor ons open.

De beste tafel van het restaurant staat op ons te wachten. Uitgelaten schuiven we aan. Zo vrolijk zijn we met z’n allen al heel lang niet meer geweest. Iedereen praat honderduit door elkaar.

‘Wat was je eigenlijk de hele tijd aan het opschrijven, daar buiten, in dat boekje?’ vraagt papa nieuwsgierig aan mama.

Mama krijgt een kleurtje.

‘O, dat? Dat is nog niets. Dat laat ik later nog wel eens zien, als de tijd er rijp voor is.’

Maar dat is natuurlijk buiten ons gerekend. Papa glimlacht lief.

‘Zo makkelijk kom je er uiteraard niet vanaf’, zegt hij.

‘La-ten zien! La-ten zien!’ roepen we in koor.

Mo zet enkele dampende schotels couscous en een grote tajine op tafel. Het eten ruikt verrukkelijk.

‘Grote plannen, Veronique?’ vraagt Mo.

‘Goh... een beetje misschien. Het is te zeggen, geen grotere, maar juist *kleinere* plannen, eigenlijk’, antwoordt mama. Ze frunnikt aan de ijzeren ringen van het notitieboekje en trekt er een pluk papier tussenuit.

‘La-ten zien! La-ten zien!’ herhalen we. Mo en papa doen nu ook mee. Mama bezwijkt.

‘Oké, oké’, lacht ze. ‘Ik geef me over.’

Terwijl we het overheerlijke eten vlotjes naar binnen werken, toont mama ons enkele van haar schetsen en ideeën. Ze legt uit wat ze allemaal van plan is met de pralines van De Soete. Het is een indrukwekkend lijstje met explosies van smaken en originele vondsten: een zwarte praline met mangovulling; een reep met pistache aan de buitenkant en chocolade aan de binnenkant; een zeshoekige reep chocolade met zes smaken, om te delen; een praline die vloeibaar wordt van zodra je hem in je mond stopt; de meest donkere praline ooit; een chocoladesnoepje dat knettert in je mond; regenboogchocolade; chocolade met dropsmaak; een praline met sushismaak... Papa is er stil van geworden.

‘Wauw’, zucht hij, terwijl hij, zichtbaar onder de indruk, achteroverleunt in zijn stoel. Mo haalt intussen de lege glazen van tafel. ‘Wat een vrouw, hè, Mo?’

Mama glimlacht verlegen.

‘Een sterke vrouw is meer waard dan de duurste edelstenen’, antwoordt Mo.

‘Ach, Mo’, lacht mama en ze wuift zijn complimentje weg. ‘Genoeg over mij. Vertellen jullie nu ook eens wat’, zegt mama. ‘Hoe ging het op school vandaag? Hoe is het nog gesteld met de brandveiligheid in de kelder, Kas? En hoe gaat de vioolles eigenlijk, met de twee tortelduifjes daar?’

Fien rolt met haar ogen terwijl Dimi’s wangen roder kleuren dan de roodste aardbei.

‘Niets nieuws onder de zon vandaag’, lacht papa.

‘Papaaaa’, protesteert Fien, maar stiekem moet ze er ook om lachen. Iedereen tatert en tatert en tatert maar door. Ik kijk de tafel rond en word plots een beetje week vanbinnen van zo veel vrolijkheid.

Papa ziet het. Voorzichtig legt hij zijn hand op de mijne.

‘Gaat het, Zweetje?’ vraagt hij zo stil mogelijk, zodat de anderen hem niet horen.

Ik grijp mijn servet en dep snel mijn ogen droog.

‘Ja, hoor’, bluf ik. ‘Het eten is gewoon wat, eh... pikant.’

‘Ja, ja’, lacht papa. ‘Dat zal wel, juffrouw tofoebol.’

Hij knipoogt. Dit is echt de beste avond van het jaar.

Terug thuis gaat mama meteen verder met haar pralineplannen. Net als daarstraks, bij opa, vliegen de papieren in het rond. Alleen staan er nu geen cijfers en tabellen op de documenten, maar nieuwe, nog geheime recepten en pralines met de meest bijzondere vormen en smaakcombinaties. Mama zit aan de keukentafel met een potlood in haar wilde, opgestoken haren; schetsboek bij de hand; omringd door chocolade in alle

vormen en smaken; haar gezicht rood aangelopen, maar met een ongelofelijk gelukkige blik in haar ogen. Mama straalt.

Papa gaat languit liggen op de bank. Hij moet even diep nadenken over een voorstel dat Mo hem daarjuist deed in het restaurant.

Ik wil net bij hem gaan liggen als ik gestommel en gekletter hoor in de gang. Ik ga snel kijken. Het is Kas. Hij sleept al zijn spullen uit de kelder en brengt ze een voor een terug naar zijn kamer, waar ze thuishoren. Zijn bunkeruitrusting ligt nog altijd werkloos in de hoek. Uit Fiens kamer zweeft de mooiste vioolmuziek naar buiten – die klinkt mooi bij het gedempte gepraat van Fien en Dimi.

Terug in de woonkamer kruip ik lekker dicht tegen papa aan op de bank. Ik leg mijn neus in zijn hals en snuffel aan zijn nek. Hij ruikt altijd zo lekker. Niet naar een parfum, maar gewoon naar papa. Vandaag is het iets met koffie en muntthee en couscous en een heel klein beetje mannezweet.

‘Ga je het doen, denk je?’ vraag ik zacht. ‘Samenwerken met Mo?’

Papa denkt even na voor hij antwoordt.

‘Wel ja, Zweetje. Wie weet. Dat is heel goed mogelijk. Het lijkt me wel fijn. Ze moeten me natuurlijk niet vragen om op te dienen – dat komt nooit goed met zo’n kluns als ik. Maar een paar dagen in de week de cijfers en de boekhouding doen... Ja, dan denk ik wel dat ik het wil doen. En Mo is echt een gouden gast.’

‘Hm, da’s waar’, knik ik. Ik doezel stilaan weg in papa’s armen.

‘Zeker als ik tegelijk audities kan blijven doen, dat lijkt me een perfecte combinatie.’

Terwijl mijn ogen langzaam dichtvallen, denk ik aan morgen. Aan school. Aan Petra. En voor het eerst in een heel, héél lange tijd heb ik er weer echt zin in.

